virtual-project.eu

Patrick Melrose

NU CONTEAZĂ

Edward St Aubyn

EDWARD ST AUBYN

Seria: Patrick Melrose

Volumul 1

NU CONTEAZĂ

Original: *Never Mind* (1998)

Traducere din limba engleză de:
CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

LITERA®

2019

1.

La şapte şi jumătate dimineaţa, Yvette coborî aleea spre casă, cu rufele pe care le călcase cu o seară în urmă. Sandaua ei scoase un plesnet uşor atunci când Yvette îşi strânse degetele de la picioare ca s-o împiedice să cadă, iar bareta ruptă o făcu să meargă ezitant pe terenul desfundat şi plin de pietre. Peste zid, pe sub şirul de chiparoşi care mărgineau aleea, îl văzu pe doctor în grădină.

Îmbrăcat în halatul lui albastru şi purtând deja ochelari închişi la culoare, chiar dacă era încă prea devreme ca soarele de septembrie să fi răsărit deasupra muntelui de calcar, doctorul direcţiona jetul de apă puternic al furtunului pe care îl ţinea în mâna stângă spre coloana de furnici care traversa grăbit pietrişul de la picioarele lui. Tehnica doctorului era una consacrată: lăsa supravieţuitoarele să se zbată pe pietrele ude şi să-şi recapete pentru o vreme demnitatea, după care abătea iar asupra lor apa furioasă. Cu mâna liberă, îşi scoase din gură trabucul al cărui fum urca printre şuviţele şatene şi grizonante de deasupra oaselor proeminente ale frunţii. Apoi îngustă jetul cu degetul mare, ca să lovească şi mai eficient o furnică pe care părea că o vrea moartă cu orice preţ.

Yvette nu trebuia decât să treacă pe lângă smochin ca să se strecoare în casă fără ca doctorul Melrose să afle că ea sosise. Dar el avea obiceiul să o strige, fără să ridice privirea din pământ, exact atunci când ea credea că era mascată de copac. Ieri îi vorbise lui Yvette suficient pentru ca braţele ei să obosească, dar nu suficient ca să scape rufele. Doctorul evalua lucrurile de felul acesta cu mare precizie. Începuse prin a o întreba ce părere avea despre mistral, cu un respect exagerat faţă de cunoştinţele ei indigene despre Provenţa. La momentul la care el avusese amabilitatea de a-şi manifesta interesul faţă de slujba fiului ei de la şantierul naval, durerea se extinsese la umeri, începând să facă incursiuni ascuţite spre gât. Yvette fusese hotărâtă să-l sfideze, chiar şi atunci când el întrebase despre durerile de spate ale soţului ei şi dacă acestea l-ar putea împiedica să conducă tractorul în timpul recoltei. Astăzi, doctorul nu îi strigase acel „Bonjour, chère Yvette" cu care inaugura aceste dialoguri matinale pline de solicitudine, iar ea se aplecă pe sub crengile joase ale smochinului ca să intre în casă.

Castelul, aşa cum numea Yvette ceea ce familia Melrose numea fermă veche, era construit pe o pantă, astfel că aleea era la acelaşi nivel cu etajul de

sus al casei. Nişte scări late coborau, pe una din laturile clădirii, spre terasa din faţa salonului.

O altă scară ocolea cealaltă latură a casei, coborând spre o capelă mică folosită pentru ascunderea containerelor de gunoi. Iarna, apa cobora panta gâlgâind, printr-o serie de bălţi, dar şanţul care trecea pe lângă smochin era tăcut în această perioadă a anului şi astupat de smochine strivite, care pătau pământul pe care căzuseră.

Yvette intră în camera întunecoasă şi înaltă şi puse jos rutele. Aprinse lumina şi începu să separe prosoapele de cearşafuri şi cearşafurile de feţele de masă. Zece şifoniere înalte erau pline cu teancuri de rufărie frumos împăturită, acum nefolosită. Yvette deschidea din când în când şifonierele ca să admire această colecţie protejată. Unele feţe de masă aveau ţesute pe ele frunze de laur şi ciorchini de struguri, în aşa fel încât se vedeau doar dacă erau ţinute în anumite unghiuri. Yvette îşi trecea degetul peste monogramele brodate pe cearşafurile albe şi netede şi peste coroanele cu litera „V" în interior din colţul şervetelor. Preferatul ei era inorogul de deasupra unei panglici cu cuvinte străine de pe unele cearşafuri mai vechi, dar nici acestea nu erau folosite niciodată, iar doamna Melrose insista ca Yvette să refolosească acelaşi teanc sărăcăcios de cearşafuri simple din şifonierul mai mic de lângă uşă.

∵

Eleanor Melrose se năpusti din bucătărie spre alee, pe treptele scunde. Dacă ar fi mers mai încet, ar fi putut să se clatine, să se oprească şi, de disperare, să se aşeze pe zidul scund de la marginea treptelor. Îi era rău într-un mod sâcâitor pe care nu îndrăznea să-l provoace prin mâncare şi pe care îl agravase deja printr-o ţigară. După ce vomase se spălase pe dinţi, dar avea încă în gură acel gust de bilă. Se spălase pe dinţi şi înainte să vomite, incapabilă să înăbuşe complet filonul optimist al firii ei. De la începutul lui septembrie dimineţile deveniseră mai reci şi aerul mirosea deja a toamnă, dar asta conta prea puţin pentru Eleanor, care transpira prin straturile groase de pudră de pe frunte. La fiecare pas îşi apăsa mâinile pe genunchi, ca să poată avansa, privind prin ochelarii imenşi şi întunecaţi spre pantofii de pânză albă cu care erau încălţate picioarele ei palide şi spre pantalonii roz-închis din mătase neprelucrată, care o făceau s-o usture coapsele ca ardeiul iute.

Îşi imagină votcă turnată peste gheaţă, cuburile aburite devenind limpezi şi rostogolindu-se în pahar şi gheaţa trosnind asemenea unei coloane vertebrale în mâinile unui osteopat competent. Cuburile de gheaţă lipicioase şi stinghere plutind şi zornăind împreună, aburul mutat de pe ele pe peretele paharului şi votca rece şi onctuoasă din gura ei.

În stânga treptelor, aleea urca abrupt spre un teren circular plat pe care era parcat Buick-ul ei castaniu, sub un coconar de pin. Maşina arăta absurd, aşezată pe cauciucurile ei cu laturi albe pe fundalul viţei-de-vie terasate şi al pâlcurilor de măslini din spatele ei, dar pentru Eleanor maşina asta era ca un consulat dintr-un oraş străin, astfel că se îndreptă spre ea cu urgenţa unui turist jefuit.

De capota Buick-ului erau lipite biluţe de răşină translucidă. O pată de răşină cu un ac de pin mort în ea era întinsă la baza parbrizului. Eleanor încercă s-o şteargă, dar nu reuşi decât să mânjească şi mai tare parbrizul şi să-şi umple vârfurile degetelor cu substanţa lipicioasă. Voia foarte mult să se urce în maşină, dar continuă să frece compulsiv răşina, înnegrindu-şi unghiile. Motivul pentru care lui Eleanor îi plăcea atât de mult Buick-ul ei era acela că David nu-l conducea niciodată, nici măcar nu se urca în el. Ea era proprietara casei şi pământului, ea plătea pentru servitori şi băutură, însă doar această maşină se afla cu adevărat în posesia ei.

Cu doisprezece ani în urmă, când îl cunoscuse pe David, Eleanor fusese fascinată de înfăţişarea lui. Expresia pe care bărbaţii se simţeau îndreptăţiţi s-o afişeze atunci când priveau pe fereastra unui salon englezesc rece spre domeniul lor devenise îndărătnică de-a lungul a cinci secole şi se perfecţionase pe faţa lui David. Eleanor nu înţelesese niciodată prea bine de ce englezilor li se părea că e ceva foarte distins să nu faci nimic o lungă perioadă de timp în acelaşi loc, dar David îi dăduse foarte clar de înţeles că aşa stăteau lucrurile. De asemenea, David era urmaşul lui Carol al II-lea, prin intermediul unei prostituate. „Eu n-aş mai zice nimănui dacă aş fi în locul tău", glumise ea atunci când el îi spusese asta prima oară. În loc să zâmbească, David se întorsese în profil spre ea într-un mod pe care ea ajunsese să-l deteste, scoţându-şi în afară buza de jos şi arătând ca şi cum ar fi fost indulgent că nu-i dădea o replică zdrobitoare.

Existase o vreme în care ea admirase modul în care David devenise doctor. Când David îi spusese tatălui său care sunt intenţiile lui, generalul Melrose îi tăiase imediat renta, preferând să folosească acei bani pentru creşterea fazanilor. Să împuşti oameni şi animale erau ocupaţii de gentleman, să le îngrijeşti rănile era treaba vracilor de clasă mijlocie. Asta era viziunea generalului, care putuse să se bucure de şi mai multă vânătoare drept consecinţă a ei. Generalului Melrose nu-i venea greu să-şi trateze fiul cu răceală. Prima dată când îşi manifestase interesul faţă de acesta fusese atunci când David plecase de la Eton, iar tatăl lui îl întrebase ce voia să facă. David bâiguise „Mă tem că nu ştiu, domnule", neîndrăznind să recunoască faptul că îşi dorea să compună muzică. Generalul observase că fiul lui îşi făcea de lucru cu pianul şi estimase corect că o carieră militară ar fi înfrânat

acest impuls efeminat. „Ar fi mai bine să intri în armată”, îi spusese el, oferindu-i fiului său un trabuc cu o camaraderie stângace.

Şi totuşi, lui Eleanor David i se păruse atât de diferit de tribul snobilor englezi mărunţi şi verişorilor îndepărtaţi care îşi petreceau timpul acolo, pregătiţi pentru o urgenţă sau pentru un weekend, plini de amintiri care nici măcar nu erau ale lor, amintiri ale modului în care trăiseră bunicii lor, care de fapt nu era deloc modul în care trăiseră bunicii lor. Când îl cunoscuse pe David, Eleanor crezuse că el era prima persoană care o înţelegea cu adevărat. Acum, David era ultima persoană la care ea ar fi căutat înţelegere. Era greu de explicat această schimbare, iar Eleanor încerca să se opună tentaţiei de a crede că în tot acest timp el aşteptase ca banii ei să-i finanţeze fanteziile despre modul cum merita el să trăiască. Poate că, dimpotrivă, banii ei fuseseră cei care îl degradaseră. El încetase să mai practice medicina la puţin timp după ce se căsătoriseră. La început discutaseră să folosească o parte din banii ei pentru deschiderea unui azil pentru alcoolici. Într-un fel, reuşiseră să facă asta.

Se gândi că ar putea să dea din nou peste David. Lăsă baltă răşina de pin de pe parbriz, se urcă în maşină şi conduse Buick-ul greoi pe lângă trepte, pe aleea prăfuită, oprindu-se doar când ajunsese la jumătatea dealului. Se ducea acasă la Victor Eisen, astfel încât să poată pleca devreme spre aeroport împreună cu Anne, dar mai întâi trebuia să funcţioneze. Sub scaunul şoferului era învelită o sticlă mică de brandy Bisquit. În geantă avea pastilele galbene care îi stimulau vigilenţa şi pe cele albe pentru înlăturarea groazei şi panicii pe care le aducea cu ea vigilenţa. Fiindcă o aştepta un drum lung cu maşina, luă patru, în loc de două pastile galbene, apoi, îngrijorată că doza dublă ar fi putut s-o agite, luă două albe şi bău cam jumătate de sticlă de brandy, ca să poată înghiţi pastilele. La început se cutremură violent, apoi, înainte chiar ca alcoolul să-i ajungă în sânge, simţi cum zvâcnetul percutant al acestuia o umple de recunoştinţă şi căldură.

Eleanor se lăsa pe scaunul pe a cărui margine stătuse până atunci şi, pentru prima oară în acea zi, se recunoscu în oglindă. Îşi luă în posesie trupul, ca un somnambul care se urcă înapoi în pat după o expediţie periculoasă. Văzu cum nişte coţofene alb cu negru izbucnesc din vie, tăcute dincolo de geamul etanş, şi acele pinilor care înţepau vertical cerul alburiu, măturat de două zile de vânt puternic. Porni din nou motorul şi plecă, manevrând imprecis volanul pe drumurile abrupte şi înguste.

Săturându-se de înecat furnici, David Melrose abandonă udatul grădinii. De îndată ce această distracţie înceta să mai aibă un obiect clar definit, îl cuprindea deznădejdea. Întotdeauna exista încă un cuib, încă o terasă plină de cuiburi. Îndeletnicirile lui criminale aveau mai multă însufleţire dacă se

gândea la cele şapte surori trufaşe ale mamei lui, femei mândre şi egoiste în faţa cărora îşi etalase talentul la pian în copilărie.

David aruncă furtunul pe aleea de pietriş, gândindu-se cât de inutilă devenise Eleanor pentru el. De prea mult timp era încremenită de groază. Era ca şi cum ai fi încercat să palpezi ficatul mărit al unui pacient, după ce demonstrasei deja că asta doare. Eleanor doar rareori se lăsa convinsă să se relaxeze.

David îşi aminti o seară din urmă cu doisprezece ani, când el o invitase la cină în apartamentul lui. Cât de încrezătoare era pe vremea aceea! Se culcaseră deja împreună, dar Eleanor continua să fie timidă faţă de el. Purta o rochie albă aproape dreaptă, cu buline negre mari. Avea douăzeci şi opt de ani, dar părea mai tânără datorită tunsorii simple a părului ei blond şi lins. Lui David, Eleanor i se păruse drăguţă într-un fel confuz, şters, însă ceea ce îl excita era neliniştea ei, exasperarea tăcută a unei femei care tânjeşte să se arunce în ceva important, dar nu ştie ce-ar putea să fie asta.

David gătise o mâncare marocană, porumbei umpluţi cu migdale. I-o servise lui Eleanor pe un pat de orez cu şofran, apoi luase farfuria.

— Vrei să faci ceva pentru mine? o întrebă el.

— Sigur, spuse ea. Ce?

David puse farfuria pe podea, în spatele scaunului ei, şi spuse:

— Vrei să mănânci mâncarea fără să te foloseşti de cuţit şi furculiţă sau de mâini, s-o mănânci pur şi simplu din farfurie?

— Ca un câine, vrei să spui? întrebă ea.

— Ca o fată care se preface că e câine.

— Dar de ce?

— Pentru că aşa vreau eu.

David savura riscul pe care şi-l asuma. Eleanor putea să refuze şi să plece. Dacă rămânea şi făcea ce voia el, atunci devenea prizoniera lui. Ciudat era că nici unuia din ei nu-i trecuse prin minte să râdă.

Supunerea, chiar şi absurdă, era o adevărată ispită pentru Eleanor. Ar fi sacrificat lucruri în care nu voia să creadă – manierele la masă, demnitatea, mândria – pentru ceva în care voia să creadă: spiritul de sacrificiu. Deşertăciunea gestului respectiv, faptul că nu folosea nimănui, făcuse ca el să pară mai pur la acel moment. Eleanor se lăsase în patru labe pe covorul persan uzat, cu palmele lipite de podea de o parte şi de alta a farfuriei. Se aplecase să ia cu dinţii o bucată de porumbel, cu coatele ieşindu-i în afară, şi simţise presiunea de la baza şirei spinării.

Eleanor se trăsese în spate, cu mâinile sprijinite de genunchi, şi mestecase în tăcere. Porumbelul avea un gust straniu. Ridicase puţin privirea şi văzuse pantofii lui David, unul pe podea, cu vârful spre ea, celălalt

spânzurat în aer, în apropierea ei. Eleanor nu se uită mai sus de genunchii picioarelor lui încrucişate, ci se aplecă iar, mâncând mai lacom de data asta, scormonind prin mormanul de orez ca să prindă o migdală cu buzele şi scuturând uşor din cap ca să desprindă nişte carne de porumbel de pe os. Când ridică în sfârşit privirea spre el, unul din obraji îi era acoperit cu sos, iar de gura şi nasul ei erau lipite câteva boabe de orez galben. Orice urmă de confuzie dispăruse de pe faţa ei.

Preţ de câteva clipe, David o adorase pentru că făcuse ce îi ceruse. Întinsese piciorul şi îşi trecuse uşor marginea pantofului peste obrazul ei. Era complet fascinat de încrederea pe care Eleanor o avea în el, dar nu ştia ce să facă cu ea, dat fiind că aceasta îşi atinsese deja scopul, anume de a demonstra că putea s-o facă să se supună.

A doua zi, David îi povestise lui Nicholas Pratt ce se întâmplase. Era una din zilele acelea în care o punea pe secretara lui să spună că era ocupat şi se ducea să bea la club, departe de copiii febrili şi femeile care pretindeau că mahmureala lor era migrenă. Îi plăcea să bea sub plafonul albastru cu auriu al salonului de dimineaţă, unde se simţea întotdeauna urma trecerii oamenilor importanţi. Membrii plictisitori, desfrânaţi şi obscuri ai clubului se simţeau însufleţiţi de această atmosferă de putere, aşa cum micile şalupe amarate se ridică şi coboară atunci când un iaht mare iese din port.

— De ce-ai pus-o să facă asta? întrebă Nicholas, care oscila între plăcere răutăcioasă şi aversiune.

— E o parteneră de conversaţie plicticoasă, nu crezi? spuse David.

Nicholas nu răspunse. I se părea că era obligat să conspire, aşa cum Eleanor fusese obligată să mănânce.

— Şi e mai puţin plicticoasă dacă stă pe podea? întrebă Nicholas.

— Nu pot să fac minuni, spuse David, n-am putut s-o fac să fie amuzantă, dar cel puţin am împiedicat-o să vorbească. Mi-era groază de încă o discuţie despre calvarul de a fi bogat. Eu ştiu foarte puţine despre asta, iar ea ştie foarte puţine despre orice altceva.

Nicholas chicoti, iar David îşi dezveli dinţii. Orice ai fi crezut despre talentele irosite ale lui David, reflectă Nicholas, acesta nu se pricepuse niciodată să zâmbească.

David urcă pe aripa dreaptă a scărilor duble care duceau de la grădină la terasă. Chiar dacă acum avea 60 de ani, părul îi era încă des şi puţin în neorânduială. Faţa lui era uimitor de atrăgătoare. Singurul ei defect era lipsa oricărui defect; era un prototip de faţă şi lăsa o impresie de absenţă, ca şi cum nicio urmă a modului în care proprietarul ei îşi dusese viaţa nu ar fi putut să modifice perfecţiunea trăsăturilor. Cei care îl cunoşteau bine pe David căutau semne de degradare, dar cu fiecare an masca lui devenea şi

mai nobila. Oricât de rigid şi-ar fi ţinut gâtul, ochii lui licăreau neobservaţi în spatele ochelarilor închişi la culoare, evaluând slăbiciunile oamenilor. Ca medic, diagnosticarea fusese cea mai stimulatoare abilitate a lui, iar după ce şi-o demonstra îşi pierdea adesea interesul faţă de pacient, în afara cazului în care suferinţa acestuia îl intriga cumva. Fără ochelarii închişi la culoare avea o expresie neatentă, până când depista vulnerabilitatea altei persoane. Atunci privirea din ochii lui se întărea ca un muşchi încordat.

David se opri în partea de sus a scărilor. Trabucul i se stinsese, iar el îl aruncă peste zid, în viţa-de-vie de dedesubt. În faţa lui, iedera care acoperea latura sudică a casei începuse deja să aibă pete ruginii. David admiră culoarea. Era un gest de sfidare la adresa descompunerii, ca un om care îşi scuipă torţionarul în faţă. Mai devreme, o văzuse pe Eleanor plecând grăbită cu maşina ei ridicolă. O văzuse chiar şi pe Yvette cum încerca să se furişeze în casă fără să atragă atenţia asupra ei. Cine le-ar fi putut învinovăţi?

David ştia că răutatea cu care o trata pe Eleanor era eficientă doar dacă o alterna cu manifestări de preocupare şi cu scuze elaborate pentru natura lui distructivă, dar abandonase aceste variaţiuni fiindcă dezamăgirea lui faţă de ea era fără margini. Ştia că ea nu putea să-l ajute să descâlcească ghemul de incoerenţă dinlăuntrul lui. Simţea, în schimb, cum acesta se strânge ca promisiunea sufocării care îi îngreuna fiecare gură de aer pe care o lua.

Era absurd; însă toată vara David fusese obsedat de amintirea unui invalid mut pe care îl văzuse în aeroportul din Atena. Bărbatul încerca să vândă punguţe cu fistic pasagerilor care aşteptau şi le arunca în poală reclame tipărite. Avansa cu greu, tropăind cu picioarele pe care nu le putea controla, rotindu-şi capul şi dându-şi ochii peste cap. De fiecare dată când privise cum gura lui se răsuceşte tăcut, ca un peşte care cască pe malul unui râu, David simţise un fel de vertij.

David ascultă târşâitul pe care îl scoteau papucii lui galbeni în timp ce urca ultimul şir de trepte către uşa care ducea de pe terasă în salon. Yvette nu trăsese încă perdelele, ceea ce îl scutea de efortul de a le închide la loc. Îi plăcea ca salonul să pară întunecat şi preţios. Un scaun din lemn masiv aurit, cu tapiţerie grena, pe care bunica americană a lui Eleanor îl obţinuse cu greu de la o familie veneţiană veche în unul dintre turneele ei de achiziţii prin Europa, sclipea lângă peretele opus al încăperii. David savura scandalul legat de achiziţionarea lui şi, ştiind că scaunul ar fi trebuit păstrat cu grijă într-un muzeu, insista să se aşeze pe el cât mai des posibil. Uneori, când era singur, se aşeza pe marginea scaunului dogelui, aşa cum i se spusese întotdeauna, se apleca în faţă, cu mâna dreaptă prinsă de unul din braţele cu sculptură complicată, adoptând o poză pe care şi-o amintea din *Istoria ilustrată a Angliei* pe care o primise la şcoala pregătitoare. Imaginea înfăţişa

superba furie a lui Henry al V-lea, atunci când insolentul rege al Franţei îi trimisese în dar nişte mingi de tenis.

David era înconjurat de prada familiei americane matriarhale a lui Eleanor. Desene de Guardi şi Tiepolo, Piazzeta şi Novelli se îngrămădeau pe pereţi. Un paravan francez din secolul al XVIII-lea, plin de maimuţe grimaronii şi trandafiri roz, împărţea încăperea lungă în două. Parţial ascuns în spatele lui, faţă de locul unde stătea David, se afla un bufet chinezesc negru, a cărui parte de sus era înţesată de şiruri ordonate de sticle, iar rafturile erau pline cu întăritoarele lor. David îşi turnă ceva de băut, gândindu-se la răposatul lui socru, Dudley Craig, un scoţian beţiv şi fermecător pe care mama lui Eleanor, Mary, îl dăduse afară atunci când întreţinerea lui devenise prea costisitoare.

După Dudley Craig, Mary se căsătorise cu Jean de Valençay, considerând că, dacă era să ţină un bărbat, acesta ar putea măcar să fie duce. Eleanor crescuse într-un şir de case în care fiecare obiect părea să fi fost deţinut de un rege sau împărat. Casele erau minunate, dar oaspeţii le părăseau cu un sentiment de uşurare, conştienţi că, în ochii ducesei, nu erau suficient de buni pentru scaunele pe care se aşezaseră.

David se duse spre fereastra înaltă din capătul încăperii. Era singura care avea draperiile trase şi oferea o privelişte către muntele din faţă. David se uita adesea la stâncile golaşe de calcar sfârtecat, care i se păreau nişte modele de creiere umane aruncate pe panta verde-închis a muntelui sau, alteori, un singur creier distrus de zeci de incizii. Se aşează pe canapeaua de lângă fereastră şi se uită afară, încercând să-şi inducă o senzaţie primitivă de admiraţie.

2.

Patrick se îndreptă spre fântână. În mână avea o sabie gri din plastic, cu mâner aurit, cu care şfichiuia florile roz ale plantelor de valeriana care creşteau din zidul terasei. Când pe una din tulpinile de fenicul era un melc, Patrick abătea sabia asupra ei şi îl făcea să cadă. Dacă omora un melc trebuia să-l calce rapid cu piciorul şi să fugă, pentru că era împroşcat ca atunci când îţi suflai nasul. Apoi se întorcea ca să se uite la cochilia maro spartă, prinsă în carnea gri şi moale, şi îşi dorea să nu fi făcut asta. Nu era corect să zdrobeşti melcii după ploaie, pentru că ei ieşeau afară să se joace, să se scalde în bălţile de sub frunzele picurând şi să-şi întindă coarnele. Când Patrick le atingea coarnele, acestea zvâcneau înapoi, iar mâna lui zvâcnea şi ea înapoi. Pentru melci, Patrick era ca un adult.

Într-o zi, când nu avusese intenţia de a se duce acolo, fusese surprins să se trezească lângă fântână, astfel că decisese că traseul pe care îl descoperise era o scurtătură secretă. Acum mergea pe acolo de fiecare dată, atunci când era singur. Traversă o terasă cu măslini, unde vântul de ieri făcuse frunzele să treacă de la verde la gri şi de la gri la verde, ca şi cum ţi-ai fi trecut degetele peste o catifea dintr-o parte într-alta, făcând-o să devină deschisă la culoare şi apoi iar întunecată.

Îi arătase lui Andrew Bunnill scurtătura secretă, iar Andrew fusese de părere că era mai lungă decât cealaltă cale, aşa că Patrick îi spusese lui Andrew că o să-l arunce în fântână. Andrew era plăpând şi începuse să plângă. Atunci când Andrew urma să se întoarcă la Londra, Patrick spusese că avea să-l arunce din avion. Smiorcăieli. Patrick nici măcar nu era în avion, dar îi zisese lui Andrew că avea să se ascundă sub podea şi să taie cu fierăstrăul un cerc sub scaunul lui. Bona lui Andrew spusese că Patrick era un băieţel urâcios, iar Patrick spusese că asta se datora doar faptului că Andrew era atât de molâu.

Bona lui Patrick murise. O prietenă de-a mamei lui spusese că bona se dusese în rai, dar Patrick fusese acolo şi ştia foarte bine că o băgaseră într-o ladă din lemn şi o coborâseră într-o groapă. Raiul era în cealaltă direcţie, aşa că femeia îl minţise, dacă nu cumva era ca atunci când trimiteai un pachet. Mama lui plânsese mult atunci când bona fusese băgată în ladă şi spusese că plângea din cauza bonei ei. Asta era o prostie, pentru că bona ei era încă în viaţă şi, de fapt, trebuiau să se ducă cu trenul s-o viziteze, ceea ce era cel mai plictisitor lucru din lume. Bona le servea o prăjitură oribilă, cu foarte puţin

gem în mijloc şi milioane de kilometri de blat pufos pe ambele părţi. Bona spunea de fiecare dată „Ştiu că-ţi place", ceea ce era o minciună, pentru că ultima oară el îi spusese că nu-i place. Se numea pandişpan[1], aşa că Patrick o întrebase dacă trebuia să facă baie cu ea şi bona mamei lui răsese şi iar răsese şi îl îmbrăţişase la nesfârşit. Era dezgustător, pentru că îşi lipise obrazul de al lui şi pielea îi atârna liber, ca la gâtul găinii pe care o văzuse spânzurând peste marginea mesei din bucătărie.

Şi, oricum, de ce avea mama lui nevoie de o bonă? El nu mai avea bonă şi avea doar cinci ani. Tatăl lui spusese că acum era un mic bărbat. Patrick îşi amintea cum mersese în Anglia când avea trei ani. Era iarnă şi văzuse pentru prima oară zăpadă. Îşi amintea cum stătea pe drum, lângă un pod de piatră, iar drumul era acoperit de chiciură şi câmpurile erau acoperite de zăpadă. Cerul era strălucitor şi drumul şi tufişurile erau incandescente, iar Patrick avea mănuşi albastre de lână şi bona lui îl ţinea de mână. Stătuseră aşa la nesfârşit, privind podul. Patrick se gândea des la asta şi la momentul în care stătuseră pe bancheta din spate a maşinii, iar el îşi odihnise capul în poala ei. Se uitase la ea, şi ea îi zâmbise, iar cerul din spatele capului ei era foarte larg şi albastru, iar el adormise.

Patrick urcă poteca unei pante abrupte, pe lângă un laur, şi ieşi la fântână. Nu avea voie să se joace acolo. Era locul lui preferat dejoacă. Uneori se urca pe capacul putred şi sărea pe el, prefăcându-se că era o plasă elastică. Nimeni nu-l putea opri, şi nici nu încercau prea des s-o facă. Lemnul era negru acolo unde vopseaua roz se cojise. Scârţâia periculos, făcându-i inima să bată mai repede. Patrick nu avea suficientă forţă ca să ridice capacul de unul singur, dar când acesta era lăsat deschis aduna bolovani şi bulgări de pământ ca să-i arunce în puţ. Aceştia loveau apa cu un pleoscăit grav şi dispăreau în întuneric.

Când ajunse în susul potecii, Patrick ridică sabia triumfător. Vedea capacul ridicat al fântânii şi începu să caute o piatră bună, cea mai mare pe care o putea ridica şi cea mai rotundă pe care o putea găsi. Cutreieră pe câmpul din jur şi dezgropă o piatră roşiatică pe care o putea căra doar cu ambele mâini. O puse pe suprafaţa dreaptă de lângă gura puţului, se săltă în mâini până când picioarele i se desprinseră de pământ şi privi în întunericul în care ştia că se ascunde apa, aplecându-se cât de mult putea. Ţinându-se cu mâna stângă, împinse piatra peste margine, auzi sunetul căderii ei şi se uită cum suprafaţa se sparge, iar apa tulburară surprinde lumina cerului şi licăreşte inconstant înapoi. Era aşa de grea şi de neagră că părea mai

[1] *Sponge cake, ad litteram* „prăjitură burete".

degrabă petrol. Patrick strigă în puţul în care cărămizile uscate deveniseră verzi şi apoi negre. Dacă se apleca suficient, auzea ecoul umed al vocii lui

Patrick decise să se caţăre pe peretele fântânii. Sandalele lui albastre tocite intrau în golurile dintre pietre. Voia să se ridice pe bordura de lângă puţul deschis al fântânii. Mai făcuse asta o dată, pe o provocare, atunci când Andrew era acolo. Andrew stătea lângă fântână, spunând „Te rog, nu face asta, Patrick, te rog, dă-te jos, *te rog,* nu face asta". Lui Patrick nu-i fusese frică atunci, chiar dacă lui Andrew îi era, dar acum, singur fiind, se simţea ameţit, cum stătea pe vine pe bordură, cu spatele la apă. Se ridică în picioare foarte încet, îndreptându-se de spate, şi simţi invitaţia golului de lângă el trăgându-l înapoi. Era convins că, dacă se mişca, avea să alunece şi-şi strânse pumnii şi degetele de la picioare ca să se oprească din clătinat. Privi foarte atent în jos, la pământul tare din jurul fântânii. Sabia lui era în continuare pe bordură şi el voia s-o ia, pentru ca victoria lui să fie completă, aşa că se aplecă atent, cu un imens efort de voinţă, sfidându-şi teama care încerca să-i înfrâneze membrele, şi prinse sabia de lama gri zgâriată şi ciobită. După ce apucă sabia, îşi îndoi şovăitor genunchii şi sări pe pământ, strigând „ura" şi scoţând sunete de metal izbit în timp ce îşi ciopârţea inamicii imaginari. Lovi o frunză de laur cu latul sabiei, apoi împunse aerul de sub ea cu un geamăt morbid, prinzându-se în acelaşi timp de coaste. Îi plăcea să-şi imagineze o armată romană ambuscată şi pe cale de a fi zdrobită de barbari, când sosea el, comandantul soldaţilor speciali cu mantii purpurii, care era mai curajos decât oricine şi salva armata de la o înfrângere de neînchipuit.

Când se ducea să se plimbe în pădure se gândea adesea la Ivanhoe, eroul unora din benzile lui desenate preferate, care secera copacii dintr-o parte şi dintr-alta în timp ce mergea. Patrick trebuia să ocolească pinii, dar îşi imagina că avea puterea de a-şi croi propria cale şi că păşea maiestuos prin mica pădurice de la capătul terasei pe care stătea acum, doborând cu o singură lovitură fiecare copac din stânga şi din dreapta lui. Citea în cărţi unele lucruri, apoi se gândea mult la ele. Citise despre curcubeie într-o carte ilustrată siropoasă, dar apoi începuse să le vadă pe străzile din Londra după ploaie, când benzina maşinilor păta asfaltul şi apa se întindea în cercuri frânte purpurii, albastre şi galbene.

Astăzi nu avea chef să meargă în pădure, aşa că se hotărî să coboare sărind toate terasele. Era ca şi cum ar fi zburat, dar unele ziduri erau prea înalte şi trebuia să se aşeze pe margine, să-şi arunce sabia jos şi să se coboare cât de mult putea înainte de a sări. Pantofii i se umplură cu solul uscat din jurul viţei-de-vie şi fu nevoit să-i descalţe de două ori şi să-i întoarcă cu fundul în sus, ca să scuture pământul şi pietricelele. Înspre

fundul văii, terasele deveneau mai late şi mai scunde, iar el putea sări peste marginea tuturor pereţilor. Patrick trase aer în piept pentru ultima terasă.

Uneori reuşea să sară atât de departe, încât practic se simţea ca Superman, iar alteori se forţa să alerge mai repede gândindu-se la câinele alsacian care îl fugărise pe plajă în acea zi vântoasă în care se duseseră să ia prânzul la George. Patrick o rugase pe mama lui să-l lase să meargă să se plimbe, pentru că îi plăcea foarte mult să vadă vântul care făcea marea să explodeze ca şi cum ai fi spart sticle de o stâncă. Toţi îi spuseseră să nu se ducă prea departe, dar el voia să ajungă lângă stânci. Era o potecă de nisip care ducea la plajă şi, în timp ce o cobora, un alsacian gras cu păr lung apăruse în vârful dealului şi începuse să latre la el. Când văzuse că alsacianul se apropie, Patrick o luase la fugă, mai întâi urmând curbele potecii şi apoi coborând drept peste panta moale, din ce în ce mai repede, până când ajunsese să facă paşi gigantici, cu braţele desfăcute în vânt, năpustindu-se în josul dealului spre semicercul de nisip dintre stânci, chiar la marginea celor mai înalte valuri. Când ridicase privirea, câinele se afla la kilometri distanţă, pe deal, şi Patrick îşi dădu seama că acesta n-ar fi putut să-l prindă niciodată, pentru că el era prea iute. Mai târziu se întrebă dacă alsacianul încercase să facă asta.

Patrick ajunse, gâfâind, la albia uscată a râului. Se sui pe o stâncă mare dintre două pâlcuri de bambus verde pal. Când îl dusese pe Andrew acolo, se jucaseră un joc inventat de Patrick. Trebuiau să stea amândoi pe stâncă şi să încerce să se împingă unul pe celălalt jos, şi de o parte se prefăceau că era o groapă plină de lame de ras rupte, iar de cealaltă, un bazin plin cu miere. Dacă ai fi căzut într-o parte, te tăiai într-un milion de locuri şi mureai, iar în cealaltă, te înecai, epuizat de înotul auriu şi greoi. De fiecare dată cădea Andrew, pentru că era atât de molâu.

Şi tatăl lui Andrew era molâu, într-un fel. Patrick fusese la ziua de naştere a lui Andrew la Londra, iar acolo, în mijlocul salonului, era o cutie uriaşă plină cu cadouri pentru ceilalţi copii. Stătuseră toţi la coadă ca să ia un cadou din cutie, apoi începuseră să alerge de colo-colo, comparând ce primiseră. Spre deosebire de ei, Patrick îşi ascunsese cadoul sub un fotoliu şi se dusese să ia încă unul. Când se aplecase peste marginea cutiei, ca să pescuiască încă un pachet strălucitor, tatăl lui Andrew se lăsase pe vine lângă el şi spusese „Tu deja ai luat unul, nu-i aşa, Patrick?" – nu furios, ci pe un ton de parcă i-ar fi oferit lui Patrick o bomboană. „Nu e corect faţă de ceilalţi copii dacă le iei cadourile, nu-i aşa?" Patrick îl privise sfidător şi spusese: „Încă nu mi-am luat cadoul", iar tatăl lui Andrew se întristase şi se pleoştise de tot, apoi spusese „Foarte bine, Patrick, dar nu vreau să văd că

mai iei încă unul". Aşa că Patrick se alesese cu două cadouri, dar îl ura pe tatăl lui Andrew, pentru că ar fi vrut mai multe.

Acum Patrick trebuia să se joace singur jocul cu stânca, astfel că sărea dintr-o parte în alta a ei, punându-şi la încercare simţul echilibrului prin gesturi dezlănţuite. Când cădea, se prefăcea că nu se întâmplase, chiar dacă ştia că trişează.

Patrick privi ezitant frânghia pe care François o legase pentru el de unul dintre copacii din apropiere, ca să se poată legăna pe deasupra albiei râului. Îi era sete şi începu să urce înapoi spre casă, pe drumul pe care tractorul lucra în vie. Sabia devenise o povară, iar Patrick o căra ursuz la subsuoară. O dată auzise cum tatăl lui foloseşte o expresie ciudată, spunându-i lui George „Dacă îi dai o frânghie, se spânzură singur". La început, Patrick nu ştiuse ce înseamnă asta, dar se convinsese, într-o izbucnire de groază şi ruşine, că vorbeau despre frânghia pe care François o legase de copac. În noaptea aceea visase că frânghia se transformase într-o tentaculă de caracatiţă care i se înfăşură în jurul gâtului. Încercase s-o taie, dar nu izbutise, fiindcă sabia lui era doar de jucărie. Mama lui plânsese mult când îl găsiseră bălăbănindu-se de copac.

Şi când erai treaz era greu să-ţi dai seama la ce se gândeau adulţii când spuneau tot felul de lucruri, într-o zi, Patrick inventase o modalitate de a ghici ce aveau ei să facă: nu însemna nu, poate însemna probabil, da însemna poate, şi probabil însemna nu, dar sistemul nu funcţiona, astfel încât Patrick ajunsese la concluzia că poate totul înseamnă probabil.

A doua zi, terasele aveau să fie pline de culegători care îşi umpleau găleţile cu ciorchini de struguri. Anul trecut, François îl luase cu tractorul. Mâinile lui erau foarte puternice, tari ca lemnul. François se căsătorise cu Yvette, care avea dinţi de aur pe care puteai să-i vezi atunci când zâmbea. Într-o zi, Patrick avea să-şi facă toţi dinţii de aur, nu doar doi sau trei. Uneori stătea în bucătărie cu Yvette, iar ea îl lăsa să guste din ce gătea. Venea la el cu linguri pline de roşii, carne şi supă şi spunea „Ça te plait?", iar Patrick îi vedea dinţii de aur atunci când aproba din cap. Anul trecut, François îi spusese să stea în colţul remorcii, lângă două butoaie mari cu struguri. Uneori, când drumul era accidentat şi abrupt, François se întorcea şi spunea „Ça va?", iar Patrick striga şi el „Oui, merçi", ca să acopere zgomotul motorului, hurducăturile şi scârţâitul remorcii şi al frânelor. Patrick era foarte entuziasmat atunci când ajunseseră acolo unde se făcea vinul. Era un loc întunecos şi rece, podeaua fusese spălată cu furtunul şi se simţea un miros pătrunzător de suc care se transforma în vin. Încăperea era imensă, iar François îl dusese pe o scară în sus, pe o rampă înaltă care trecea pe

deasupra presei pentru vin şi a cuvelor. Rampa era din metal şi avea găuri. Era o senzaţie ciudată, să fii atât de sus, cu găuri sub picioarele tale.

Când ajunseră la presa de vin, Patrick se uită în jos şi văzu doi tamburi din oţel care se roteau în direcţii diferite, fără niciun spaţiu între ei. Erau pătaţi cu suc de struguri şi apăsau unul pe celălalt, învârtindu-se zgomotos. Balustrada inferioară a rampei ajungea doar până la bărbia lui Patrick, care se simţea foarte aproape de presa de vin. În timp ce o privea, simţi că ochii lui sunt asemenea boabelor de struguri, făcuţi din acelaşi jeleu moale şi translucid şi gata să-i cadă din cap şi să fie striviţi între cei doi tamburi.

Când se apropie de casă, urcând ca de obicei pe aripa dreaptă a scărilor duble, pentru că asta îi aducea noroc, Patrick intră în grădină, ca să vadă dacă găseşte broscuţa care locuia în smochin. Dacă vedea broasca din copac, asta îi aducea foarte mult noroc. Pielea ei de un verde aprins era încă şi mai netedă pe fundalul scoarţei gri şi netede a smochinului, şi era greu de găsit printre frunzele care aveau aproape aceeaşi culoare. De fapt, Patrick văzuse broasca doar de două ori, dar rămăsese nemişcat mult timp holbându-se la scheletul ascuţit şi ochii proeminenţi, asemenea mărgelelor de pe colierul galben al mamei lui, la ventuzele de la picioarele din faţă care o susţineau nemişcată pe trunchiul copacului şi, mai presus de orice, la părţile laterale care se umflau, dând viaţă trupului delicat ca o bijuterie, dar lacom de aer. A doua oară când văzuse broasca, Patrick întinsese precaut mâna şi îi atinsese capul cu vârful arătătorului. Broasca nu se clintise, iar lui i se păruse că avea încredere în el.

În acea zi, broasca nu era acolo, aşa că Patrick urcă greoi ultimul şir de trepte, împingând în genunchi cu mâinile. Ocoli casa până la intrarea în bucătărie şi întinse mâna ca să deschidă uşa scârţâitoare. Se aşteptase s-o găsească pe Yvette în bucătărie, dar ea nu era acolo. Când deschise uşa frigiderului, sticlele cu vin alb şi şampanie se ciocniră şi zornăiră. Se duse în cămară, unde descoperi, în colţul raftului de jos, două sticle calde de lapte cu ciocolată. După câteva încercări, deschise una din ele şi bău lichidul alinător direct din sticlă, ceea ce Yvette îi spusese să nu facă. Imediat după ce bău, simţi o mare tristeţe şi stătu câteva minute pe blatul din bucătărie, holbându-se în jos la pantofii care i se bălăbăneau.

Auzea muzica de pian, înăbuşită de distanţă şi de uşile închise, dar nu-i dădu atenţie până când nu recunoscu melodia pe care tatăl lui o compusese pentru el. Sări de pe blat şi alergă pe coridorul care ducea spre hol, îl traversă, adoptă un fel de trap uşor când intră în salon şi începu să danseze pe melodia tatălui său. Era o muzică dezlănţuită, cu rafale aspre de note înalte suprapuse pe un marş militar huruitor. Patrick sări şi ţopăi printre

mese şi scaune şi în jurul pianului, oprindu-se doar atunci când tatăl lui încetă să cânte.

— Cum te simţi astăzi, domnule Master Man? întrebă tatăl lui, privindu-l atent.

— Bine, mulţumesc, spuse Patrick, încercând să-şi dea seama dacă era o întrebare-capcană.

Rămăsese tară suflu, dar ştia că trebuie să se concentreze, pentru că era cu tatăl lui. Când întrebase care era cel mai important lucru din lume, tatăl lui spusese: „Să observi totul". Patrick uita adesea această instrucţiune, dar în prezenţa tatălui său privea lucrurile cu atenţie, fără să ştie prea bine ce căuta. Urmărise ochii tatălui său din spatele lentilelor închise la culoare ale ochelarilor acestuia. Se mişcau de la un obiect la altul şi de la o persoană la alta, oprindu-se pentru o clipă asupra fiecăruia şi părând să le fure ceva vital printr-o căutătură rapidă şi insistentă, asemenea zvâcnetului limbii unui gecko. Când era cu tatăl lui, Patrick privea totul cu seriozitate, sperând că părea serios oricui i-ar fi urmărit ochii, aşa cum îi urmărea el ochii tatălui său.

— Vino aici, spuse tatăl lui.

Patrick se apropie de el.

— Să te ridic de urechi?

— Nu! strigă Patrick.

Era un fel de joc pe care îl jucau. Tatăl lui întindea mâinile şi strângea urechile lui Patrick între arătătoare şi degetele mari. Patrick prindea cu mâinile încheieturile tatălui său, iar acesta se prefăcea că-l ridică de urechi, dar, de fapt, Patrick prelua sarcina cu braţele. Tatăl lui se ridică în picioare, înălţându-l pe Patrick până când ochii lor ajunseră la acelaşi nivel.

— Desprinde-ţi mâinile, spuse el.

— Nu, strigă Patrick.

— Desprinde-ţi mâinile, şi eu îţi dau drumul în acelaşi timp, spuse persuasiv tatăl lui.

Patrick dădu drumul încheieturilor mâinilor tatălui său, dar acesta continuă să-l strângă de urechi. Timp de o clipă, întreaga greutate a corpului fu suportată de urechi. Imediat, Patrick prinse iar încheieturile.

— Au! spuse el, ai spus că-mi dai drumul. *Te rog,* dă-mi drumul la urechi.

Tatăl lui continuă să-l ţină atârnat în aer.

— Azi ai învăţat ceva foarte folositor, spuse el. Gândeşte întotdeauna cu capul tău. Nu-i lăsa niciodată pe alţii să ia decizii importante pentru tine.

— Te rog, dă-mi drumul, spuse Patrick. Te rog.

Simţea că o să plângă, dar îşi reprimă senzaţia de disperare. Braţele lui erau epuizate, dar dacă le relaxa simţea că urechile îi vor fi smulse, precum

folia aurie de pe un borcan cu smântână, desprinse pur şi simplu de capul lui.

— Ai *spus,* ţipă el, ai spus.

Tatăl lui îi dădu drumul.

— Nu te smiorcăi, spuse el pe un ton plictisit, e foarte neplăcut.

Se aşeză la pian şi începu din nou să cânte marşul, dar Patrick nu dansă.

Fugi din salon, traversă holul, ieşi din bucătărie pe terasă, străbătu crângul de măslini şi intră în pădurice de pini. Găsi tufişul de mărăcini, se băgă sub el şi se lăsă să alunece pe o mică pantă spre cea mai secretă ascunzătoare a lui. Sub o boltă de vegetaţie, sprijinit de un pin înconjurat din toate părţile de tufe, Patrick se aşeză şi încercă să-şi oprească suspinele care îi încleştau gâtul asemenea unor sughiţuri.

Aici nu poate să mă găsească nimeni, se gândi el. Nu putea controla spasmele care îi blocau respiraţia când încerca să tragă aer în piept. Era ca atunci când se încurca în pulover, când se arunca cu capul înainte şi nu găsea gâtul, încerca să iasă prin mânecă, totul se încâlcea, iar lui i se părea că nu avea să mai iasă niciodată şi nu putea să respire.

De ce făcuse aşa ceva tatăl lui? Nimeni n-ar trebui să facă asta altcuiva, se gândi Patrick, nimeni n-ar trebui să facă asta altcuiva.

Iarna, când bălţile erau acoperite de gheaţă, vedeai bulele de aer prinse dedesubt. Aerul nu putea respira: fusese scufundat de gheaţă şi ţinut sub ea, iar Patrick nu suporta asta, pentru că era foarte nedrept, aşa că spărgea mereu gheaţa, ca să elibereze aerul.

Aici nu poate să mă găsească nimeni, se gândi el. Apoi se gândi, şi dacă aici nu poate să mă găsească nimeni?

3.

Victor încă dormea în camera lui de la parter, iar Anne voia ca el să mai doarmă. Erau împreună de mai puţin de un an, dar acum dormeau separat, fiindcă Victor, doar prin sforăitul lui, prin nimic altceva, o ţinea trează noaptea. Anne coborî desculţă scările abrupte şi înguste, trecându-şi vârfurile degetelor peste curba pereţilor zugrăviţi. Ajunse în bucătărie, scoase fluierul de pe gura ceainicului emailat ciobit şi făcu cafea cât mai silenţios posibil.

Bucătăria lui Victor avea o efervescenţă obosită, cu farfuriile ei portocaliu aprins şi feliile de pepene care zâmbeau hâtru de pe cârpele de şters vasele. Era un refugiu al unei voioşii ieftine construit de fosta soţie a lui Victor, Elaine, iar în inima lui se dădea o luptă între a protesta împotriva prostului ei gust şi teama că ar fi fost de prost gust să protesteze. La urma urmei, observa cineva obiectele din bucătărie? Aveau ele vreo importanţă? Nu era mai demn să rămână indiferent? Victor admirase întotdeauna convingerea lui David Melrose că dincolo de bunul-gust se afla siguranţa de sine de a face greşeli doar pentru că erau ale tale. Acesta era punctul în care Victor începea adesea să şovăie. Uneori alegea câteva zile sau câteva minute de impertinenţă categorică, dar revenea întotdeauna la rolul lui atent jucat de gentleman; era foarte bine să *épater les burgeois,* dar dacă erai unul dintre ei emoţia era cu două tăişuri. Victor ştia că n-ar fi putut să dobândească niciodată convingerea lui David Melrose că succesul era oarecum vulgar. Chiar dacă uneori era tentat să creadă că apatia şi dispreţul lui David ascundeau regretul pentru viaţa lui ratată, această idee simplă se risipea în prezenţa apăsătoare a acestuia.

Ceea ce o uimea pe Anne era faptul că un bărbat atât de inteligent precum Victor putea fi prins cu un cârlig atât de mic. În timp ce îşi turna cafea, simţi o simpatie stranie faţă de Elaine. Nu se întâlniseră niciodată, dar Anne ajunsese să înţeleagă ce o făcuse pe soţia lui Victor să-şi caute refugiul într-un set complet de căni cu Snoopy.

∵

Atunci când Anne Moore fusese trimisă de redacţia din Londra a ziarului *New York Times* să-l intervieveze pe eminentul filosof Sir Victor Eisen, acesta i se păruse cam de modă veche. Tocmai se întorsese de la Athenaeum, unde luase prânzul, şi pe masa din hol era pălăria lui de fetru înnegrită de

ploaie. Îşi scosese ceasul din buzunarul vestei cu un gest care lui Anne i se păruse arhaic.

— Ah, exact la timp, spuse el. Admir punctualitatea.

— A, bun, răspunse ea, mulţi oameni nu o admiră.

Interviul mersese bine, de fapt atât de bine, încât spre sfârşitul după-amiezii se mutase în dormitorul lui. Din acel moment încolo, Anne interpretase bucuroasă hainele lui aproape edwardiene, casa pretenţioasă şi anecdotele pătate cu vin roşu drept parte a camuflajului pe care un intelectual evreu fusese nevoit să-l adopte, împreună cu rangul de cavaler, ca să se poată integra în peisajul vieţii englezeşti convenţionale.

În lunile care urmaseră, Anne trăise cu Victor în Londra, ignorând orice probă care făcea ca această interpretare reţinută să pară optimistă. De exemplu, weekendurile acelea interminabile care începeau cu informările de miercuri seara: câţi acri, câte secole, câţi servitori. Serile de joi erau dedicate speculaţiilor: Victor spera, spera foarte mult, ca de data asta lordul cancelar să nu vină; oare Gerald mai putea să tragă cu puşca, acum când era în scaun cu rotile? Avertismentele veneau vineri, în timpul deplasării cu maşina: *„Nu-ţi* despacheta singură bagajele în casa asta". *„Nu*-i întreba întruna pe oameni cu ce se ocupă". *„Nu-l* întreba pe majordom cum se *simte,* cum ai făcut data trecută". Weekendurile luau sfârşit abia marţi, când tulpinile şi pieliţele zilelor de sâmbătă şi duminică erau presate iar, pentru a le stoarce ultimele câteva picături de suc acru.

În Londra îi întâlnise pe prietenii inteligenţi ai lui Victor, dar în weekenduri oamenii la care stăteau erau bogaţi şi adesea stupizi. Victor era prietenul *lor* inteligent. Victor torcea apreciativ în faţa vinului şi fotografiilor lor, iar ei îşi începeau multe propoziţii cu „Victor ar putea să ne spună..." Anne se uita la ei cum încearcă să-l facă să spună ceva inteligent şi se uita la el cum se străduia să fie asemenea lor, repetându-le chiar clişeele: nu era minunat că Gerald *nu* renunţase să tragă cu puşca? Nu era mama lui Gerald uimitoare? Cu mintea brici şi încă lucrând în grădină la nouăzeci şi doi de ani. „Mă istoveşte complet", icnise Gerald.

Dacă Victor plătea pentru ce primea, măcar îi plăcea ce primea. Lucrul de care era mai greu să nu ţii cont era casa lui din Londra. Cumpărase contractul de închiriere pe cincisprezece ani al acestei case surprinzător de mari cu tencuială albă din Knightsbridge după ce-şi vânduse casa puţin mai mică, dar liberă de obligaţiuni de la o adresă mai puţin mondenă. Din contractul de închiriere mai rămăseseră acum doar şapte ani. Anne atribuia energic această tranzacţie dementă firii distrate pentru care filosofii sunt celebri.

Abia atunci când venise aici, în Lacoste, în iulie, şi văzuse relaţia dintre Victor şi David, loialitatea ei începuse să se erodeze. Începuse să se întrebe cât de mare era preţul timpului irosit pe care Victor era dispus să-l plătească pentru a fi acceptat social şi de ce Dumnezeu voia să i-l plătească lui David.

Potrivit lui Victor, cei doi erau „contemporani exacţi", termen pe care el îl folosea pentru oricine avea măcar aproximativ vârsta lui şi nu îl băgase în seamă la şcoală. „L-am cunoscut la Eton" însemna prea adesea faptul că cineva îşi bătuse joc de el fără milă. Victor spunea doar despre alţi doi savanţi că fusese prieten cu ei la şcoală şi nu se mai întâlnea cu niciunul din ei. Unul era preşedintele unui colegiu de la Cambridge, iar celălalt, un funcţionar civil pe care mulţi îl considerau spion, deoarece slujba lui părea prea obscură ca să existe.

Anne şi-l imagina pe Victor în vremea aceea, un şcolar neliniştit ai cărui părinţi plecaseră din Austria după Primul Război Mondial, se stabiliseră în Hampstead şi ulterior ajutaseră un prieten să caute o casă pentru Freud. Imaginile ei despre David Melrose se formaseră prin amestecarea poveştilor lui Victor cu viziunea ei americană asupra claselor englezeşti privilegiate. Anne şi-l imagina ca pe semizeul din casa cea mare care începe jocul împotriva echipei de cricket a satului sau pierde vremea îmbrăcat cu o vestă ciudată pe care avea voie s-o poarte pentru că era la Pop, un club în care Victor nu intrase niciodată. Era greu să iei în serios chestia asta cu Pop, dar Victor reuşea cumva să facă asta. Din câte îşi putea da seama Anne, era ca şi cum ai fi fost campionul la fotbal al şcolii, dar în loc să te mozoleşti cu majoretele, aveai dreptul să baţi băieţii care îţi ardeau pâinea prăjită.

Când îl cunoscuse pe David, la capătul unui lung covor roşu derulat de poveştile lui Victor, Anne îi depistase aroganţa, dar decisese că pur şi simplu ea era prea americană ca să se lase impresionată de farmecul neputinţei şi speranţelor lui deşarte. I se părea că David era un escroc şi îi spusese asta lui Victor. Acesta o dezaprobase solemn, susţinând că, dimpotrivă, David suferea din cauza clarităţii cu care îşi percepea propria situaţie. „Vrei să spui că el *ştie* că e o pacoste?", întrebase ea.

Anne urcă scările la loc, încălzindu-şi mâinile cu o cană portocalie aburindă cu inimi purpurii de diferite mărimi. I-ar fi plăcut să-şi petreacă ziua citind în hamacul atârnat între platanii din faţa casei, dar acceptase să meargă la aeroport cu Eleanor. Această „escapadă a fetelor americane" îi fusese impusă de dorinţa de neostoit a lui Victor de a fi asociat cu familia Melrose. Singurul Melrose de care îi plăcea cu adevărat lui Anne era Patrick. La cinci ani, Patrick încă mai era capabil de puţin entuziasm.

Dacă la început fusese mişcată de vulnerabilitatea lui Eleanor, Anne era acum exasperată de beţivăneala ei. În plus, Anne trebuia să se păzească de

dorinţa ei de a salva oameni, ca şi de obiceiul de a le sublinia neajunsurile morale, mai ales când ştia că nimic nu-i exasperează mai mult pe englezi ca o femeie cu opinii tranşante, mai ales o femeie care şi le şi apăra. Era ca şi cum de fiecare dată când ea juca asul de pică, era bătută cu un mic atu. Aceste atuuri puteau fi bârfe, remarci nesincere, calambururi irelevante sau orice putea să risipească posibilitatea seriozităţii. Anne se săturase de zâmbetul mortal de pe faţa oamenilor a căror victorie era asigurată de neghiobia lor.

După ce învăţase asta, îi fusese relativ uşor să îi cânte în strună lui George Watford, ducele englez exilat din cauza impozitelor, care venea de pe coastă ca să-şi petreacă weekendul cu soţii Melrose, încălţat cu nişte pantofi care se îngustau spre vârf până la o subţirime imposibilă. Faţa lui oarecum impasibilă era plină de crăpături foarte fine, asemenea vopselei de pe pânzele Vechilor Maeştri pe care îi vânduse „şocând naţiunea". După părerea lui Anne, englezii nu cereau prea mult de la ducii lor. Tot ce trebuiau să facă aceştia era să-şi păstreze bunurile, cel puţin pe cele foarte cunoscute, după care puteau deveni gardienii a ceea ce alţii numeau „moştenirea noastră". Anne era dezamăgită că acest personaj cu faţă ca pânza de păianjen nu reuşise să îndeplinească nici sarcina minoră de a lăsa tablourile lui de Rembrandt pe peretele pe care le găsise.

Anne continuase să le cânte celorlalţi în strună până la sosirea lui Vijay Shah. Era doar o cunoştinţă, nu un prieten al lui Victor. Se cunoscuseră cu zece ani în urmă, atunci când Vijay, în calitate de preşedinte al Societăţii de Dezbateri, îl invitase pe Victor la Eton ca să apere „relevanţa" filosofiei. De atunci, Vijay cultivase relaţia lor printr-un baraj de cărţi poştale pretins artistice, iar cei doi se întâlniseră ocazional la unele petreceri din Londra. Ca şi Victor, Vijay era un savant provenit de la Eton, dar, spre deosebire de el, era foarte bogat.

La început, Anne se simţise vinovată pentru că reacţionase atât de prost la aspectul lui Vijay. Pielea lui de culoarea stridiilor şi guşile groase care păreau o inflamare permanentă de la oreion constituiau decorul nefericit al unui nas mare şi coroiat, cu smocuri de păr nărăvaşe în jurul nărilor. Vijay avea ochelari groşi şi pătraţi, dar fără ei adânciturile mari din şaua nasului său şi ochii miopi care priveau din orbitele lor de un cenuşiu mai întunecat arătau şi mai rău. Îşi aranja părul cu foehnul astfel încât să se înalţe şi să rămână ţeapăn, ca un mering negru, în creştet. Hainele lui nu compensau cu nimic aceste dezavantaje naturale. Dacă pantalonii preferaţi ai lui Vijay, verzi şi evazaţi, erau o greşeală, aceasta era doar una măruntă în comparaţie cu seria de geci uşoare cu modele haotice în carouri şi buzunare fără clapetă aplicate pe exterior, însă orice haine erau preferabile imaginii lui în costum

de baie. Anne îşi amintea cu groază umerii lui înguşti şi pustulele albe, care se străduiau să iasă printr-o blană deasă de păr negru sârmos.

Dacă Vijay ar fi avut un caracter mai atrăgător, poate că aspectul lui ar fi stârnit milă sau chiar indiferenţă, dar după ce petrecuse doar câteva zile cu el, Anne se convinsese că fiecare din trăsăturile lui hidoase fusese modelată de o răutate internă. Gura largă şi rânjită era în acelaşi timp grosieră şi crudă. Când încerca să zâmbească, buzele lui vineţii nu puteau decât să se răsfrângă şi să se răsucească asemenea unei frunze putrede aruncate în foc. Slugarnic şi chicotitor cu oamenii mai în vârstă şi mai puternici, Vijay devenea brutal când mirosea slăbiciune şi ataca doar prăzile uşoare. Vocea lui părea făcută exclusiv pentru vorbe afectate, şi totuşi, când se certaseră în seara dinaintea plecării lui, ea dobândise asprimea piţigăiată a unui învăţător trădat. Asemenea multor măgulitori, Vijay nu era conştient că îi irita pe cei pe care îi măgulea. Când se întâlnise cu Ducele Impasibil, revărsase asupra lui un torent gâlgâitor de complimente, ca o sticlă de sirop răsturnată. După aceea, Anne auzise cum George i se plângea lui David, „Prietenul tău Victor a adus un om absolut oribil. Îmi vorbea întruna despre tencuiala de la Richfield. Am crezut că vrea o slujbă de ghid". George mormăise dispreţuitor, iar David mormăise dispreţuitor şi el.

În mod normal, faptul că nişte monştri ai claselor englezeşti privilegiate îşi băteau joc de un indian micuţ ar fi dezlănţuit întreaga forţă a loialităţii lui Anne faţă de cei defavorizaţi, dar de data asta loialitatea el fu anihilată de imensa dorinţă a lui Vijay de a fi el însuşi un monstru al claselor englezeşti privilegiate.

— Nu suport să merg în Calcutta, chicoti el, oamenii aceia, draga mea, zgomotele acelea.

Vijay tăcu, pentru ca toţi ceilalţi să poată gusta această remarcă nonşalantă aparţinând unui soldat englez de la Somme.

Amintirea torsului mieros al lui Vijay se stinse atunci când Anne încercă să deschidă uşa camerei ei, care se înţepenea mereu într-o umflătură a podelei fermecător de neuniformă. Era o altă relicvă de la Elaine, care refuzase să schimbe ceea ce ea numea „atmosfera autentică a casei". Acum, plăcile hexagonale se uzaseră şi deveniseră de culoarea unei teracote mai deschise acolo unde uşa se frecase de ele la fiecare deschidere. Temându-se să nu verse cafeaua, Anne lăsă uşa înţepenită şi intră în cameră pe lateral, atingând în trecere dulapul cu sânii.

Puse cana cu cafea pe masa rotundă cu blat din marmură şi cu picioare metalice negre, pe care Elaine o adusese, triumfătoare, de la un magazin de vechituri din Apt şi o folosea inventiv pe post de noptieră. Era mult prea înaltă, şi Anne scotea adesea cartea greşită din teancul nevăzut de pe ea.

Viețile celor doisprezece cezari de Suetoniu, pe care David i-o împrumutase demult, la începutul lui august, apărea întruna ca un reproș. Anne se uitase peste câteva capitole, dar faptul că David îi recomandase cartea o împiedica să se apropie prea mult de ea. Știa că trebuia neapărat să mai citească puțin din ea înainte de cină, ca să aibă ceva inteligent de spus atunci când avea să i-o înapoieze, în seara aceea. Singurul lucru pe care și-l amintea era că împăratul Caligula plănuise să-și tortureze soția ca să afle de ce îi era atât de devotat. Care o fi pretextul lui David? se întrebă Anne.

Își aprinse o țigară. Cum stătea întinsă pe un morman de perne mai mari și mai mici, sorbind din cafea și jucându-se cu fumul de țigară, simți pentru scurtă vreme că gândurile ei devin mai subtile și mai exuberante. Singurul lucru care îi compromitea plăcerea era zgomotul apei care curgea în baia lui Victor.

Mai întâi, Victor avea să se bărbierească și să șteargă urmele de cremă de ras cu un prosop curat. Apoi avea să-și netezească părul cât mai mult posibil, să se ducă la baza scărilor și să strige „Draga mea". După o scurtă pauză, avea să strige asta iar, pe tonul lui de „hai să nu jucăm jocuri prosteşti". Dacă ea nu apărea nici atunci, el avea să strige „Micul dejun".

Anne îl tachinase în legătură cu asta acum câteva zile, spunând:

— Ah, dragul meu, nu trebuia.

— Ce anume?

— Să faci micul dejun.

— Nu l-am făcut.

— Ah, am crezut că atunci când ai strigat „Micul dejun", ai vrut să spui că e gata.

— Nu, am vrut să spun că eu sunt gata pentru micul dejun.

*

Anne nu greșise prea mult, Victor era într-adevăr în baia lui de la parter, unde își peria viguros părul. Dar, ca de obicei, la câteva secunde după ce se opri, claia de păr care îl chinuia încă din copilărie țâșni iar în sus.

Cele două perii de fildeș ale lui nu aveau mâner. Erau destul de incomode, dar foarte tradiționale, ca și bolul din lemn pentru săpunul de ras, care nu se îngroșa niciodată la fel de bine ca spuma dintr-un spray. Victor avea 57 de ani, dar părea mai tânăr. Doar o moleșeală a cărnii, o tensiune redusă în jurul maxilarului și gurii și adâncimea extraordinară a ridurilor orizontale de pe frunte îi trădau vârsta. Dinții lui erau ordonați, puternici și galbeni. Chiar dacă el tânjea după ceva mai aerodinamic, nasul lui era borcănat și prietenos, femeile îi lăudau mereu ochii, fiindcă cenușiul lor deschis părea luminos pe fondul pielii măslinii, ușor ciupite. Una peste alta, necunoscuții

erau surprinşi atunci când o faţă care ar fi putut foarte bine să aparţină unui boxer îmbrăcat prea elegant începea să emită un sâsâit rapid şi grav.

Victor se simţea aproape elegant în pijamalele lui roz New & Lingwood, cu un halat de mătase şi în papucii de casă roşii. Ieşise din baie prin dormitorul lui simplu, zugrăvit alb, cu plase verzi pentru ţânţari prinse la ferestre în piuneze, şi intrase în bucătărie, unde zăbovea, neîndrăznind încă s-o strige pe Anne.

În timp ce Victor ezita în bucătărie, sosi Eleanor. Ar fi durat prea mult să manevreze Buick-ul pe aleea îngustă a casei lui Victor, aşa că trebuise să-l parcheze la marginea pădurricii de pini de la poalele dealului. Acest teren nu îi aparţinea lui Victor, ci vecinilor lui, familia Faubert, bine cunoscută în Lacoste pentru modul ei de viaţă excentric. Încă îşi arau câmpurile cu catârul, nu aveau curent electric şi locuiau într-o singură încăpere a fermei lor mari şi dărăpănate. Restul casei era plin de butoaie cu vin, bidoane cu ulei de măsline, saci cu nutreţ pentru animale şi mormane de migdale şi lavandă. Familia Faubert nu modificase nimic după moartea bătrânei doamne Faubert, iar ea nu schimbase nimic de când sosise acolo ca tânără mireasă, cu jumătate de secol în urmă, cu un bol de sticlă şi un ceas.

Pe Eleanor o intrigau oamenii aceştia. Îşi imagina viaţa lor rodnică şi austeră ca pe un vitraliu dintr-o biserică medievală – lucrători în vie cu coşuri pline de struguri în spate. Văzuse la Crédit Agricole un membru al familiei Faubert, care avea aerul posac al cuiva care abia aşteaptă să sugrume găini. Cu toate astea, ea preţuia ideea că familia Faubert era legată de pământ într-un mod sănătos pe care ceilalţi îl uitaseră. Ea, cu siguranţă, uitase cum ar fi putut să fie legată de pământ într-un mod sănătos. Probabil că pentru asta trebuia să fii cam ca pieile-roşii sau aşa ceva.

Eleanor se străduia să urce dealul mai încet. Dumnezeule! prin minte îi alergau cu repeziciune o mulţime de gânduri, îi alergau la punctul mort, era scăldată în transpiraţie şi străfulgerări de groază răzbăteau prin exuberanţă. Echilibrul era atât de evaziv: era fie aşa, prea rapid, sau chestia aia greoaie când păşeai ca printr-o mlaştină ca să ajungi la capătul unei propoziţii. La începutul verii, când erau greieri, era bine. Cântecul lor era ca sângele care îţi bubuie în urechi. Era una din chestiile alea când exteriorul se identifică cu interiorul.

Se opri puţin chiar înainte de a ajunge în vârful dealului, inspiră adânc şi încercă să-şi adune calmul împrăştiat, ca o mireasă care îşi verifică voalul în ultima oglindă până să ajungă la altar. Senzaţia de solemnitate o părăsi aproape numaidecât şi după alţi câţiva metri parcurşi începu să tremure. Muşchii obrajilor ei zvâcniră înapoi, ca nişte cortine de teatru, şi inima încercă să-i sară afară din piept. Trebuia să ţină minte să nu mai ia atâtea

pastile galbene deodată. Ce Dumnezeu se întâmplase cu calmantele? Păreau să fi fost înecate de valul de dexedrină. O, Doamne, uite-l pe Victor în bucătărie, îmbrăcat, ca de obicei, ca într-o reclamă. Eleanor îi făcu cu mâna prin fereastră, aparent veselă şi sigură pe ea.

Victor îşi adunase în sfârşit curajul de a o striga pe Anne, când auzi zgomot de paşi pe pietrişul de afară şi o văzu pe Eleanor făcându-i frenetic cu mâna. Sărea pe loc, încrucişându-şi şi descrucişându-şi braţele deasupra capului, cu părul ei blond şi lins umflându-se dintr-o parte în alta. Părea un puşcaş marin rănit care încearcă să atragă un elicopter.

Eleanor mimă încet şi cu mare exagerare cuvântul „Bună", ca şi cum ar fi vorbit cu un străin surd.

— E deschis, strigă Victor.

Nu puteai să nu admiri energia lui Eleanor, se gândi Victor, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

Anne, pregătită să audă strigătul de „Micul dejun", fu surprinsă să audă în schimb „E deschis". Se dădu jos din pat şi alergă la parter, ca s-o întâmpine pe Eleanor.

— Ce mai faci? Nici nu m-am îmbrăcat încă.

— Sunt foarte trează, spuse Eleanor.

— Bună, draga mea, vrei să faci nişte ceai? spuse Victor. Vrei ceai, Eleanor?

— Nu, mulţumesc.

După ce făcu ceai, Anne se duse la etaj să se îmbrace, încântată că Eleanor sosise devreme. Însă după ce îi văzuse aerul isteric şi dârele de pudră şiroind pe faţa transpirată, nu părea nerăbdătoare s-o lase să conducă maşina şi încercă să se gândească la o modalitate de a conduce chiar ea.

În bucătărie, cu o ţigară spânzurând în gură, Eleanor scormoni prin geantă în căutarea unei brichete. Purta în continuare ochelarii de soare întunecaţi şi îi era greu să distingă obiectele din haosul de neînchipuit al genţii ei. Cinci sau şase flacoane de pastile de culoarea caramelei erau amestecate cu pachete de rezervă de ţigări Player, o agendă de telefon din piele albastră, creioane, ruj, o pudrieră aurie, o ploscă mică şi argintie plină de Fernet-Branca şi o chitanţă pentru curăţătoria Jeeves de pe Pont Street. Mâinile ei neliniştite pescuiră fiecare obiect din geantă, în afara brichetei roşii din plastic despre care ştia că trebuia să fie pe-acolo pe undeva.

— Dumnezeule, murmură ea, cred că am luat-o razna. Apoi adăugă cu vioiciune: Mă gândeam s-o duc pe Anne la prânz la Signes.

— Signes? Pentru asta trebuie să ocoleşti destul de mult, nu-i aşa?

— La cum conduc eu, nu.

Eleanor nu intenţionase să pară glumeaţă.

— Sigur, zâmbi Victor îngăduitor. La cum conduci tu e foarte aproape, dar nu e un drum destul de lung?

— Da, dar avionul lui Nicholas ajunge abia la ora 3 şi pădurile de stejari de plută sunt atât de frumoase.

Incredibil, chitanţa de la curăţătorie apăruse iar. Probabil erau mai multe.

— Şi mai e de văzut mănăstirea aia, dar nu cred c-o să avem timp. Întotdeauna Patrick vrea să vadă parcul de distracţii cu Vestul Sălbatic când mergem în direcţia aceea în drum spre aeroport. Am putea opri şi acolo.

Scormonit, scormonit, scormonit, pastile, pastile, pastile.

— Trebuie să-l duc cândva. Ah, uite bricheta! Cum merge cartea, Victor?

— A, ştii cum e, rosti Victor cu viclenie în glas, identitatea e o temă amplă.

— E vorba şi despre Freud?

Victor mai purtase această conversaţie şi, dacă exista ceva care să-l facă să vrea să-şi scrie cartea, aceasta era dorinţa de a nu o mai purta încă o dată.

— Nu tratez tema dintr-un punct de vedere psihanalitic.

— A, spuse Eleanor, care îşi aprinsese ţigara şi era pregătită ca o vreme să fie fascinată, aş fi crezut că e – cum se spune? – ei, foarte psihologică. Adică, dacă în minte există ceva, e cine eşti tu.

— S-ar putea să te citez, spuse Victor. Dar mai spune-mi o dată, Eleanor, femeia pe care o aduce Nicholas de data asta e a patra sau a cincea lui soţie?

Nu avea niciun rost. Eleanor se simţi iar stupidă. Se simţea întotdeauna stupidă cu David şi prietenii lui, chiar şi atunci când ştia că ei sunt cei stupizi.

— Nu e soţia lui, spuse ea. Nicholas a părăsit-o pe Georgiana, care a fost soţia numărul trei, dar încă nu s-a însurat cu cea de acum. Numele ei e Bridget. Cred că ne-am întâlnit în Londra, dar nu mi-a lăsat o impresie foarte puternică.

Anne coborî la parter, îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac aproape imposibil de deosebit de cămaşa de noapte albă de bumbac pe care şi-o scosese. Victor reflectă cu satisfacţie că Anne încă părea suficient de tânără pentru a-i sta bine într-o astfel de rochie de fetiţă. Rochiile albe accentuau seninătatea înşelătoare pe care faţa ei latră, pometii înalţi şi ochii calmi şi negri o dădeau deja înfăţişării ei. Anne intră cu pas uşor în încăpere. Eleanor, în schimb, îl făcea pe Victor să se gândească la remarca lui Lady Wishfort, „Dar sunt de-a dreptul jupuită; arăt ca un perete vechi şi scorojit".

— Bun, spuse Anne, atunci putem pleca oricând vrei, Eleanor. O să te descurci cu prânzul, Victor?

— Ştii cum sunt filosofii, noi nu băgăm în seamă astfel de lucruri. Şi pot foarte bine să mă duc la Coquière să-mi iau un cotlet de miel cu *sauce Béarnaise.*

— *Béarnaise?* spuse Anne. Cu miel?

— Bineînţeles. Felul de mâncare care l-a lăsat pe sărmanul duce de Guermantes atât de flămând că s-a grăbit să se ducă la cină şi n-a mai avut timp să discute cu îndoielnica fiică a lui Swann aflată pe moarte.

Anne îi zâmbi lui Eleanor şi întrebă;

— Tu primeşti la tine acasă Proust, în loc de micul dejun?

— Nu, dar îl primim destul de des în loc de cină, răspunse Eleanor.

După ce cele două femei îşi luară la revedere, Victor se întoarse spre frigider. Avea toată ziua la dispoziţie ca să avanseze cu munca lui şi se simţi brusc extraordinar de flămând.

4.

— Doamne, mă simt groaznic, gemu Nicholas, aprinzând veioza de pe noptiera lui.

— Puişor, spuse Bridget somnoros.

— Ce facem azi? Nu-mi mai amintesc.

— Mergem în sudul Franţei.

— A, da. Ce coşmar! La cât e avionul?

— La douăsprezece şi ceva. Ajunge la trei şi ceva. Cred că e o diferenţă de o oră sau cam aşa ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină odată cu „ceva"!

— Scuze.

— Dumnezeu ştie de ce-am stat atât de târziu azi-noapte. Femeia aia din dreapta mea era absolut îngrozitoare. Presupun că cineva i-a spus cu mult timp în urmă că are o bărbie drăguţă, aşa că s-a hotărât să-şi ia încă una, şi apoi încă una şi încă una. Ştii, înainte a fost căsătorită cu George Watford.

— Cu cine? întrebă Bridget.

— Cu cel pe care l-ai văzut weekendul trecut în albumul foto al lui Peter, care avea faţa ca o cremă de zahăr ars după ce ai băgat prima dată lingura în ea, plină de mici crăpături.

— Nu toată lumea poate să aibă un iubit care e bogat *şi* frumos, spuse Bridget, strecurându-se pe sub cearşafuri spre el.

— Uau, ia-o încetişor, iubito, ia-o încetişor, spuse Nicholas cu un accent despre care el credea că e din Newcastle.

Se dădu jos din pat şi se târî pe covorul purpuriu, murmurând „Death and destruction"[2], spre uşa deschisă a băii.

În timp ce Nicholas se ridica în picioare, Bridget îi privi critic trupul. În ultimul an se îngrăşase mult. Poate că soluţia nu erau bărbaţii mai în vârstă. Douăzeci şi trei de ani era o diferenţă mare, iar Bridget, care avea douăzeci, nu se molipsise încă de febra măritişului care le chinuia pe mai vârstnicele surori Watson-Scott, care galopau către al treizecilea an al vieţilor lor zăpăcite. Toţi prietenii lui Nicholas erau nişte zbârciţi, iar unii dintre ei erau groaznic de plicticoşi. Nu prea puteai să iei LSD cu Nicholas. Adică puteai; de fapt, Bridget luase LSD cu el, dar nu era la fel ca atunci când o făcea cu Barry. Nicholas nu avea muzica potrivită, hainele potrivite, atitudinea potrivită. Lui

[2] Piesă a trupei americane de rock Weezer.

Bridget îi părea foarte rău pentru Barry, dar o fată trebuia să aibă întotdeauna mai multe posibilităţi.

Chestia cu Nicholas era că chiar era bogat şi frumos *şi* baronet, ceea ce era plăcut, într-un stil *à la* Jane Austen. Însă nu avea să treacă mult până când oamenii o să înceapă să spună „Se vede că a fost cândva arătos", iar altcineva o să răspundă mărinimos „A, nu, încă mai e". În cele din urmă, probabil că avea să se mărite cu el şi să devină a patra Lady Pratt. Apoi putea să divorţeze de el şi să primească jumătate de milion de lire sterline sau cine ştie cât, să-l păstreze pe Barry ca sclav sexual şi să continue să se prezinte ca fiind Lady Pratt în magazine. Dumnezeule, era înspăimântător cât de cinică putea fi uneori!

Bridget ştia că Nicholas credea că sexul era ceea ce îi ţinea împreună. Fără îndoială, asta îi adusese laolaltă, la petrecerea la care se întâlniseră prima oară. Nicholas era foarte beat şi o întrebase dacă era o „blondă naturală". Să caşti, nu alta! O întrebare *atât* de vulgară! Totuşi, Barry era în Glastonbury, iar Bridget se simţea puţin neastâmpărată, aşa că îi aruncase o privire insistentă şi spusese „De ce să nu afli singur?", apoi ieşise din cameră. Nicholas crezuse că aflase, dar el nu ştia că Bridget îşi vopsea *tot* părul. Dacă tot te ocupi cu cosmetica, măcar fă-o ca lumea, ăsta era mottoul ei.

Nicholas scoase limba la oglinda din baie şi admiră stratul gros de pe suprafaţa ei, care avea încă o nuanţă de violet negricios de la cafeaua şi vinul roşu de noaptea trecută. Era foarte bine să faci glume despre bărbia dublă a lui Sarah Watford, dar adevărul era că, dacă nu ţinea capul ca soldaţii regimentului de gardă la defilare, şi el avea aşa ceva. Nu se simţea în stare să se bărbierească, dar se tamponă cu puţin fard de-al lui Bridget. Nu era bine să arăţi ca regina bătrână din *Moarte la Veneţia,* cu rujul scurgându-se pe obrajii febrili din cauza holerei, dar fără puţină pudră deschisă, Nicholas avea ceea ce oamenii numeau „o paloare foarte nesănătoasă". Fardul lui Bridget era destul de simplu, ca şi hainele ei uneori cu adevărat înspăimântătoare. Orice ai fi putut spune despre Fiona (şi la vremea aceea se spuseseră lucruri foarte neplăcute), ea îşi lua de la Paris cele mai uimitoare creme şi măşti de faţă. Uneori, Nicholas se întreba dacă Bridget nu o fi cumva (pentru asta trebuia să recurgi la nuanţele atenuante ale limbii franceze) *insortable.* În ultimul weekend petrecut la Peter, la masa de prânz de duminică, Bridget chicotise tot timpul ca o fetişcană de paisprezece ani.

Şi mai era mediul din care provenea. Nicholas nu ştia când anume casele Watson şi Scott consideraseră potrivit să-şi unească averile, dar îşi putea da seama dintr-o privire că cei din familia Watson-Scott erau nişte tradiţionalişti care ar fi făcut orice ca logodna fiicei lor să apară în *Country Life.* Tatăl iubea cursele, iar când Nicholas îi dusese, pe el şi pe soţia lui

amatoare de trandafiri, la *Le Nozze di Figaro* de la Covent Garden, Roddy Watson-Scott spusese „Aşteaptă focul de pistol" atunci când dirijorul urcase pe podium. Dacă familia Watson-Scott era puţin cam prea obscură, cel puţin toată lumea cădea de acord că Bridget era senzaţia momentului şi că Nicholas era al naibii de norocos că îi aparţinea.

Dacă s-ar fi căsătorit iar, nu ar fi ales o fată ca Bridget. Lăsând tot restul la o parte, Bridget era complet ignorantă. „Băgase" *Emma* pentru bacalaureat, dar de atunci, din câte îşi putea da el seama, citise doar revistele ilustrate intitulate *Oz* şi *Furry Freak Brothers,* pe care i le furniza un personaj sordid pe nume Barry. Petrecea ore întregi studiind imaginile cu globi oculari în formă de spirală, intestine care explodează şi poliţişti cu feţe de dobermani. Intestinele lui erau puţin derutate, şi Nicholas ar fi vrut s-o scoată pe Bridget din dormitor înainte ca ele să explodeze.

— Draga mea! strigă el, sau cel puţin încercă să strige.

Nu îi ieşi decât un croncănit. Îşi drese vocea şi scuipă în chiuvetă.

— Eşti atât de drăguţă să-mi aduci un pahar cu suc de portocale din sufragerie? Şi o ceaşcă de ceai?

— A, bine.

Bridget stătea întinsă pe burtă şi se masturba alene. Se dădu jos din pat, oftând exagerat. Dumnezeule, cât de plictisitor putea fi Nicholas. Ce rost mai avea să ai servitori? Nicholas îi trata mai bine decât o trata pe ea. Îşi târşâi picioarele până în sufragerie.

Nicholas se aşeză greoi pe colacul de tec al vasului de toaletă. Plăcerea de a-i face educaţie socială şi sexuală lui Bridget începuse să pălească atunci când el încetase să se mai gândească cât de priceput era la asta şi observase cât de puţin era ea dispusă să înveţe. După această călătorie în Franţa, avea să se ducă la Asprey să-i ia un cadou de rămas-bun. Şi totuşi, încă nu se simţea pregătit pentru fata aceea de la departamentul de Vechi Maeştri de la Christie's – un şirag simplu de perle la gâtul ei acoperit cu lână albastră –, care îşi dorea atât de mult să se epuizeze pentru a ajuta omul să-şi păstreze averea intactă; era fiică de general, obişnuită cu o atmosferă de disciplină. O fată, merseră sumbru mai departe gândurile lui, căreia i-ar fi plăcut dealurile mici şi umede de la graniţa galeză a Shropsbire-ului, ceea ce el încă nu reuşise, chiar dacă deţinea atât de multe şi adăugase „fermier" pe cererea lui încă neaprobată de a fi primit în clubul Pratt. Inteligenţii nu se mai săturau să spună „Dar, Nicholas, credeam că clubul ăla e al tău". Îşi făcuse prea mulţi duşmani ca să fie primit.

Măruntaiele lui Nicholas explodară, iar el rămase aşa, transpirând nefericit, asemenea uneia din epavele paranoide din benzile desenate preferate ale lui Bridget. Şi-l imagina pe Fattie Poole cum spune „Omul e un

mare dobitoc, dacă o să-l primească aici eu vă trebui să-mi petrec restul vieţii la curse". Pusese o greşeală să-l pună pe David Melrose să-l propună, dar David fusese unul din cei mai buni prieteni ai tatălui său şi cu zece ani în urmă nu era atât de mizantrop şi nepopular ca acum, şi nici nu petrecea atât de mult timp în Lacoste.

∵

Drumul de pe Clabon Mews la Heathrow era prea familiar pentru ca simţurile lui Nicholas să-l perceapă. Trecuse în faza soporifică a mahmurelii şi îi era puţin greaţă. Se pleoşti, foarte obosit, într-un colţ al taxiului. Bridget era mai puţin sătulă de călătoriile în străinătate. Nicholas o dusese în Grecia în iulie şi în Toscana în august, iar ei încă îi plăcea ideea că viaţa ei devenise foarte captivantă.

Lui Bridget nu-i plăceau hainele lui Nicholas de „englez în străinătate", mai ales pălăria de paie pe care o purta azi, trasă peste faţă, pentru a arăta că nu are chef de discuţie. Nu-i plăcea nici sacoul lui alb din mătase sălbatică şi pantalonii galbeni de velur. Se simţea stânjenită din cauza cămăşii cu dunguliţe grena foarte înguste şi guler ţeapăn, alb şi rotunjit, şi a pantofilor lui foarte lustruiţi. Nicholas era absolut maniac cu pantofii. Avea cincizeci de perechi, toate făcute la comandă şi literalmente identice, cu excepţia unor detalii prosteşti pe care el le trata ca având o importanţă covârşitoare.

Pe de altă parte, Bridget ştia că hainele ei erau devastator de sexy. Ce putea fi mai sexy decât o fustă mini mov şi o geacă de cowboy din piele întoarsă neagră, cu ciucuri atârnând de-a lungul braţelor şi pe spate? Prin tricoul negru de sub geacă i se vedeau sfârcurile. Avea nevoie de o jumătate de oră ca să-şi scoată cizmele de cowboy negru cu mov, dar merita, pentru că toată lumea le observa.

Dat fiind că în jumătate din cazuri Bridget nu înţelegea deloc poveştile pe care le spuneau ceilalţi, Nicholas se întrebă dacă să-i spună despre smochine. Oricum, nu era sigur că voia ca ea să înţeleagă povestea cu smochinele. Se întâmplase cam cu zece ani în urmă, imediat după ce David o convinsese pe Eleanor să cumpere casa din Lacoste. Nu se căsătoriseră, din cauză că mama lui Eleanor încerca să-i împiedice, iar tatăl lui David ameninţa că îl dezmoşteneşte.

Nicholas îşi ridică borul pălăriei.

— Ţi-am povestit vreodată ce s-a întâmplat prima oară când am fost la Lacoste? Apoi, ca să se asigure că povestea lui nu se pierde complet, adăugă: Acolo unde mergem azi.

— Nu, spuse Bridget apatică.

Alte poveşti cu oameni pe care nu-i cunoştea, majoritatea având loc înainte ca ea să se fi născut. Ce plictiseală.

— Păi, Eleanor, pe care ai cunoscut-o acasă la Annabel, probabil nu-ţi aminteşti.

— Cea beată.

— Da! spuse Nicholas, încântat de aceste semne de recunoaştere. În fine, Eleanor, care pe vremea aia nu era beată, era doar foarte timidă şi agitată – cumpărase de puţin timp casa din Lacoste şi i se plângea lui David că smochinele care cădeau din copac şi putrezeau pe terasă erau o risipă groaznică. A doua zi a spus asta din nou, în timp ce stăteam toţi trei afară. Am văzut cum pe faţa lui David apare o expresie rece. Şi-a împins buza de jos în faţă – ceea ce e întotdeauna un semn rău, pe jumătate brutal, pe jumătate îmbufnat – şi a spus „Haideţi cu mine". Ne simţeam de parcă ne duceam în biroul directorului. A luat-o spre smochin cu paşi mari, iar eu şi Eleanor ne-am împleticit în urma lui. Când am ajuns acolo, am văzut smochinele împrăştiate peste tot pe lespezile de piatră. Unele erau vechi şi strivite, altele se crăpaseră şi viespile dansau în jurul rănii sau rodeau pulpa lipicioasă roşu cu alb. Era un copac imens, iar pe jos erau o *grămadă* de smochine. Apoi David a făcut ceva extraordinar. *I-a spus lui Eleanor să se pună în patru labe şi să mănânce toate smochinele de pe terasă.*

— Ce, asta în faţa ta? întrebă Bridget cu ochii măriţi.

— Exact. Într-adevăr, Eleanor părea derutată, poate cuvântul mai potrivit ar fi trădată. Dar n-a protestat, s-a apucat de sarcina ei puţin ispititoare. David n-o lăsa să scape nicio smochină. La un moment dat, Eleanor a ridicat privirea rugător şi a spus „Am mâncat deja destule, David", dar el şi-a pus piciorul pe spatele ei şi a spus: „Mănâncă-le pe toate. Doar nu vrem să se irosească, nu-i aşa?"

— Perveeers, spuse Bridget.

Nicholas era destul de încântat de efectul pe care povestea lui îl avea asupra lui Bridget. Un succes, un succes palpabil, se gândi el.

— Şi tu ce-ai făcut? întrebă ea.

— Am privit, spuse Nicholas. Nu e bine să-l superi pe David când e în genul ăsta de dispoziţie. După o vreme, lui Eleanor părea că îi e puţin rău, aşa că eu am sugerat să strângem restul smochinelor într-un coş. „Tu nu trebuie să te amesteci", a spus David. „Eleanor nu suportă să vadă că smochinele se irosesc, când în lume sunt oameni care mor de foame. Nu-i aşa, draga mea? Aşa că o să le mănânce ea singură pe toate". Apoi mi-a zâmbit larg şi a adăugat „Oricum, e mult prea pretenţioasă în privinţa mâncării, nu ţi se pare?"

— Uau! spuse Bridget. Şi te mai duci să stai la oamenii ăştia?

Taxiul trase în faţa terminalului, iar Nicholas putu să evite întrebarea. Un hamal în uniformă maro îl zări imediat şi se grăbi să le ia bagajele. Nicholas

rămase blocat pentru o clipă, ca un om sub un duş fierbinte, între taximetristul recunoscător şi hamalul stăruitor care îi spuseră în acelaşi timp „şefule". Nicholas ştia, ca şi ei, că asta e ceea ce se cheamă „un aranjament civilizat".

Povestea cu smochinele îmbunătăţise enorm concentrarea lui Bridget. Chiar şi după ce urcară în avion şi îşi găsiră locurile, ea încă îşi amintea ce ar fi vrut ca Nicholas să-i explice.

— Oricum, de ce-ţi place tipul ăsta? Adică, ăsta e un obicei al lui, să umilească ritualic oamenii sau ceva?

— Păi, mi s-a spus, dar eu nu am asistat la asta, că a pus-o pe Eleanor să ia lecţii de la o prostituată.

— Nu se poate, spuse Bridget admirativ, rotindu-se pe scaunul ei. Perveeers.

O stewardesă le aduse două pahare cu şampanie, scuzându-se pentru mica întârziere. Avea ochi albaştri şi pistrui şi îi zâmbi mieros lui Nicholas, care prefera aceste fete oarecum drăguţe de la Air France stewarzilor roşcaţi absurzi şi bonelor prost îmbrăcate din avioanele englezeşti. Simţi un nou val de oboseală de la aerul procesat, presiunea uşoară din urechi şi de pe pleoape, deşertul de plastic de culoarea biscuiţilor din jurul lui şi gustul sec şi acid al şampaniei.

Însufleţirea pe care o emana Bridget îl readuse puţin la viaţă, dar încă nu-i explicase ce-l atrăgea la David. Şi nici nu era o întrebare pe care ar fi ţinut neapărat s-o exploreze. David făcea pur şi simplu parte din lumea care conta pentru Nicholas. Chiar dacă nu-ţi plăcea de el, era un om impresionant. Însurându-se cu Eleanor, David şterse orice urmă a sărăciei care constituia marea lui slăbiciune socială. Până de curând, soţii Melrose dăduseră câteva dintre cele mai frumoase petreceri din Londra.

Nicholas îşi ridică bărbia de pe perna pentru gât. Voia să alimenteze candidul apetit al lui Bridget faţă de acea atmosferă de perversiune. Reacţia ei la povestea cu smochinele deschisese nişte posibilităţi pe care el nu ştia cum să le exploateze, însă chiar şi numai posibilităţile erau antrenante.

— Înţelegi, îi spuse el, David a fost un prieten mai tânăr al tatălui meu, iar eu sunt un prieten mai tânăr al lui. Obişnuia să mă viziteze la şcoală, iar duminica mă scotea la prânz la Compleat Angler.

Nicholas simţea cum interesul lui Bridget se risipeşte în faţa acestui portret sentimental.

— Dar ceea ce cred că m-a fascinat a fost aerul lui de damnare. În copilărie cânta strălucitor la pian, apoi a făcut reumatism şi n-a mai putut să cânte. A câştigat o bursă la Balliol, dar a plecat după o lună. Tatăl lui l-a obligat să se înroleze în armată, dar a plecat şi de acolo. A făcut studii de

medicină, dar nu s-a deranjat s-o practice. După cum vezi, suferă de un neastâmpăr aproape eroic.

— Pare mai degrabă o pacoste, spuse Bridget.

Avionul se apropia încet de pista de decolare, în timp ce echipajul de cabină mima umflarea vestelor de salvare.

— Până şi fiul lor e rezultatul unui viol, spuse Nicholas, urmărindu-i reacţia. Dar nu trebuie să spui nimănui asta. Eu ştiu doar pentru că Eleanor mi-a povestit într-o seară, când era foarte beată şi plângea. A refuzat la nesfârşit să se culce cu David, pentru că nu suporta să o atingă, dar într-o seară el a placat-o ca la rugby pe scări şi a prins-o cu capul între stâlpii balustradei. Bineînţeles că, juridic vorbind, violul conjugal nu există, dar David e propria lui lege.

Motoarele începură să mugească.

— Vei descoperi, pe parcursul vieţii tale, bubui Nicholas, trecând apoi la tonul lui amuzant, deoarece îşi dăduse seama că spusele lui păreau pompoase, aşa cum şi eu am descoperit pe parcursul vieţii mele, că astfel de oameni, chiar dacă sunt, poate, distructivi şi cruzi faţă de cei care le sunt cei mai apropiaţi, posedă adesea o vitalitate care îi face pe ceilalţi să pară monotoni prin comparaţie.

— Ah, Dumnezeule, las-o baltă, spuse Bridget.

Avionul prinse viteză şi se înălţă, cutremurându-se, spre cerul englezesc alburiu.

5.

În timp ce Buick-ul lui Eleanor aluneca pe deasupra drumurilor secundare lente către Signes, cerul era aproape senin, cu excepţia unui nor răzleţ care se evapora în faţa soarelui. Anne vedea, prin cadrul colorat al parbrizului, cum marginile norului se răsucesc şi se topesc din cauza căldurii. Maşina fusese deja prinsă în spatele unui tractor portocaliu cu o remorcă plină de ciorchini vineţii prăfuiţi; mărinimos, şoferul le făcuse semn să treacă. Aerul condiţionat din interiorul maşinii răcea încet atmosfera. Anne încercase să-i smulgă cheile, dar Eleanor spusese că nimeni altcineva nu conducea maşina ei. Acum, curenţii de aer rece făceau ca pericolele şofatului ei să pară mai îndepărtate.

Era abia ora unsprezece şi pe Anne n-o încânta perspectiva zilei lungi care o aştepta. După ce făcuse greşeala s-o întrebe ce mai făcea Patrick, se instalase o tăcere stânjenitoare, apăsătoare. Anne avea sentimente materne faţă de Patrick, ceea ce nu s-ar fi putut spune despre mama lui.

— De ce cred oamenii că îmi face plăcere să mă întrebe ce mai face Patrick sau ce mai face David? Nu ştiu ce fac, doar ei ştiu, se răstise Eleanor.

Anne fusese uluită. Trecuse mult timp până când ea să încerce iar:

— Ce impresie ţi-a făcut Vijay?

— Nu foarte bună.

— Nici mie. Din fericire, a trebuit să plece mai devreme decât se aştepta.

Anne încă nu ştia cât de mult să dezvăluie despre cearta cu Vijay.

— Urma să stea cu bătrânul acela pe care îl venerează toţi, Jonathan nu mai ştiu cum, care scrie cărţile alea groaznice cu titluri nebuneşti, cum ar fi *Anemonele şi inamicii* sau *Farsele şi morsele.* Ştii despre cine vorbesc?

— A, ăla, Iisuse, e groaznic! Obişnuia să vină în casa mamei mele din Roma. Spunea mereu lucruri de genul „Străzile roiesc de cerşetori", care mă înfuriau foarte tare când aveam şaisprezece ani. Dar tipul ăsta, Vijay, e bogat? Vorbea întruna ca şi cum ar fi, dar nu arăta ca şi cum ar fi cheltuit vreodată bani, cel puţin nu pe haine?

— A, da, spuse Anne, e *foarte* bogat: bogat din fabrici, din bănci. Are cai de polo în Calcutta, dar nu-i place poloul şi nu se duce niciodată în Calcutta. Ei, asta e ceea ce înţeleg eu prin bogat.

Eleanor tăcu o vreme. Era un subiect faţă de care avea un interes reţinut. Nu voia să recunoască prea uşor că neglijarea unor cai de polo din Calcutta era ceea ce înţelegea şi ea prin bogat.

— Dar e zgârcit ca naiba, spuse Anne, ca să umple tăcerea. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne-am certat.

Acum tânjea să spună adevărul, dar continua să ezite.

— În fiecare seară suna acasă, adică în Elveţia, ca să discute în gujarati cu vârstnica lui mamă, şi, dacă nu răspundea nimeni, apărea în bucătărie cu un şal negru pe umerii lui plăpânzi, arătând el însuşi ca o femeie bătrână. În cele din urmă, a trebuit să-i cer nişte bani pentru convorbirile telefonice.

— Şi ţi-a dat?

— Doar după ce mi-am pierdut cumpătul.

— Victor te-a ajutat? întrebă Eleanor.

— Victor se fereşte de lucrurile triviale precum banii.

Drumul intrase în pădurea de stejari de plută. Pe ambele părţi ale lui erau copaci deşi, cu răni mai vechi sau mai proaspete acolo unde brâuri de scoarţă fuseseră desprinse de pe trunchiurile lor.

— Victor a scris mult vara asta? întrebă Eleanor.

— Aproape deloc, răspunse Anne. Şi nu e ca şi cum ar face altceva atunci când e acasă. Ştii, vine aici de când, de opt ani? Şi nu s-a dus niciodată să-i salute pe fermierii aceia de alături.

— Familia Faubert?

— Exact. Nici măcar o dată. Locuiesc la 300 de metri distanţă, în ferma aia veche, cu doi chiparoşi în faţă. Practic, grădina lui Victor le aparţine, dar n-au schimbat niciodată o vorbă unii cu alţii. Pretextul lui e că „Nu am fost prezentaţi".

— E extraordinar de englez pentru un austriac, nu-i aşa? zâmbi Eleanor. A, uite, ajungem în Signes. Sper să găsesc restaurantul ăla ciudat. E într-o piaţă de lângă una dintre fântânile alea transformate într-o movilă cu muşchi umezi şi ferigi care cresc pe ea. Iar înăuntru, pe toţi pereţii, sunt capete de mistreţi cu colţi galbeni lustruiţi. Au gurile vopsite în roşu, aşa că arată ca şi cum s-ar putea repezi la tine din spatele peretelui.

— Dumnezeule, ce groaznic! spuse Anne sec.

— La sfârşitul războiului, când au plecat germanii, continuă Eleanor, i-au împuşcat pe toţi bărbaţii din sat, în afară de Marcel, proprietarul restaurantului. Era plecat atunci când s-a întâmplat asta.

Anne fu redusă la tăcere de aerul de empatie nebunească al lui Eleanor. După ce găsiră restaurantul, se simţi imediat uşurată şi puţin dezamăgită că piaţa întunecoasă şi insipidă nu evoca mai puternic sacrificiul şi răzbunarea. Pereţii restaurantului erau din plastic gălbui turnat astfel încât să imite scândurile de pin şi, de fapt, erau doar două capete de mistreţ în încăperea relativ pustie, luminată nemilos de nişte tuburi de neon. După primul fel constând din sturzi minusculi plini de alice, prinşi de bucăţi unsuroase de

pâine prăjită, Anne nu putu decât să se joace cu tocana întunecată şi deprimantă, aşezată pe un morman de tăieţei prea fierţi. Vinul roşu era rece şi aspru, adus în sticle verzi vechi, fără etichetă.

— E minunat, nu-i aşa? spuse Eleanor.

— Cu siguranţă, are atmosferă, spuse Anne.

— Uite-l pe Marcel, spuse Eleanor, disperată.

— *Ah, Madame Melrose, je ne vous ai pas vue,* spuse acesta, prefăcându-se că abia atunci o observă pe Eleanor.

Ocoli în grabă capătul barului, cu paşi mici şi repezi, ştergându-şi mâinile pe şorţul alb pătat. Anne observă mustaţa lui lungă şi pungile uriaşe de sub ochi.

Marcel le oferi imediat lui Eleanor şi Anne nişte coniac. Anne refuză, în ciuda pretenţiei lui că i-ar prinde bine, dar Eleanor acceptă, întorcându-i apoi oferta. Mai băură încă unul, discutând despre recolta de struguri, în timp ce Anne, care înţelegea doar puţin din accentul lui *midi,* regretă şi mai mult că nu i se permitea să conducă.

Până când se întoarseră la maşină, coniacul şi calmantele puseseră stăpânire pe Eleanor, care simţea cum sângele i se năpusteşte prin venele de sub pielea amorţită, ca nişte bile de rulmenţi. Îşi simţea capul la fel de greu ca un sac cu monede şi închise ochii încet, încet, perfect controlat.

— Hei, spuse Anne, trezeşte-te!

— Sunt trează, spuse Eleanor morocănos, trecând apoi la un ton mai senin. Sunt trează.

Ochii ei rămaseră închişi.

— Te rog, lasă-mă pe mine să conduc. Anne era pregătită să-şi apere punctul de vedere.

— Sigur, acceptă Eleanor, deschizând ochii, care dintr-odată părură foarte albaştri pe fondul nuanţei rozalii a vaselor de sânge sparte. Am încredere în tine.

Eleanor dormi cam jumătate de oră, în timp ce Anne conducea pe drumurile şerpuitoare de la Signes la Marsilia.

Când se trezi, din nou lucidă, Eleanor spuse:

— Dumnezeule, tocana aia a fost extraordinar de săţioasă, după prânz m-am simţit puţin îngreunată.

Euforia dexedrinei revenise; asemenea temei din *Walkiria,* nu putea fi reprimată prea mult timp, chiar dacă lua o formă mai tăcută şi mascată decât înainte.

— Ce e Le Wild Ouest? întrebă Anne. Tot trecem pe lângă imagini cu cowboy cu pălării străpunse de săgeţi.

— Ah, trebuie neapărat să mergem, trebuie, spuse Eleanor cu o voce de copil. E un parc de distracţii, dar totul e făcut să semene cu Dodge City. Eu n-am intrat niciodată, dar mi-ar plăcea foarte mult să...

— Avem timp? întrebă Anne sceptic.

— A, da, e doar unu şi jumătate, uite, iar aeroportul e la doar patruzeci şi cinci de minute distanţă. Ah, hai să mergem! Doar jumătate de oră. Te rooog?

O nouă reclamă anunţa că Le Wild Ouest se află la patru sute de metri. Deasupra vârfurilor pinilor întunecaţi se înălţau imitaţii miniaturale de diligenţe confecţionate din plastic viu colorat, atârnate de o roată mare oprită.

— Nu-mi vine să cred, spuse Anne. Nu e fantastic? Trebuie să intrăm.

Trecură pe uşile gigantice de saloon ale Le Wild Ouest. De fiecare parte era un cerc de stâlpi albi cu steagurile pleoştite a numeroase naţiuni.

— Doamne, ce interesant! exclamă Eleanor.

Îi era greu să se hotărască cu care dintre minunatele alternative să se dea mai întâi. În cele din urmă, alese roata cea mare cu diligenţe.

— Vreau una galbenă, spuse ea.

Roata avansa, pe măsură ce fiecare diligenţă era ocupată. În cele din urmă, diligenţă lor se înălţă deasupra nivelului celor mai înalţi pini.

— Uite, maşina noastră! ţipă Eleanor.

— Lui Patrick îi place aici? întrebă Arme.

— N-a fost niciodată, spuse Eleanor.

— Ar fi bine să-l duci în curând, altfel o să fie prea mare, zâmbi Anne. Copiii cresc şi nu le mai plac lucrurile de felul ăsta, înţelegi.

Pentru o clipă, Eleanor păru extraordinar de posomorâtă. Roata începu să se învârtă, producând o mică adiere. Pe panta ascendentă, Eleanor simţi cum i se strânge stomacul. În loc să-i ofere o privelişte mai bună asupra parcului de distracţii şi pădurii înconjurătoare, mişcarea roţii o făcu să-i fie rău şi să-şi privească încrâncenat vârfurile albite ale nodurilor degetelor, dorindu-şi ca acea cursă să ia sfârşit.

Anne văzu că dispoziţia lui Eleanor se schimbase în rău şi că se afla din nou în compania unei femei mai bătrâne, mai bogate şi mai bete.

Coborâră din roată şi merseră pe o alee cu standuri de tir.

— Hai să plecăm naibii de aici, spuse Eleanor. Oricum, e timpul să-l luăm pe Nicholas.

— Povesteşte-mi câte ceva despre Nicholas, o îndemnă Anne, care încerca să ţină pasul.

— A, o să afli curând.

6.

— Deci, tipa asta, Eleanor, e o adevărată victimă, nu? spuse Bridget.

Adormise după ce fumase un cui la toaletă şi voia să compenseze asta printr-o izbucnire de curiozitate întârziată.

— Sunt oare victime toate femeile care decid să trăiască cu un bărbat dificil?

Nicholas îşi desfăcu centura de siguranţă de îndată ce avionul ateriză. Erau pe rândul al doilea şi puteau să coboare cu uşurinţă înaintea celorlalţi pasageri dacă, măcar o dată, Bridget nu-şi scotea pudriera din husa ei de catifea albastră, ca să se admire în oglinda acesteia.

— Să mergem, spuse Nicholas cu un oftat.

— Semnul pentru centurile de siguranţă e încă aprins.

— Semnele sunt pentru oi.

— Be-he-he, behăi Bridget spre oglindă, sunt o oaie.

„Femeia asta e insuportabilă", se gândi Nicholas.

— Ei bine, eu sunt cioban, spuse el tare, şi nu mă face să-mi pun hainele de lup.

— O, Doamne, spuse Bridget, ghemuindu-se în colţul scaunului ei, ce dinţi mari ai!

— Ca să-ţi pot rupe capul mai bine cu ei.

— Nu cred că eşti bunica mea, spuse Bridget sincer dezamăgită.

Avionul se opri din avansarea lui foarte lentă şi începură să se audă la unison clicurile cataramelor desfăcute şi ale centurilor de siguranţă date la o parte.

— Haide, spuse Nicholas, acum foarte pragmatic.

Nu-i plăcea deloc să se afle printre turiştii răzleţiţi care se înghionteau pe coridor.

Ajunseră la uşa deschisă a avionului, albi şi îmbrăcaţi elegant, şi începură să coboare zăngănind pe treptele metalice ale scării, prinşi între personalul de zbor care se prefăcea întristat de plecarea lor şi echipajul de la sol care se prefăcea încântat de sosirea lor. În timp ce cobora treptele, lui Bridget i se făcu puţin greaţă din cauza căldurii şi a mirosului de combustibil ars.

Nicholas privi pe partea opusă a pistei de decolare spre lunga coadă de arabi care urcau încet la bordul unui avion Air France. Se gândi la criza algeriană din '62 şi la ameninţarea coloniştilor trădaţi că se vor paraşuta în Paris. Gândul acesta se stinse când îşi imagină de unde ar fi trebuit să

începă pentru a-i putea explica asta lui Bridget. Probabil ea credea că Algeria e o casă de modă italiană. Nicholas simţi o dorinţă familiară faţă de o femeie bine informată puţin peste 30 de ani, care studiase istorie la Oxford; faptul că divorţase deja de două astfel de femei contă prea puţin pentru entuziasmul lui instantaneu. Poate carnea lor atârna mai liber de oase, dar amintirea conversaţiilor inteligente îl chinuia ca mirosul unei mâncări suculente care pluteşte spre o celulă de închisoare uitată. De ce miezul dorinţei lui se afla mereu într-un loc pe care tocmai îl părăsise? Ştia că, dacă acum ar fi urcat în autobuz cu o femeie a cărei conversaţie ar fi putut-o suporta, amintirea cărnii lui Bridget l-ar fi trădat cu aceeaşi acuitate lejeră. Teoretic, bineînţeles, existau femei – el chiar avusese aventuri cu ele – care combinau calităţile pe care el le punea într-o concurenţă nedorită, dar Nicholas ştia că ceva din interiorul lui avea să-i disperseze întotdeauna aprecierea şi să-i împartă loialitatea.

Uşile se închiseră şi autobuzul se puse în mişcare cu o smucitură. Bridget stătea vizavi de Nicholas. Sub fusta absurdă, picioarele ei erau zvelte, goale şi aurii. Nicholas le detaşă, pornografic, de restul trupului şi descoperi că era în continuare incitat de ideea disponibilităţii lor. Îşi încrucişă picioarele şi slăbi strânsoarea boxerilor încurcaţi, prin bavurile ţepene ale pantalonilor de velur.

Abia când se gândi cui aparţin aceste picioare aurii, erecţia lui trecătoare i se păru o recompensă măruntă şi nepotrivită pentru starea lui aproape permanentă de iritare. De fapt, când examină silueta de deasupra taliei şi mâneca cu franjuri a gecii de piele întoarsă neagră, până spre expresia plictisită şi încăpăţânată a feţei, simţi un spasm de repulsie şi înstrăinare. De ce o ducea pe această făptură ridicolă să stea cu David Melrose, care, la urma urmei, era un om cu oarecare discernământ, ca să nu spunem un snob necruţător?

Clădirea terminalului mirosea a dezinfectant. O femeie în salopetă albastră avansa pe podeaua orbitoare, cu o maşină de lustruit zumzăitoare cu pernuţe rotunde. Femeia o împingea uşor înainte şi înapoi, peste pietricelele negre şi maro translucide prinse în marmura albă ieftină. Încă drogată, Bridget se pierdu în cioburile de culoare, ca şi cum acestea ar fi fost stelele de cremene şi cuarţ ale unui cer alb.

— La ce te holbezi? se răsti Nicholas.

— Podeaua asta e extraordinară, spuse Bridget.

La controlul paşapoartelor, Bridget nu reuşi să-şi găsească paşaportul, dar Nicholas refuză să facă o scenă când erau pe punctul de a se întâlni cu Eleanor.

— Destul de excentric faptul că în aeroportul ăsta traversezi sala principală înainte să-ţi iei bagajul, spuse Nicholas. Probabil că acolo ne aşteaptă Eleanor.

— Uau! spuse Bridget. Dacă aş fi contrabandist... Făcu o pauză, sperând ca Nicholas s-o întrebe ceva, apoi continuă: ... ăsta ar fi aeroportul meu preferat. Adică, ai o sală întreagă în care poţi să strecori cuiva bagajul tău de mână plin cu marfă, apoi te duci să-ţi iei bagajul legal de la Vamă.

— Asta admir la tine, spuse Nicholas, gândirea ta creativă. Poate că în publicitate ai fi avut o carieră strălucită; deşi cred că, în ceea ce priveşte contrabanda, autorităţile din Marsilia au probleme mai presante decât „marfa" pe care ai putea s-o importi tu în poşetă. Nu ştiu dacă ştii, dar...

Bridget încetase să mai asculte. Nicholas era iar labagiu. Aşa devenea mereu când era tensionat; de fapt, aşa era tot timpul, în afara momentelor din pat sau când încerca să farmece oamenii. Bridget rămase în urmă şi scoase limba la el. Ne, ne ne... plictisitor, plictisitor, plictisitor.

Bridget îşi acoperi urechile şi privi în jos spre picioarele pe care şi le târşâia, în timp ce Nicholas mergea singur cu paşi mari, revărsându-şi sarcasmul asupra unor idei din ce în ce mai îndepărtate de remarcile ei inofensive referitoare la contrabandă.

Bridget ridică iar privirea şi văzu o siluetă familiară. Era Barry, sprijinit de o coloană de lângă chioşcul cu ziare. Barry simţea întotdeauna când cineva se uita la el şi, în funcţie de dispoziţia de moment, atribuia acest fapt „paranoiei" sau „percepţiei extrasenzoriale".

— Bridge! Incredibil!

— Barry! Nu ai nevoie de altceva decât de iubire.

După ce citi cu voce tare versul de pe tricoul lui Barry, Bridget începu să râdă.

— Asta e absolut incredibil, spuse Barry, trecându-şi degetele prin părul lung şi negru. Ştii, în dimineaţa asta m-am gândit la tine.

Barry se gândea la Bridget în fiecare dimineaţă, dar faptul că astăzi nu doar se gândise la ea, ci şi dăduse peste ea la aeroport tot i se părea o dovadă a controlului său asupra minţii.

— Mergem la Arles, la Festivalul de Jazz Progresiv, spuse Barry. Hei, nu vrei să vii cu noi? O să fie absolut fantastic. Cântă Bux Millerman.

— Uau, şopti Bridget.

— Ascultă, spuse Barry, îţi dau numărul lui Etienne. Eu acolo o să stau şi poate ne putem întâlni, gen.

— Da, spuse Bridget, super.

Barry scoase o foiţă Rizla imensă de rulat ţigări şi mâzgăli pe ea un număr.

— Să n-o fumezi, adăugă el hâtru, altfel nu mai putem lua legătura.

Bridget îi dădu numărul familiei Melrose, pentru că ştia că el n-o să-l folosească, iar chestia asta cu întâlnirea nu avea să se întâmple.

— De cât timp eşti aici? întrebă ea.

— De vreo zece zile şi singurul sfat pe care pot să ţi-l dau e să nu bei rozeul. Vinul ăla e plin de căcaturi chimice şi mahmureala e mai rea decât după ce bagi la greu sulfat.

Vocea lui Nicholas explodă lângă ei.

— Ce dracu' crezi că faci? întrebă el, uitându-se urât la Bridget. Să ştii că întinzi coarda cam mult când dispari aşa în mijlocul unui aeroport, fără să spui nimic. De un sfert de oră târăsc valizele astea nenorocite după mine ca să te caut.

— Ar trebui să iei un cărucior, spuse Barry.

Nicholas privi drept înainte, ca şi cum nimeni n-ar fi spus nimic.

— Dacă mai faci asta, te... Ah, uite-o pe Eleanor!

— Nicholas, îmi pare foarte rău. Ne-am blocat în roata mare de la un parc de distracţii şi, în loc să ne dea drumul, ne-au pus să ne mai dăm o dată. Îţi poţi imagina aşa ceva?

— Ăsta e exact stilul tău, Eleanor, întotdeauna ajungi să te distrezi mai mult decât te aşteptai.

— Ei, acum am ajuns.

Eleanor îi salută pe Nicholas şi pe Bridget cu un gest circular şi plat al mâinii, ca şi cum ar fi lustruit un geam.

— Iar ea e Anne Moore.

— Bună, spuse Anne.

— Îmi pare bine, spuse Nicholas, prezentând-o pe Bridget.

Eleanor îi conduse spre parcare, iar Bridget trimise o bezea peste umăr, în direcţia lui Barry.

— *Ciao,* spuse Barry, împungând cu degetul cuvintele pline de încredere de pe tricoul lui. Nu uita.

— Cine e tânărul cu aspect fascinant cu care vorbea prietena ta? întrebă Eleanor.

— A, cineva cu care-am călătorit în avion, spuse Nicholas.

Era iritat că dăduse peste Barry la aeroport şi, pentru o clipă, se gândi că poate Bridget aranjase această întâlnire. Era o idee absurdă, dar el nu se putea dezbăra de ea şi, de îndată ce se instalară în maşină, îi şuieră:

— Ce discutai cu tipul ăla?

— Barry nu e un tip, spuse Bridget, asta îmi place la el, dar dacă chiar vrei să ştii, mi-a spus „Nu bea rozeul, e plin de căcaturi chimice şi mahmureala e mai rea decât după ce bagi la greu amfetamină".

Nicholas se roti spre ea şi îi aruncă o privire ucigătoare.

— Are perfectă dreptate, bineînţeles, spuse Eleanor. Poate că ar fi trebuit să-l invităm la cină.

7.

După ce îl spânzurase pe Patrick de urechi şi se uitase cum acesta fuge din bibliotecă, David ridică din umeri, se aşeză la pian şi începu să improvizeze o fugă. Mâinile lui reumatice protestau la fiecare apăsare de clapă. Pe pian era un pahar cu pastis, ca un nor capturat. Trupul îl durea toată ziua, iar noaptea, de fiecare dată când îşi schimba poziţia, durerea îl trezea. Coşmarurile îl trezeau şi ele adesea şi îl făceau să scâncească şi să ţipe atât de tare, încât insomnia lui se revărsa în dormitoarele învecinate. Plămânii îi erau şi ei distruşi, iar când avea o criză de astm, şuiera şi horcăia, cu faţa umflată de cortizonul pe care îl lua ca să-şi calmeze constricţia toracică. Icnea şi se oprea în vârful scărilor, incapabil să vorbească, plimbându-şi ochii pe podea, ca şi cum ar fi căutat aerul de care avea disperată nevoie.

La vârsta de cincisprezece ani, talentul lui muzical atrăsese interesul marelui profesor de pian Shapiro, care accepta doar un elev o dată. Din nefericire, după o săptămână, David făcuse reumatism articular şi îşi petrecuse următoarele şase luni în pat, cu mâinile prea ţepene şi neîndemânatice ca să exerseze la pian. Boala îi anihilase şansele de a deveni un pianist serios şi, chiar dacă era plin de idei muzicale, începând din acel moment se prefăcuse că era prea plictisit de compoziţie şi de acele „hoarde de mici mormoloci" pe care trebuia să-i foloseşti ca să notezi muzica pe hârtie. În schimb, avea hoarde de admiratori care îl implorau să cânte după cină. Întotdeauna vociferau că voiau să audă melodia pe care o auziseră data trecută şi pe care David nu şi-o amintea, până când o auzeau pe cea pe care o cânta atunci şi pe care avea s-o uite curând. Dorinţa compulsivă de a-i distra pe ceilalţi şi aroganţa cu care îşi etala talentul se combinau ca să-i risipească ideile muzicale pe care cândva le păzise cu atâta atenţie şi secretomanie.

Chiar în timp ce savura măgulirile, David ştia că, sub această irosire bombastică a talentului său, nu îşi depăşise niciodată nevoia de pastişă, teama de mediocritate şi suspiciunea chinuitoare că primul lui puseu de febră fusese cumva autoindus. Această intuiţie îi era inutilă; aflarea cauzelor eşecului său nu diminuau eşecul, dar făcea ca ura faţă de sine să fie puţin mai complexă şi puţin mai lucidă decât ar fi fost într-o stare de simplă necunoaştere.

În timp ce fuga evolua, David atacă tema ei principală prin repetiţii frustrate, îngropând melodia iniţială sub un torent de note huruitoare de

bas şi stricându-i desfăşurarea prin izbucniri violente de disonanţe. La pian putea uneori să abandoneze tacticile ironice care îi saturau discursul, iar vizitatorii pe care îi tiranizase şi tachinase până la exasperare se simţeau mişcaţi de tristeţea acută a muzicii din bibliotecă. Pe de altă parte, David putea să întoarcă pianul împotriva lor ca pe o mitralieră şi să concentreze în muzica lui o ostilitate care-i făcea să tânjească după cruzimea mai convenţională a conversaţiei lui. Chiar şi atunci, muzica lui îi obseda pe cei care ar fi vrut cel mai mult să se opună influenţei lui.

David încetă brusc să cânte şi închise capacul peste clape. Luă o gură de pastis şi începu să-şi maseze palma stângă cu degetul mare de la mâna dreaptă. Masajul acesta îi accentua puţin durerea, dar îi oferea aceeaşi plăcere psihologică precum ruperea cojii unei bube, atingerea abceselor şi aftelor din gură cu limba şi pipăirea vânătăilor.

După ce transformă durerea surdă din palmă într-o senzaţie mai ascuţită prin câteva împungeri cu degetul mare, David se aplecă şi luă un trabuc Montecristo pe jumătate fumat. Se presupune că „trebuia" să scoţi inelul de hârtie din jurul trabucului, aşa că David îl lăsa acolo. Încălcarea pană şi a celor mai mărunte reguli după care ceilalţi se convingeau că se comportă corect îi făcea o mare plăcere. Dispreţul lui faţă de vulgaritate includea vulgaritatea de a vrea să eviţi aparenţa că eşti vulgar. În acest joc mai esoteric, David recunoştea doar o mână de jucători, printre ei pe Nicholas Pratt şi pe George Watford, şi putea la fel de uşor să dispreţuiască un om pentru că *lăsase* inelul pe trabuc. Îi plăcea să-l urmărească pe Victor Eisen, marele gânditor, cum se zbate în aceste ape puţin adânci, agăţându-se şi mai tare în cârlig de fiecare dată când încerca să treacă linia care îl despărţea de categoria căreia şi-ar fi dorit să-i aparţină.

David scutură fulgii uşori de scrum de trabuc de pe halatul lui albastru de lână. De fiecare dată când fuma se gândea la emfizemul care îl omorâse pe tatăl lui şi era iritat de perspectiva de a muri în acelaşi mod.

Pe sub halat purta o pereche de pijamale foarte uzate şi cârpite, care deveniseră ale lui în ziua în care tatăl lui fusese înmormântat. Înmormântarea avusese loc la o distanţă convenabilă faţă de casa tatălui său, în micul cimitir pe care el îl privise în ultimele câteva luni de viaţă pe fereastra biroului său. Dormea în biroul pe care îl rebotezase „sala de aşteptare", pe un pat de campanie vechi din Crimeea pe care i-l lăsase unchiul său, purtând masca de oxigen pe care o numea hâtru „mască de gaze" şi incapabil să execute „procedura scărilor".

David participase fără entuziasm la înmormântarea umedă şi convenţională; ştia deja că fusese dezmoştenit. În timp ce coşciugul era coborât în pământ, reflectă la faptul că tatăl său îşi petrecuse mare parte din

viaţă într-o tranşee de un fel sau altul, împuşcând păsări sau oameni, şi că acesta era de fapt locul cel mai potrivit pentru el.

După înmormântare, după ce oaspeţii plecaseră, mama lui David venise în fosta lui cameră, pentru un moment de doliu privat împreună cu fiul ei. Îi spusese, cu vocea ei sublimă, „Ştiu că el ar fi vrut ca tu să le ai" şi pusese pe pat o pereche de pijamale împăturite cu grijă. David nu răspunsese, şi atunci ea îl strânsese de mână şi îşi închisese pentru o clipă pleoapele uşor albastre, ca să arate că astfel de lucruri erau prea profunde pentru cuvinte, dar că ea ştia cât de mult avea el să preţuiască micul morman de flanel alb cu galben, cumpărat dintr-un magazin de pe Bond Street care dăduse faliment înainte de Primul Război Mondial.

Era acelaşi flanel alb cu galben care acum devenise prea călduros. David se ridică de pe taburetul pianului şi se plimbă de colo-colo cu halatul deschis, pufăind din trabuc. Nu exista nicio îndoială că era furios pe Patrick pentru că fugise. Îi stricase distracţia. Dar recunoştea că poate calculase greşit cantitatea de disconfort care îi putea fi indusă în siguranţă lui Patrick.

Metodele de educaţie ale lui David se bazau pe afirmaţia că copilăria e un mit romantic pe care el era prea lucid ca să-l încurajeze. Copiii erau adulţi în miniatură slabi şi ignoranţi, care trebuiau stimulaţi la maximum să-şi corecteze slăbiciunea şi ignoranţa. Asemenea regelui Chaka, marele războinic zulu care ordonase soldaţilor săi să strivească mărăcini cu picioarele ca să şi le întărească, antrenament care probabil că unora din ei nu le plăcuse la acel moment, David era hotărât să-i creeze fiului său abilitatea detaşării şi să-i întărească bătăturile dezamăgirii. La urma urmei, ce altceva ar fi avut să-i ofere?

Pentru o clipă, se simţi sufocat de o senzaţie de absurd şi neputinţă; parcă ar fi fost un fermier care urmăreşte cum un stol de ciori se aşază mulţumite pe sperietoarea lui preferată.

Dar David îşi duse curajos mai departe raţionamentul iniţial. Nu, nu avea rost să se aştepte la recunoştinţă din partea lui Patrick, chiar dacă într-o zi poate că avea să-şi dea seama, asemenea unui soldat de-al regelui zulus care aleargă indiferent pe un teren stâncos, cât de mult datora principiilor intransigente ale tatălui său.

După ce Patrick venise pe lume, David îşi făcuse griji că acesta ar putea deveni un refugiu sau o inspiraţie pentru Eleanor, aşa că, din gelozie, începuse să se asigure că aşa ceva să nu se întâmple. În cele din urmă, Eleanor se resemnase cu o credinţă vagă şi luminoasă în „înţelepciunea" lui Patrick, calitate pe care ea i-o atribui cu ceva timp înainte ca el să înveţe să meargă la toaletă. Eleanor îi dăduse drumul pe apă în jos, într-o barcă de hârtie, şi apoi se prăbuşise, epuizată de groază şi vinovăţie. Pentru David,

încă şi mai importantă decât îngrijorarea foarte naturală că soţia şi fiul lui ar fi putut începe să simtă afecţiune unul faţă de celălalt era senzaţia ameţitoare că lucra cu o conştiinţă goală, şi îi făcea mare plăcere să frământe acest lut maleabil cu degetele lui de artist.

În timp ce urca la etaj ca să se îmbrace, până şi el, care era aproape toată ziua mânios sau cel puţin iritat şi făcea tot posibilul să nu se lase surprins de nimic, fu surprins de izbucnirea de furie care îl copleşi. Ceea ce începuse ca indignare faţă de fuga lui Patrick se transformă acum într-o furie pe care nu o mai putea controla. Arţăgos, intră cu paşi mari în dormitorul lui, cu buza de jos împinsă în afară şi cu pumnii încleştaţi, dar în acelaşi timp simţind o puternică dorinţă de a evada din propria atmosferă, ca un om care se îndepărtează cu paşi repezi şi aplecat în faţă, de curentul elicelor elicopterului din care tocmai a coborât.

Dormitorul în care intră avea un aspect fals monastic. Era mare şi alb, cu plăci de gresie brune miraculos de calde iarna, când încălzirea de sub podea era pornită. Singurul tablou de pe perete era o pictura cu Iisus purtând coroana de spini, unul din ei străpungându-i fruntea palidă. Un şiroi de sânge încă proaspăt i se scurgea pe fruntea netedă spre ochii înlăcrimaţi care priveau sfios spre această podoabă capilară extraordinară, ca şi cum ar fi întrebat „Dar chiar *eu* sunt acela?" Tabloul era de Correggio şi de departe cel mai preţios obiect din casă, dar David insistase ca el să fie expus în dormitorul lui, spunând mieros că nu cerea nimic altceva.

Tăblia cafeniu cu auriu a patului, cumpărată de mama lui Eleanor, care la acel moment era deja ducesă de Valençay, de la un negustor care o asigurase că Napoleon îşi rezemase capul de ea cel puţin o dată, contrazicea şi mai mult ideea de austeritate a încăperii, ca şi cuvertura Fortuny verde-închis, plină de phoenicşi care se înălţau din focurile de sub ei. Draperii făcute din aceeaşi ţesătură erau atârnate pe o galerie simplă din lemn, deasupra ferestrelor care dădeau pe un balcon cu balustradă din fier forjat.

David deschise impacientat aceste ferestre şi ieşi pe balcon. Privi şirurile îngrijite de viţă-de-vie, câmpurile dreptunghiulare de lavandă, pâlcurile de pini şi, dincolo de ele, spre satele Bécasse şi St-Crau, împodobind dealurile joase. „Ca două scufii nepotrivite", cum îi plăcea lui să le spună prietenilor evrei.

Îşi mută privirea în sus, cercetând creasta arcuită a muntelui care, într-o zi senină ca aceea, părea atât de aproape şi de sălbatic. În timp ce căuta în acest peisaj ceva care să-i înţeleagă dispoziţia şi să-i răspundă, nu izbuti decât să se gândească iar, cum mai tăcuse adesea, cât de uşor ar fi fost să domine întreaga vale cu o singură mitralieră montată pe balustrada pe care acum o strângea cu ambele mâini.

Se întorcea agitat spre dormitor când surprinse cu colţul ochiului o mişcare de sub balcon.

∵

Patrick rămăsese în ascunzătoarea lui cât de mult putuse, dar acolo, la adăpost de soare, era frig, aşa că ieşi de sub tufiş şi porni înapoi spre casă, cu o reticentă teatrală, prin iarba înaltă şi uscată. Era greu să fii îmbufnat de unul singur. Simţea nevoia unui public mai larg, dar şi-ar fi dorit să nu simtă asta. Nu îndrăznea să pedepsească pe nimeni prin absenţa lui, deoarece nu era sigur că absenţa lui ar fi fost remarcată.

Merse încet, de unul singur, apoi se întoarse la marginea zidului şi se opri ca să privească lung muntele mare aflat de cealaltă parte a văii. Formaţiunile masive de pe creastă şi cele mai mici împrăştiate pe pantele lui prindeau forme şi feţe pe măsura dorinţei lui Patrick. Un cap de vultur. Un nas grotesc. O petrecere de pitici. Un bătrân cu barbă. O navă spaţială, iar din fluiditatea fumurie pe care concentrarea lui o dădea pietrei se formau nenumărate profiluri leproase şi obeze, cu orbite găunoase. După o vreme, nu mai recunoscu la ce se gândea şi, aşa cum vitrina unui magazin îl împiedică uneori pe privitor să vadă obiectele din spatele geamului şi îl aruncă, în schimb, într-o îmbrăţişare narcisistă, mintea lui Patrick ignoră fluxul impresiilor venite din lumea exterioară, fixându-l asupra unui vis cu ochii deschişi pe care după aceea nu ar mai fi putut să-l descrie.

Gândul la masa de prânz îl aduse înapoi în prezent, însoţit de o puternică senzaţie de nelinişte. Cât era ceasul? Întârziase? Oare Yvette mai era acolo, ca să vorbească cu el? Avea să fie nevoit să mănânce singur cu tatăl lui? Chiulurile mentale ale lui Patrick erau urmate întotdeauna de dezamăgire. Îi făcea plăcere senzaţia de vacuitate, dar după aceea, când o depăşea şi nu-şi mai amintea la ce se gândise, se speria.

Patrick începu să alerge. Era convins că pierduse prânzul. Era întotdeauna la două fără un sfert şi, în mod normal, Yvette ieşea şi îl striga, dar dacă fusese ascuns între tufişuri era posibil să n-o fi auzit.

Când ajunse în faţa bucătăriei, o văzu prin uşa deschisă pe Yvette, care spăla salată la chiuvetă. Îl durea într-o parte de la alergat şi, acum când îşi dădea seama că mai era ceva până la prânz, se ruşină de pripa lui disperată. Yvette îi făcu semn cu mâna de la chiuvetă, dar el nu voia să pară grăbit, aşa că îi făcu şi el cu mâna şi trecu încet prin faţa uşii, ca şi cum ar fi avut şi el o treabă de care trebuia să se ocupe. Se hotărî să mai verifice o dată dacă putea găsi broasca norocoasă din copac, după care să se întoarcă şi să stea cu Yvette.

După ce dădu colţul casei, Patrick se urcă pe zidul scund de la marginea exterioară a terasei şi merse în echilibru pe el, pe lângă prăpastia de cinci

metri din stânga lui. Parcurse întreaga lungime a zidului, apoi sări înapoi jos. Era în vârful scărilor grădinii, de unde se vedea smochinul, când îl auzi pe tatăl lui strigând:

— *Să nu te mai văd vreodată că faci asta!*

Patrick tresări. De unde venea vocea? La el striga?

Se răsuci şi se uită în spate. Inima îi bătea cu putere, îl auzea deseori pe tatăl lui strigând la alţii, mai ales la mama lui, iar asta îl îngrozea şi îl făcea să-i vină să fugă. Dar de data asta trebuia să rămână nemişcat şi să asculte, pentru că voia să înţeleagă ce nu era în regulă şi dacă el era de vină.

— *Vino aici imediat!*

Acum Patrick ştia de unde venea vocea. Ridică privirea şi îl văzu pe tatăl lui aplecat peste balcon.

— Cu ce-am greşit? întrebă el, însă prea încet ca să poată fi auzit.

Tatăl lui părea atât de furios, încât Patrick îşi pierdu complet încrederea în nevinovăţia lui. Încercă, din ce în ce mai alarmat, să deducă din furia tatălui său care ar fi putut să fie delictul lui.

La momentul la care urcă scările abrupte către dormitorul tatălui său, Patrick era dispus să-şi ceară iertare pentru orice, dar încă simţea o dorinţă sâcâitoare de a şti pentru ce îşi cerea iertare. Se opri în uşă şi întrebă iar, de data asta audibil:

— Cu ce-am greşit?

— Închide uşa după tine, spuse tatăl lui. Şi vino aici.

Tatăl lui părea dezgustat de obligaţia pe care copilul i-o impusese.

În timp ce străbătea încet încăperea, Patrick încercă să se gândească la o modalitate de a-l îmbuna pe tatăl lui. Poate că dacă spunea ceva inteligent avea să fie iertat, dar se simţea extraordinar de stupid şi nu putea decât să se gândească la nesfârşit: doi ori doi fac patru, doi ori doi fac patru. Încercă să-şi amintească ceva ce remarcase în dimineaţa aceea sau orice altceva, absolut orice care ar fi putut să-l convingă pe tatăl lui că „observase totul". Dar mintea lui era eclipsată de umbra prezenţei tatălui său.

Se opri lângă pat, privind fix cuvertura verde, cu păsări şi focuri mari pe ea. Când vorbi, tatăl lui o făcu pe un ton obosit:

— Va trebui să te bat.

— *Dar cu ce-am greşit?*

— Ştii foarte bine ce ai făcut, spuse tatăl lui cu o voce rece şi nimicitoare, care lui Patrick i se păru copleşitor de convingătoare.

Dintr-odată, i se făcu ruşine pentru toate greşelile lui. Întreaga lui existenţă părea contaminată de eşec. Dintr-o mişcare, tatăl lui îl înşfacă de gulerul cămăşii. Se aşeză pe pat, îl ridică pe Patrick pe coapsa dreaptă şi îşi scoase papucul galben din piciorul stâng. În mod normal, astfel de manevre

rapide l-ar fi făcut pe David să tresare de durere, dar în slujba unei astfel de cauze bune reuşi să-şi recapete agilitatea tinerească. Trase în jos pantalonii şi chiloţii lui Patrick şi ridică papucul surprinzător de sus pentru un bărbat care avea probleme cu umărul drept.

Prima lovitură fu uimitor de dureroasă. Patrick încercă să adopte atitudinea de nefericire stoică pe care o admirau dentiştii. Încercă să fie curajos, dar, în timp ce era bătut, deşi înţelese în sfârşit că tatăl lui voia să-i facă cât mai mult rău posibil, refuză să creadă asta.

Cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai tare era lovit. Tânjind să se mişte, dar temându-se să se mişte, era sfâşiat de această violenţă incomprehensibila. Oroarea se apropia de el şi îi strivea trupul asemenea fălcilor unui câine. După bătaie, tatăl lui îl lăsă să cadă pe pat, ca pe un obiect neînsufleţit.

Dar nici acum nu putea pleca. Tatăl lui îl ţintuia de pat, apăsându-l cu palma pe omoplatul drept. Patrick roti neliniştit capul, dar nu văzu decât albastrul halatului tatălui său.

— Ce faci? întrebă el.

Dar tatăl lui nu răspunse, iar el era prea înfricoşat ca să repete întrebarea. Mâna tatălui său îl apăsa în jos şi Patrick, cu faţa turtită în cutele cuverturii, abia putea să respire. Se holba la galeria pentru draperie şi la partea de sus a ferestrei deschise. Nu putea să înţeleagă ce formă de pedeapsă primea acum, dar ştia că tatăl lui trebuia să fie foarte furios pe el ca să-i facă atât de rău. Nu suporta senzaţia de neajutorare care se revărsa asupra lui. Nu suporta această nedreptate. Nu ştia cine era acest bărbat, nu putea fi tatăl lui cel care îl zdrobea aşa.

De pe galerie, dacă s-ar fi putut urca acolo, Patrick ar fi putut să privească întreaga scenă aşa cum tatăl lui îl privea pe el. Pentru o clipă, Patrick simţi că era acolo, sus, privind cu detaşare pedeapsa pe care un bărbat străin o aplica unui băieţel. Patrick se concentră cât de mult putu asupra galeriei şi de data asta ţinu mai mult. Stătea pe ea cu braţele încrucişate, sprijinindu-se de perete cu spatele.

Apoi reveni pe pat, simţind un fel de gol şi purtând povara de a nu şti ce se întâmpla. Auzea şuieratul tatălui său şi tăblia patului care se izbea de perete. Văzu cum de după draperia cu păsări verzi iese un gecko care rămâne nemişcat în colţul peretelui de lângă fereastra deschisă. Patrick se lansă spre el. Strângând din pumni şi concentrându-se până când concentrarea lui deveni ca un cablu telefonic întins între ei, Patrick dispăru în trupul şopârlei.

Geckoul înţelese, pentru că exact în clipa aceea zvâcni pe după colţul ferestrei şi ieşi pe peretele exterior. Vedea sub el distanţa până la terasă şi

frunzele de viţă canadiană roşii, verzi şi galbene, iar de acolo, pe lângă perete, se putea agăţa cu ventuzele picioarelor de streaşină acoperişului, ca capul în jos. Se repezi pe ţiglele vechi acoperite de licheni cenuşii şi portocalii, apoi în şanţul dintre ţigle, până sus, pe coama acoperişului. Coborî rapid pe cealaltă pantă, departe, unde nimeni n-ar mai fi putut să-l găsească vreodată, pentru că n-ar fi ştiut unde să-l caute şi n-ar fi ştiut că era ghemuit în trupul unei şopârle.

— Stai aici, spuse David, ridicându-se în picioare şi potrivindu-şi pijamalele alb cu galben.

Patrick nici n-ar fi putut să facă altceva. Recunoscu, mai întâi surd, apoi din ce în ce mai viu, umilinţa pe care o implica poziţia lui. Cu faţa lipită de pat, pantalonii strânşi în jurul genunchilor şi o umezeală stranie şi îngrijorătoare la baza şirei spinării, care îl făcu să creadă că sângerează. Că tatăl lui îl înjunghiase, cumva, în spate.

Tatăl lui se duse la baie şi se întoarse. Şterse cu un mănunchi de hârtie igienică balta de mâzgă din ce în ce mai rece care începuse să se prelingă printre fesele lui Patrick.

— Acum poţi să te ridici, spuse el.

De fapt, Patrick nu putea să se ridice. Amintirea acestei acţiuni voluntare era prea îndepărtată şi complicată. Nerăbdător, tatăl lui îi trase pantalonii în sus şi îl ridică de pe pat. Patrick rămase lângă pat, în timp ce tatăl lui îl prindea de umeri, aparent ca să-i îndrepte poziţia corpului, dar făcându-l pe Patrick să creadă că tatăl lui avea să-l împingă şi să-l strângă de umeri până când îl întorcea pe dos, iar plămânii şi inima îi săreau din piept.

În loc de asta, David se aplecă şi spuse:

— Să nu-i spui mamei tale sau altcuiva ce s-a întâmplat astăzi, altfel o să fii pedepsit *foarte* sever. Înţelegi?

Patrick încuviinţă din cap.

— Ţi-e foame?

Patrick scutură din cap.

— Ei, eu mor de foame, spuse David pe un ton de conversaţie. Ar trebui să mănânci mai mult, ştii. Să prinzi putere.

— Acum pot să plec?

— Bine, dacă nu vrei să mănânci de prânz, poţi pleca.

David era iar iritat.

Patrick coborî pe alee şi, în timp ce se holba spre vârful sandalelor roase, îşi văzu creştetul capului ca şi cum ar fi fost la trei sau patru metri deasupra lui şi simţi o curiozitate inconfortabilă faţă de băiatul pe care îl privea. Nu era ceva foarte personal, ca accidentul pe care îl văzuseră anul trecut pe drum, iar mama lui îi spusese să nu se uite.

Revenit pe pământ, Patrick se simţi complet înfrânt. Nu exista nicio scânteiere a vreunei mantii mov. Niciun soldat special. Niciun gecko. Nimic, încercă să se înalţe din nou în aer, aşa cum fac păsările marine atunci când un val se sparge de stânca pe care stau. Dar îşi pierduse puterea de a se mişca şi rămase acolo, înecându-se.

8.

În timpul prânzului, David simţi că poate îşi împinsese puţin prea departe dispreţul faţă de pudibonderia clasei de mijloc. Nici măcar la barul Clubului Cavaleriei şi Regimentului de Gardă nu te puteai lăuda cu un incest homosexual şi pedofil cu încrederea unei primiri favorabile. Cui ar fi putut să-i spună că-şi violase fiul în vârstă de cinci ani? Nu-i venea în minte nici o singură persoană care n-ar fi preferat să schimbe subiectul, iar unele s-ar fi comportat mult mai rău de atât. Experienţa însăşi fusese scurtă şi animalică, dar nu întru totul neplăcută. David îi zâmbi lui Yvette, spuse că era lihnit şi se servi cu frigărui de miel şi fasole boabe.

— *Monsieur* a cântat la pian toată dimineaţa.

— Şi am cântat cu Patrick, adăugă David pios.

Yvette spuse că la vârsta asta copiii erau atât de epuizanţi.

— Epuizanţi! o aprobă David.

Yvette ieşi din încăpere, şi David îşi turnă încă un pahar din vinul Romanée-Conti pe care îl scosese din pivniţă pentru cină, dar decisese să-l bea de unul singur. Mai existau şi alte sticle şi mergea foarte bine cu mielul. „Doar ce-i mai bun, altfel mai bine nimic": ăsta era mottoul după care îşi ducea el viaţa, atâta timp cât „mai bine nimic" nu se întâmpla în realitate. Fără nicio îndoială, David era un senzualist, iar în privinţa acestui ultim episod nu făcuse nimic periculos din punct de vedere medical, doar puţină frecare între fese, ceva ce băiatului oricum i s-ar fi întâmplat la şcoală, la momentul potrivit. Dacă săvârşise vreo infracţiune, aceasta era de a se fi ocupat prea asiduu de educaţia fiului său. Era conştient că avea deja şaizeci de ani, existau atâtea lucruri pe care putea să-l înveţe şi atât de puţin timp.

Scutură micul clopoţel de lângă farfurie, şi Yvette se întoarse în sufragerie.

— Excelent mielul, spuse David.

— *Monsieur* ar vrea tartă Tatin?

Din păcate, David nu mai avea loc pentru tartă Tatin. Poate că Yvette ar fi putut să-l ispitească pe Patrick să mănânce puţină tartă la ceai. El voia doar cafea. Putea Yvette să i-o aducă în salon? Sigur că putea.

Picioarele lui David înţepeniseră şi când se ridică de pe scaun se clătină câţiva paşi, inspirând energic printre dinţi. „Fir-ar a naibii", spuse el cu voce tare. Dintr-odată, îşi pierduse toată toleranţa faţă de durerea lui reumatică şi hotărî să se ducă la etaj, în baia lui Eleanor, un paradis farmaceutic. Foarte

rar lua analgezice, preferând un flux constant de alcool şi de conştiinţă a propriului eroism.

Deschise dulăpiorul de sub chiuveta lui Eleanor şi fu izbit de splendoarea şi varietatea flacoanelor şi a sticluţelor: transparente, galbene sau închise la culoare, portocalii cu capac verde, din plastic sau din sticlă, din cinci-şase ţări, toate îndemnându-l pe consumator să nu depăşească doza prescrisă. Existau până şi folii inscripţionate cu Seconal şi Mandrax – furate îşi imaginä David, din dulăpioarele din băile altora. Scormoni printre barbiturice, stimulente, antidepresive şi somnifere, dar găsi surprinzător de puţine analgezice. Scosese la lumină doar o sticluţă cu codeină, nişte Diconal şi câteva coproxamol, când descoperi, în spatele dulăpiorului, o sticluţă de tablete de opium cu glazură dulce pe care le prescrisese cu doar doi ani în urmă soacrei lui, pentru a-i atenua diareea incontrolabilă asociată cu cancerul ei intestinal. Acest ultim act de milă hipocratică, mult după sfârşitul scurtei lui cariere medicale, îl umplu de nostalgie faţă de arta vindecătorului.

Pe o etichetă fermecător de demodată de la farmacia Harris de pe St James's Street scria: „Opiu (Catalog pastile 0,6)", dedesubt „Ducesa de Valençay" şi, în sfârşit, „A se lua la nevoie". Dat fiind că mai erau câteva zeci de tablete, probabil că soacra lui murise înainte să capete dependenţă de opiu. O eliberare milostivă, reflectă el în timp ce băga sticluţa în buzunarul sacoului cu imprimeu în carouri. Ar fi fost prea exasperant ca, pe lângă toate celelalte, să mai fi fost şi dependentă de opiu.

David îşi turnă cafea într-o ceaşcă de porţelan rotundă şi subţire din secolul al XVIII-lea, decorată cu cocoşei aurii cu portocaliu care se băteau sub un copac auriu cu portocaliu. Scoase sticluţa din buzunar, răsturnă în palmă trei tablete şi le înghiţi cu o gură de cafea. Însufleţit de ideea de a se odihni confortabil sub influenţa opiului, sărbători acest fapt cu nişte brandy făcut în anul naşterii lui, un cadou pentru sine însuşi care, aşa cum îi spusese lui Eleanor atunci când ea achitase o lădiţă întreagă, îl ajuta să se împace cu ideea că îmbătrânea. Pentru a desăvârşi tabloul mulţumirii lui, îşi aprinse un trabuc şi se aşeză pe un fotoliu adânc de la fereastră, cu un exemplar uzat din *Jorrocks' Jaunts and Jollities* de Surtees. Citi cu plăcere familiară prima frază, „Ce vânător cuviincios de la oraş nu şi-a amânat, la vremea lui, cea mai urgentă treabă – poate nunta sau chiar înmormântarea nevestei – ca să poată «înfrunta dimineaţa» împreună cu renumita haită a Ogarilor Comunali din Surrey?"

∵

Când se trezi, câteva ore mai târziu, David se simţi legat de un somn turbulent prin mii de fire mici şi elastice. Ridică încet privirea de la crestele şi văile pantalonilor şi se concentră asupra ceştii de cafea. Aceasta părea să

aibă un inel subţire şi luminos în jurul conturului ei şi să plutească puţin mai sus de suprafaţa măsuţei rotunde pe care se afla. David fu tulburat, dar şi fascinat atunci când observă că unul din cocoşeii aurii cu portocaliu ciugulea foarte încet ochiul celuilalt. Nu se aşteptase să aibă halucinaţii. Chiar dacă extraordinar de eliberat de durere, era îngrijorat de lipsa controlului pe care o implica halucinaţia.

Fotoliul i se păru făcut din brânză topită atunci când se săltă cu greu din el, iar traversarea camerei îi aminti de urcarea unei dune de nisip. Îşi turnă două pahare de cafea rece şi le dădu pe gât, sperând să se trezească înainte ca Eleanor să ajungă cu Nicholas şi fata aceea a lui.

Ar fi vrut să se ducă la o plimbare energică, dar nu se putea abţine să nu admire strălucirea luxuriantă a ambianţei. Îl captivă în mod special bufetul chinezesc negru şi siluetele pitoreşti cioplite pe suprafaţa lui lăcuită. Lectica în care un mandarin important se apleca în faţă şi umbrela pe care o ţineau deasupra lui servitorii cu pălării de paie turtite începură să se învârtă şovăitor.

David se smulse de această scenă animată şi ieşi afară. Înainte să poată afla dacă aerul proaspăt îi alungă greaţa şi îi redă controlul pe care şi-l dorea, auzi zgomotul maşinii lui Eleanor apropiindu-se pe alee. David se întoarse, îşi luă cartea de Surtees şi se retrase în bibliotecă.

După ce Anne fusese lăsată acasă la Victor, Nicholas o înlocuise pe locul pasagerului din faţă. Bridget se tolănise în spate, somnoroasă. Eleanor şi Nicholas discutaseră despre oameni pe care ea nu-i cunoştea.

— Aproape uitasem ce minunat e aici, zise Nicholas în timp ce se apropiau de casă.

— Eu am uitat complet, replică Eleanor, şi eu locuiesc aici.

— Ah, Eleanor, ce trist e că spui asta, zise Nicholas. Spune-mi repede că nu e adevărat, altfel n-o să-mi pice bine ceaiul.

— Bine, se învoi Eleanor, coborând geamul electric ca să arunce ţigara, nu e adevărat.

— Bravo! zise Nicholas.

Bridget na găsea nimic de spus despre noile împrejurimi. Vedea prin geamul maşinii nişte trepte late care coborau pe lângă o casă mare, cu obloane bleu. Glicina şi caprifoiul se căţărau şi se revărsau în diverse puncte ale părţii laterale a casei, ca să întrerupă monotonia pietrei. Bridget avu impresia că mai văzuse toate aceste lucruri, care pentru ea aveau doar realitatea efemeră a unei reviste răsfoite rapid. Drogul o făcuse să se simtă sexy. Tânjea să se masturbeze şi se simţea străină de discuţia care avea loc în jurul ei.

— François ar trebui să vină să vă ia bagajele, spuse Eleanor. Lăsaţi-le în maşină şi o să vi le aducă el mai târziu.

— A, e în regulă, mă descurc cu bagajele, spuse Nicholas.

Voia să rămână câteva clipe singur cu Bridget în camera lor, ca să-i spună „revino-ţi".

— Nu, serios, lasă-l pe François să le aducă, n-a avut nimic de făcut toată ziua, spuse Eleanor, care nu voia să fie lăsată singură cu David.

Nicholas trebui să se mulţumească să îşi transmită dezaprobarea tăcută spre Bridget, care coborî treptele încercând să evite crăpăturile dintre lespezi şi nici măcar nu privi în direcţia lui.

Când ajunseră în hol, Eleanor fu încântată de absenţa lui David. Poate că se înecase în baie. Era prea frumos ca să spere aşa ceva. Îi trimise pe Nicholas şi pe Bridget pe terasă şi se duse în bucătărie ca să-i ceară lui Yvette nişte ceai. Pe drum bău un pahar cu brandy.

— Ai putea să faci din când în când puţină conversaţie uşoară? spuse Nicholas de îndată ce rămase singur cu Bridget. Încă nu i-ai adresat niciun cuvânt lui Eleanor.

— Bine, dragul meu, spuse Bridget, străduindu-se în continuare să nu calce în crăpături. Apoi se întoarse spre Nicholas şi spuse într-o şoaptă zgomotoasă: Ăsta e?

— Ce?

— Smochinul unde a pus-o să mănânce în patru labe.

Nicholas ridică privirea spre ferestrele de deasupra lui, amintindu-şi conversaţiile pe care le auzise din dormitorul lui ultima oară când fusese aici. Încuviinţă din cap şi îşi duse degetul la buze.

Pământul de sub copac era plin de smochine. Unele erau reduse la o pată neagră cu câţiva sâmburi, dar mai multe încă nu se descompuseseră şi coaja lor mov, acoperită de o peliculă albă prăfoasă, era în continuare intactă. Bridget îngenunche pe jos, ca un câine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Nicholas, sărind lângă ea.

Chiar în momentul acela, uşa salonului se deschise, şi Yvette ieşi afară cu o tavă cu ceşti şi prăjituri. Aruncă doar o privire spre ceea ce se întâmpla, dar asta îi confirmă suspiciunea că englezii bogaţi aveau o relaţie ciudată cu regatul animalelor. Bridget se ridică în picioare, zâmbind afectat.

— *Ah, fantastique de vous revoir, Yvette,* spuse Nicholas.

— *Bonjour, Monsieur.*

— *Bonjour,* rosti Bridget drăgălaş.

— *Bonjour, Madame,* spuse Yvette energic, chiar dacă ştia că Bridget nu era căsătorită.

— David! mugi Nicholas peste capul lui Yvette. Unde te ascundeai?

David flutură trabucul spre Nicholas.

— M-am pierdut în Surtees, explică el, ieşind pe uşă cu ochelarii închişi la culoare care să-l protejeze de surprize, şi i se adresă lui Bridget, căreia îi uitase numele: Bună, draga mea. Aţi văzut-o careva pe Eleanor? Am întrezărit nişte pantaloni roz care dădeau colţul, dar n-au răspuns la numele acesta.

— Asta purta cu certitudine ultima oară când a fost văzută, confirmă Nicholas.

— Rozul o prinde atât de bine, nu crezi? îi spuse David lui Bridget. Se potriveşte cu culoarea ochilor ei.

— N-ar fi minunat să bem nişte ceai? propuse Nicholas rapid.

Bridget turnă ceaiul, iar David se duse să se aşeze pe zidul scund, la un metru distanţă de Nicholas. În timp ce bătea uşor în trabuc, scuturând scrumul la picioarele lui, David observă un şir de furnici care avansau pe marginea zidului spre cuibul lor din colţ.

Bridget le duse celor doi bărbaţi ceştile cu ceai, iar când se întoarse să-şi ia şi ea ceaşca, David puse vârful aprins al trabucului lângă furnici, trecându-l în ambele direcţii până unde putea să ajungă cu uşurinţă. Furnicile se răsuceau, torturate de căldură, şi cădeau pe terasă. Înainte să cadă, unele se cabrau, încercând să-şi repare trupurile distruse cu picioarele lor subţiri.

— Ce viaţă civilizată duceţi aici, susură Bridget în timp ce se afunda din nou într-un şezlong bleumarin.

Nicholas îşi dădu ochii peste cap, întrebându-se de ce naiba o îndemnase să facă puţină conversaţie.

Pentru a umple tăcerea, îi spuse lui David că în urmă cu o zi fusese la parastasul lui Jonathan Croyden.

— Ţi se pare că zilele astea mergi la mai multe parastase sau la mai multe nunţi? întrebă David.

— În continuare primesc mai multe invitaţii la nuntă, dar îmi dau seama că îmi plac mai mult parastasele.

— Pentru că nu trebuie să duci un cadou?

— Ei, asta contează mult, dar mai ales pentru că participanţii sunt de mai bună calitate atunci când moare cineva cu adevărat distins.

— Dacă nu cumva i-au murit toţi prietenii înaintea lui.

— Asta, bineînţeles, e inadmisibil, spuse Nicholas categoric.

— Strică toată petrecerea.

— Absolut.

— Mă tem că mie nu-mi plac parastasele, spuse David, trăgând un fum din trabuc. Nu doar pentru că nu-mi pot imagina ce anume din viaţa majorităţii oamenilor ar merita sărbătorit, ci şi pentru că intervalul dintre

înmormântare şi parastas e de obicei atât de lung, încât, departe de a reaprinde spiritul unui prieten dispărut, nu face decât să arate cât de uşor poţi trăi fără el.

David suflă spre vârful trabucului, care începu să licărească puternic. Opiul îl făcea să i se pară că ascultă pe altcineva care vorbeşte.

— Morţii sunt morţi, continuă el, şi adevărul e că uiţi oamenii atunci când ei încetează să mai vină la cină. Există şi excepţii, bineînţeles – şi anume cei pe care îi uiţi *în timpul* cinei.

Prinse cu trabucul o furnică rătăcită care încerca să fugă, cu antenele pârjolite de ultimul raid incendiar.

— Dacă chiar ţi-e dor de cineva, mai bine faci ceva ce vă plăcea amândurora să faceţi împreună, ceea ce, în afara cazurilor mai bizare, e puţin probabil să însemne să stai îmbrăcat în palton negru într-o biserică în care trage curentul şi să spui rugăciuni.

Furnica fugi cu o viteză uimitoare şi era pe punctul de a ajunge în celălalt capăt al zidului, când David se întinse puţin şi o atinse uşor, cu precizie de chirurg. Furnica muri zvârcolindu-se violent, cu pielea arsă.

— Ar trebui să mergi doar la parastasele duşmanilor. Pe lângă plăcerea de a le supravieţui, există şi şansa unui armistiţiu. Iertarea e foarte importantă, nu credeţi?

— Dumnezeule, da, aprobă Bridget, mai ales să-i faci pe ceilalţi să te ierte.

David îi zâmbi încurajator până când o văzu pe Eleanor ieşind pe uşă.

— Ah, Eleanor, zâmbi Nicholas larg, cu o plăcere exagerată, tocmai discutam despre parastasul lui Jonathan Croyden.

— Presupun că e sfârşitul unei epoci, rosti Eleanor.

— Într-adevăr, a fost ultimul om în viaţă care s-a dus travestit la o petrecere a lui Evelyn Waugh, spuse Nicholas. Se zicea despre el că se îmbracă mult mai bine ca femeie decât ca bărbat. A inspirat o întreagă generaţie de englezi. Ceea ce îmi aduce aminte, după slujbă m-am întâlnit cu un indian foarte obositor şi slugarnic, care pretindea că v-a vizitat cu puţin înainte de a sta la Jonathan, la Cap Ferrat.

— Trebuie să fi fost Vijay, spuse Eleanor. Victor l-a adus aici.

— El e, încuviinţă Nicholas din cap. Părea să ştie că o să vin aici. Absolut extraordinar, dat fiind că nu mai dădusem ochii cu el în viaţa mea.

— E disperat să fie monden, explică David, aşa că ştie despre oamenii cu care nu s-a întâlnit niciodată mai multe decât ştie despre orice altceva.

Eleanor se aşeză pe un scaun alb fragil, cu pernă albastră uzată pe şezutul rotund. Se ridică imediat şi trase scaunul mai spre umbra smochinului.

— Ai grijă să nu striveşti smochinele, spuse Bridget.

Eleanor nu răspunse.

— Ar fi păcat să se irosească, adăugă Bridget pe un ton nevinovat, aplecându-se ca să ia o smochină de pe jos. Asta e perfectă. Duse smochina la gură. Nu e ciudat că pieliţa lor e albă şi mov în acelaşi timp? continuă ea.

— Ca un beţiv cu emfizem, spuse David, zâmbindu-i lui Eleanor.

Bridget deschise gura, îşi rotunji buzele şi împinse smochina înăuntru. Simţi dintr-odată ceea ce mai târziu avea să-i descrie lui Barry drept „o vibraţie foarte puternică" din partea lui David, „ca şi cum mi-ar fi băgat pumnul în pântec". Bridget înghiţi smochina, dar simţi nevoia fizică de a se ridica de pe şezlong şi de a se îndepărta de David.

Se duse lângă zidul de deasupra terasei grădinii şi, pentru a-şi explica acţiunea bruscă, întinse braţele, contemplând priveliştea, şi spuse:

— Ce zi perfectă!

Nimeni nu răspunse. Bridget admiră peisajul, încercând să mai spună ceva, şi zări o mişcare uşoară în celălalt capăt al grădinii. La început i se păru că era un animal ghemuit sub păr, dar când acesta se ridică, văzu că era un copil.

— E fiul vostru? întrebă ea. Cel cu pantaloni roşii.

Eleanor se duse lângă ea.

— Da, e Patrick. Patrick! Vrei nişte ceai, dragul meu?

Nu se auzi niciun răspuns.

— Poate nu te aude, spuse Bridget.

— Bineînţeles că aude, spuse David. Dar e exasperant.

— Poate noi nu-l auzim pe el, spuse Eleanor. Patrick! De ce nu vii să bei nişte ceai cu noi?

— Scutură din cap, spuse Bridget.

— Probabil că a băut deja ceai de două sau trei ori, spuse Nicholas, ştii cum sunt la vârsta asta.

— Doamne, copiii sunt atât de *scumpi,* spuse Bridget. Îi zâmbi lui Eleanor, apoi continuă pe acelaşi ton, ca şi cum solicitarea ei ar trebui împlinită ca o recompensă pentru că i se păreau copiii scumpi: Eleanor, ai putea să-mi spui în ce cameră o să stau, pentru că aş vrea să mă duc să fac o baie şi să despachetez.

— Sigur, spuse Eleanor. Hai să-ţi arăt.

Eleanor o conduse pe Bridget în casă.

— Prietena ta e foarte vivace, cred că ăsta e termenul, remarcă David.

— A, merge pe moment, spuse Nicholas.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, e absolut fermecătoare. Să bem ceva adevărat?

— Bună idee.

— Şampanie?

— Perfect.

David se duse să aducă şampania şi reapăru rupând foiţa aurie de la gâtul unei sticle limpezi.

— Cristal, spuse Nicholas îndatoritor.

— Doar ce-i mai bun, altfel mai bine nimic, spuse David.

— Asta îmi aminteşte de Charles Pewsey, spuse Nicholas. Săptămâna trecută beam o sticlă de şampanie la Wilton şi eu l-am întrebat dacă-şi aduce aminte de Gunter, incredibilul secretar al lui Jonathan Croyden. Şi Charles a mugit – ştii cât de surd e el – „Secretar? Curist, vrei să spui: *incredibilul curist*". Toată lumea s-a întors ca să se holbeze la noi.

— Aşa se întâmplă mereu când eşti cu Charles.

David zâmbi larg. Era ceva foarte caracteristic pentru Charles, trebuia să-l cunoşti ca să-ţi dai seama cât de amuzant era.

Camera care îi fusese repartizată lui Bridget era plină de creton înflorat şi avea pe fiecare perete gravuri cu ruine romane. Lângă pat era *A Life of Contrasts* de Lady Mosley, peste care Bridget aruncase *Valley of Dolls,* lectura ei curentă. Se aşează lângă fereastră ca să fumeze un cui, privind fumul care trecea prin găurile minuscule ale plasei pentru ţânţari. Auzi cum Nicholas strigă jos „incredibilul curist". Probabil cei doi povesteau despre vremea petrecută la şcoală. Băieţii tot băieţi.

Bridget îşi puse un picior pe pervaz. Continua să ţină cuiul în mâna stângă, chiar dacă la următorul fum avea să-şi ardă degetele. Îşi strecură mâna dreaptă între picioare şi începu să se masturbeze.

— Asta arată că nu are nicio importanţa că eşti secretar, atâta timp cât majordomul e de partea ta, spuse Nicholas.

David îi urmă sugestia.

— Aşa e întotdeauna în viaţă, intonă el. Nu contează ce faci, ci pe cine cunoşti.

Faptul că David găsise un exemplu atât de ridicol pentru această maximă importantă îi făcu pe amândoi să râdă.

Bridget se duse în pat şi se răşchiră pe cuvertura galbenă, cu faţa în jos. În timp ce închidea ochii şi îşi relua masturbatul, avu o imagine cu David apărând brusc lângă ea, ca un şoc static, dar se forţă să se concentreze, loial, asupra amintirii prezenţei însufleţitoare a lui Barry.

9.

Când îi venea greu să scrie, Victor avea obiceiul nervos de a deschide ceasul de buzunar şi de a-l închide la loc. Dacă zgomotul altor activităţi umane îi distrăgea atenţia, i se părea util să facă zgomot şi el. În timpul episoadelor contemplative ale reveriilor lui diurne, deschidea şi închidea ceasul mai încet, dar ritmul creştea în timp ce lupta cu senzaţia de frustrare.

În dimineaţa aceasta purta puloverul pestriţ şi voluminos pe care îl vânase necruţător pentru ocaziile în care hainele pur şi simplu nu contau şi era hotărât să-şi înceapă eseul despre condiţiile necesare şi suficiente ale identităţii personale. Se aşeză la o masă puţin şubredă de sub platanul îngălbenit din faţa casei, iar când temperatura crescu se dezbrăcă şi rămase în cămaşă. Până la ora prânzului îşi notase un singur gând, „Am scris cărţi pe care eu a trebuit să le scriu, dar încă n-am scris o carte pe care ceilalţi să trebuiască să o citească". Se pedepsi mâncând un sandviş încropit la prânz, în loc să se ducă la La Coquière şi să mănânce trei feluri în grădină, sub umbrela albastru cu roşu şi galben a companiei Ricard Pastis.

Fără să vrea, se gândea întruna la mica şi confuza contribuţie a lui Eleanor din dimineaţa aceea, „Dumnezeule, adică, dacă în minte există ceva, e cine eşti tu". Dacă în minte există ceva, e cine eşti tu: era o prostie, care nu ajuta la nimic, dar care bâzâia lângă el ca un ţânţar în întuneric.

Aşa cum un romancier se poate întreba uneori de ce inventează personaje care nu există şi le pune să facă lucruri care nu au importanţă, la fel şi un filosof poate să se întrebe de ce inventează lucruri care nu se pot întâmpla, ca să stabilească cum trebuie să stea lucrurile. După o lungă neglijare a subiectului său, Victor nu era foarte convins că imposibilitatea e cea mai bună cale către necesitate, dar poate că ar fi fost dacă ar fi reexaminat recent cazul extrem al lui Stolkin, în care „oamenii de ştiinţă îmi distrug creierul şi trupul, apoi fac din materie nouă o copie a Gretei Garbo". Cum ai fi putut să nu fii de acord cu Stolkin că „atunci n-ar exista nicio legătură între mine şi persoana rezultată"?

Cu toate astea, a crede că ştii ce s-ar întâmpla cu simţul identităţii unei persoane al cărei creier e tăiat în jumătate şi distribuit unor gemeni identici părea, cel puţin deocamdată, înainte ca Victor să se arunce din nou în torentul dezbaterii filosofice, un prost înlocuitor al unei descrieri inteligente a ceea ce înseamnă să ştii cine eşti.

Victor se duse înăuntru ca să aducă flaconul familiar de tablete Bisodol pentru indigestie. Ca de obicei, îşi mâncase sandvişul prea repede, împingându-l pe gât în jos ca un înghiţitor de săbii. Se gândi, cu o nouă înţelegere, la remarca lui William James că sinele constă mai ales din „mişcări specifice din cap şi dintre cap şi gât", chiar dacă mişcările specifice de mai jos, din stomac şi măruntaie, i se păreau a fi cel puţin la fel de personale.

Când se aşeză iar, se imagină pe sine gândind şi încercă să suprapună această imagine pe vidul lui interior. Dacă el era, practic, o maşină de gândit, atunci avea nevoie de mentenanţă. În după-amiaza aceea îl preocupau nu problemele de filosofie, ci problema *cu* filosofia. Şi totuşi, cele două deveneau atât de des imposibil de distins. Wittgenstein spusese că tratarea unei chestiuni de către filosof e ca tratarea unei boli. Dar care era tratamentul? Purgarea? Lipitorile? Antibiotice împotriva infecţiilor limbajului? Tablete pentru indigestie, se gândi Victor râgâind uşor, care să ajute la distrugerea masei amorfe a senzaţiei?

Atribuim gândurile unor gânditori pentru că aşa vorbim, dar nu e necesar să spunem că anumite persoane sunt gânditorii acelor gânduri. Totuşi, se gândi Victor alene, de ce să nu ne înclinăm în faţa cererii populare cu această ocazie? În ceea ce priveşte creierele şi minţile, oare chiar exista o problemă referitoare la două fenomene categoric diferite, funcţionarea creierului şi conştienţa, care aveau loc simultan? Sau era problema cu categoriile?

Victor auzi de la poalele dealului o portieră trântită. Trebuia să fie Eleanor, care o lăsa pe Anne în capătul aleii. Victor deschise ceasul, se uită să vadă cât era ora şi îl închise la loc. Ce realizase? Aproape nimic. Nu era una dintre acele zile neproductive în care era derutat de abundenţă şi rămânea flămând precum măgarul lui Buridan, între doi baloţi de fân la fel de hrănitori. Lipsa de astăzi a progresului era mai profundă.

O urmări pe Anne cum dă ultimul colţ al aleii, dureros de strălucitoare în rochia ei albă.

— Salut, spuse ea.

— Bună, spuse Victor, cu o melancolie copilărească.

— Cum merge?

— Ah, a fost un efort destul de inutil, dar presupun că e bine să faci un efort de orice fel.

— Nu dispreţui efortul inutil, spuse Anne, se fac afaceri bune cu el. Biciclete care nu merg niciunde, o lungă plimbare către nicăieri pe o bandă rulantă de cauciuc, obiecte grele pe care nici măcar nu *trebuie* să le ridici.

Victor rămase tăcut, privindu-şi lung singura propoziţie. Anne îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Deci, nu există nicio noutate importantă despre cine suntem?

— Mă tem că nu. Bineînţeles, identitatea personală e o ficţiune, pură ficţiune. Dar am ajuns ia concluzia aceasta prin metoda greşită.

— Care anume?

— Fără să mă gândesc la asta.

— Dar asta e ceea ce vor să zică englezii când spun despre cineva că „Are o atitudine foarte filosofică", nu-i aşa? Vor să spună că cineva a încetat să se mai gândească la ceva.

Anne îşi aprinse o ţigară.

— Chiar şi aşa, rosti Victor cu voce joasă, gândirea mea de astăzi îmi aminteşte de un student belicos de-al meu care mi-a spus că seminariile noastre „nu trec de Testul «şi ce-i cu asta»".

Anne se aşează pe marginea mesei lui Victor şi îşi scoase unul din pantofii de pânză cu degetul mare al celuilalt. Îi plăcea să vadă că Victor lucrează iar, chiar şi fără succes. Îşi puse piciorul desculţ pe genunchi şi zise:

— Spune-mi, domnule profesor, este acesta piciorul *meu*?

— Păi, unii filosofi ar zice că, în anumite circumstanţe, spuse Victor luându-i piciorul în căuşul palmelor, acest lucru ar depinde de faptul că piciorul simte sau nu durere.

— Dar de ce n-ar putea piciorul să simtă plăcere?

— Păi, spuse Victor, reflectând solemn la această întrebare absurdă, în filosofie, ca şi în viaţă, cel mai probabil e ca plăcerea să fie o halucinaţie. Durerea e cheia posesiunii.

Deschise gura larg, ca un om flămând care se apropie de un hamburger, dar o închise la loc şi sărută uşor fiecare deget. Dădu drumul piciorului şi Anne îşi scoase şi celălalt pantof.

— Mă întorc imediat, spuse ea, luând-o atent pe pietrişul cald şi ascuţit spre uşa de la bucătărie.

Victor reflectă cu satisfacţie că în societatea chineză antică, micul joc pe care îl jucase el cu piciorul lui Anne ar fi fost considerat aproape inadmisibil de familiar. Un picior nelegat reprezenta pentru chinezi un nivel de abandon pe care organele genitale nu l-ar fi putut atinge niciodată. Se simţi stimulat de gândul că în alt moment şi loc dorinţa lui ar fi fost extrem de intensă. Se gândi la versurile din *Evreul din Malta,* „Dar ai mai săvârşit/ Păcat trupesc, dar nu în ţara asta/ Oricum, femei-aceea a murit"[3]. În trecut, Victor fusese un seducător utilitarist, care urmărea să sporească suma plăcerii *generale,* dar de când începuse relaţia cu Anne fusese neobişnuit de credincios.

[3] Cristopher Marlowe, *Teatru,* traducere de Andrei Bantaş şi Florentin Toma, Bucureşti, Ed. Univers, 1988, p. 62.

Nefiind atrăgător din punct de vedere fizic, se bazase întotdeauna pe inteligenţă pentru a seduce femei. Pe măsură ce el devenea tot mai urât şi mai celebru, la fel şi instrumentul lui de seducţie, discursul, şi instrumentul satisfacerii ei, trupul, intrau într-un contrast din ce în ce mai lipsit de glorie. Rutina noilor seducţii scotea în evidenţă acest aspect al problemei dintre minte şi trup mai aprig decât intimitatea, şi el hotărâse că poate sosise timpul să se afle în aceeaşi ţară cu o femeie vie. Provocarea era de a nu înlocui o absenţă mentală cu una fizică.

Anne ieşi din casă cu două pahare cu suc de portocale. Îi dădu unul lui Victor.

— La ce te gândeai? întrebă ea.

— Dacă în alt trup ai fi aceeaşi persoană, minţi Victor.

— Păi, pune-ţi întrebarea, mi-ai mai ciuguli degetele de la picioare dacă aş arăta ca un cherestegiu canadian?

— Dacă aş şti că înăuntru eşti *tu,* spuse Victor loial.

— Înăuntrul ghetelor cu bombeu de oţel?

— Exact.

Îşi zâmbiră reciproc. Victor luă o gură de suc de portocale

— Dar, spune-mi, întrebă el, cum a fost expediţia cu Eleanor?

— Pe drumul de întoarcere m-am trezit gândindu-mă că fiecare dintre cei care se întâlnesc la cină în seara asta probabil a spus ceva răutăcios despre toţi ceilalţi. Ştiu că tu o să crezi că asta e ceva foarte primitiv şi american din partea mea, dar oare de ce oamenii îşi petrec seara cu cei pe care i-au insultat toată ziua?

— Ca să aibă şi mâine ceva insultător de spus despre ei.

— A, bineînţeles, icni Anne. *Mâine e o nouă zi.* Atât de diferit, şi totuşi atât de similar.

Victor părea stânjenit.

— V-aţi insultat în maşină sau doar ne-aţi atacat pe David şi pe mine?

— Niciuna, nici alta, dar la modul la care toţi ceilalţi au fost insultaţi, mi-am dat seama că vom intra în combinaţii din ce în ce mai mici, până când fiecare va termina cu toţi ceilalţi.

— Dar ăsta e farmecul: să fii răutăcios cu toţi, în afara persoanei cu care eşti, care apoi radiază din cauza privilegiului de a fi fost scutită.

— Dacă ăsta e farmecul, spuse Anne, de data asta n-a funcţionat, pentru că am avut impresia că niciunul din noi n-a fost scutit.

— Vrei să-ţi confirmi propria teorie şi să spui ceva neplăcut despre unul din invitaţii la cină?

— Păi, dacă tot ai amintit, spuse Anne râzând, mi s-a părut că Nicholas Pratt e un tip extrem de dubios.

— Înţeleg ce vrei să spui, începu Victor să explice. Problema lui e că a vrut să intre în politică, dar a fost distrus de ceva care cu mai mult timp în urmă a fost perceput drept scandal sexual şi care acum probabil că s-ar numi „căsătorie deschisă". Majoritatea oamenilor aşteaptă până când ajung miniştri ca să-şi distrugă cariera politică printr-un scandal sexual, dar Nicholas a reuşit să facă asta în perioada în care încă încerca să impresioneze Biroul Central candidând la nişte alegeri parţiale pentru un loc laburist sigur.

— Precoce, nu-i aşa? spuse Anne. Şi ce anume a făcut ca să-şi merite exilarea din paradis?

— A fost prins în pat cu două femei cu care nu era căsătorit, de femeia cu care era căsătorit, şi care a decis să nu „rămână alături de el".

— Pare că nu se putea altfel, spuse Anne, dar, cum spui, a fost un moment prost. Pe vremea aceea nu puteai să te duci la televiziune şi să spui că „a fost o experienţă cu adevărat eliberatoare".

— S-ar putea să mai existe încă, spuse Victor cu o uimire prefăcută, unindu-şi pedagogic vârfurile degetelor ca să formeze un arc cu mâinile, unele zone rurale izolate ale Angliei conservatoare în care nici măcar azi sexul în grup nu e practicat de *toate* matroanele din Comitetul de Selecţie.

Anne se aşează pe genunchiul lui Victor.

— Victor, doi oameni constituie un grup?

— Doar parte a unui grup, mă tem.

— Vrei să spui, spuse Anne îngrozită, că noi am făcut sex în grup parţial? Mi se pare groaznic.

Anne se ridică din nou şi ciufuli părul lui Victor.

— Cred, continuă Victor calm, că după ce ambiţiile lui politice au fost distruse atât de repede, Nicholas a devenit indiferent la orice carieră şi a revenit la consistenta lui moştenire.

— Tot nu reuşeşte să ajungă pe lista mea de victime, spuse Anne. Să fii prins în pat cu două fete nu e acelaşi lucru cu camera duşurilor de la Auschwitz.

— Ai standarde înalte.

— Am şi nu am, spuse Anne. Nicio durere nu e prea mică dacă o resimţi, dar orice durere e prea mică dacă e preţuită. În orice caz, el nu suferă chiar atât de mult, avea cu el o fată drogată, care a stat prost dispusă pe bancheta din spate. Două ca ea nu e de ajuns, Nicholas va trebui să treacă la triplete.

— Cum o cheamă?

— Bridget nu-ştiu-cum. Unul din numele acelea englezeşti compuse care par suspecte.

Anne trecu rapid mai departe, hotărâtă să nu-l lase pe Victor să se piardă în reflecţii asupra locului în care Bridget s-ar fi putut „integra".

— Cel mai bizar lucru de azi a fost vizita la Le Wild West.

— De ce Dumnezeu v-aţi dus acolo?

— Din câte mi-am dat eu seama, ne-am dus pentru că Patrick vrea să meargă acolo, dar Eleanor are prioritate.

— Poate că doar verifica dacă e un loc distractiv în care ar putea să-şi ducă fiul.

— În Dodge City-ul imaturităţii trebuie să te mişti rapid, spuse Anne, scoţând un pistol imaginar.

— Pari să fi intrat în spiritul acelui loc, remarcă Victor sec.

— Dacă voia să-şi ducă fiul acolo, reluă Anne, Patrick ar fi putut să vină cu noi. Şi dacă Eleanor voia să afle dacă e sau nu un „loc distractiv", putea să-l întrebe pe el.

Victor nu dorea să se certe cu ea. Anne avea adesea opinii tranşante despre situaţia drepturilor omului care pe el nu îl interesau de fapt, în afara cazului în care ilustrau un principiu sau furnizau o anecdotă, şi prefera să îi cedeze ei acest teren arid, cu oricare manifestare de indulgenţă pe care o necesita dispoziţia lui.

— Nu a mai rămas nimeni de la cina din seara asta pe care să-l vorbim de rău, spuse el, în afară de David, şi ştim ce părere ai despre el.

— Asta îmi aduce aminte, trebuie să citesc cel puţin un capitol din *Vieţile celor doisprezece cezari,* ca să i-o pot înapoia diseară.

— Citeşte capitolele despre Nero şi Caligula, îi sugeră Victor, cu siguranţă sunt preferatele lui David. Unul ilustrează ce se întâmplă atunci când combini un talent artistic mediocru cu puterea absolută. Celălalt arată că e aproape inevitabil ca cei care au fost îngroziţi să devină îngrozitori, dacă au această şansă.

— Dar nu e asta cheia unei educaţii excelente? Îţi petreci adolescenţa promovând de la îngrozit la cel care îngrozeşte, fără femei în jurul tău care să-ţi distragă atenţia.

Victor decise să ignore această ultimă manifestare a exasperantei atitudini a lui Anne faţă de şcolile private englezeşti.

— Ce e interesant la Caligula, continuă el răbdător, e că el a vrut să fie un împărat model şi în primele câteva luni de domnie a fost lăudat pentru mărinimia lui. Dar nevoia compulsivă de a repeta ceea ce ai trăit e ca gravitaţia, e nevoie de un echipament special ca să te desprinzi de ea.

Pe Anne o amuză faptul că Victor făcea o astfel de generalizare făţiş psihologică. Poate că pentru el oamenii care muriseră de suficient de mult timp reveneau la viaţă.

— Nero nu-mi place, pentru că l-a făcut pe Seneca să se sinucidă, continuă Victor monoton. Sunt foarte conştient că între un elev şi profesorul lui poate să apară ostilitatea, dar e mai bine ca ea să fie păstrată între anumite limite.

Victor chicoti.

— Nero nu s-a sinucis şi el sau asta s-a întâmplat doar în filmul *Nero*?

— În ceea ce priveşte sinuciderea, Nero manifesta mai puţin entuziasm să facă el asta decât pentru a-i împinge pe alţii spre ea. S-a gândit multă vreme ce parte a trupului său „bubos şi rău mirositor" să străpungă, tânguindu-se „Un artist atât de mare, mort!"

— Parcă ai fost şi tu acolo.

— Ştii cum e cu cărţile pe care le citeşti în adolescenţă.

— Da, aşa simt şi eu faţă de *Francis, catârul vorbitor,* spuse Anne, ridicându-se de pe scaunul scârţâitor de răchită. Cred că ar fi mai bine să-mi recuperez „adolescenţa" înainte de cină. Se duse lângă Victor. Scrie-mi o propoziţie înainte să plecăm, adăugă ea cu blândeţe. Poţi să faci asta, nu-i aşa?

Lui Victor îi plăcea să se lase convins. Ridică privirea spre ea, ca un copil supus.

— O să încerc, spuse el modest.

Anne străbătu semiîntunericul din bucătărie şi urcă scările spiralate. Se bucura că, pentru prima oară de dimineaţa devreme, era singură şi îşi dori să facă imediat o baie. Lui Victor îi plăcea să lenevească în cadă, manevrând robinetele cu degetul mare de la picioare, şi Anne ştia cât de iraţional de dezamăgit era dacă apa aburindă se termina în timpul acestei importante ceremonii. În plus, dacă făcea baie acum, putea să zacă în pat şi să citească vreo două ore, înainte să meargă la cină.

Deasupra cărţilor de lângă patul ei era *Adio, Berlin,* şi Anne se gândi că ar fi fost mult mai plăcut să recitească asta, decât să se afunde în siniştrii cezari. De la gândul la Berlinul antebelic, mintea îi sări din nou la remarca pe care o făcuse despre camera duşurilor de la Auschwitz. Oare ceda, se întrebă Anne, acelei nevoi englezeşti de a fi glumeţ? Se simţea mânjită şi epuizată de o vară în care îşi consumase resursele morale de dragul unor efecte conversaţionale minore. Simţea că fusese pervertită în mod subtil de manierele englezeşti abile şi comode, de nevoia profilactică de ironie, de teama teribilă de a nu fi „plicticoasă" şi de plictiseala modalităţilor în care ei evitau cu asiduitate şi îndeaproape această soartă.

Mai presus de orice, ceea ce o obosea era ambivalenţa lui Victor faţă de aceste valori. Anne nu mai era în stare să-şi dea seama dacă Victor e agent dublu, un scriitor serios care se prefăcea în faţa oamenilor importanţi – pentru care familia Melrose era doar un exemplu destul de pătat –, că era un

admirator devotat al nulităţii lejere a vieţii lor. Sau poate că era un triplu agent care se prefăcea în faţa ei că nu acceptase mita de a fi primit la periferia lumii lor.

Anne luă, sfidător, *Adio, Berlin* şi se îndreptă spre baie.

Soarele dispăru devreme în spatele acoperişului casei înalte şi înguste. La masa de sub platan, Victor îşi îmbrăcă din nou puloverul. Se simţea în siguranţă în puloverul voluminos, auzind zgomotul îndepărtat al apei de la baia lui Anne. Scrise o propoziţie cu mâna lui ca un păianjen, apoi încă una.

10.

Dacă David îşi adjudecase cel mai important tablou din casă, cel puţin Eleanor îşi asigurase cel mai mare dormitor. Era în celălalt capăt al coridorului şi draperiile lui rămâneau trase întreaga zi, ca să protejeze câteva desene italiene fragile de soarele dogoritor.

Patrick ezită în uşa dormitorului mamei lui, aşteptând să fie observat. Întunericul făcea camera să pară şi mai mare, mai ales atunci când briza mişca draperiile şi o lumină instabilă arunca umbre pe pereţi. Eleanor stătea la birou, cu spatele la Patrick, şi scria un cec pentru Fondul Salvaţi Copiii, organizaţia ei de caritate preferată. Nu auzi că fiul ei intrase în cameră decât atunci când el apăru lângă scaunul ei.

— Bună, dragul meu, spuse ea cu o afecţiune disperată care suna ca o convorbire telefonică la mare distanţă. Ce-ai făcut azi?

— Nimic, spuse Patrick privind în podea.

— Te-ai plimbat cu tati? întrebă Eleanor curajos.

Simţea insuficienţa întrebărilor ei, dar nu putea să-şi învingă groaza că ele vor primi un răspuns sumar.

Patrick scutură din cap. O creangă se legănă în faţa ferestrei şi Patrick se uită cum umbra frunzelor ei tremură deasupra galeriei. Draperiile se umflară uşor şi căzură iar, ca nişte plămâni înfrânţi. Mai încolo pe coridor, o uşă se trânti. Patrick se uită la dezordinea de pe biroul mamei lui, plin de scrisori, plicuri, agrafe, elastice, creioane şi o serie de carnete de cecuri de diferite culori. Lângă o scrumieră plină era un pahar gol de şampanie.

— Să duc paharul la parter? întrebă el.

— Ce băiat atent, se extazie Eleanor. Poţi să-l duci jos şi să i-l dai lui Yvette. Eşti foarte amabil.

Patrick încuviinţă solemn din cap şi luă paharul. Eleanor se minuna cât de bun se dovedea a fi fiul ei. Poate că oamenii se năşteau într-un fel sau altul şi principalul era să nu te amesteci prea mult.

— Mulţumesc, dragul meu, spuse ea răguşit, întrebându-se ce altceva ar fi trebuit ea să facă.

Se uită cum Patrick iese din cameră, cu piciorul paharului bine strâns în mâna dreaptă.

În timp ce cobora scările, Patrick îi auzi pe tatăl lui şi pe Nicholas vorbind în celălalt capăt al coridorului. Temându-se dintr-odată că o să cadă, începu să coboare aşa cum făcea când era mic, punând un picior în faţă şi apoi

aducându-l pe celălalt ferm lângă el, pe aceeaşi treaptă. Trebuia să se grăbească, să nu cumva să-l ajungă din urmă tatăl lui, dar, dacă se grăbea, putea să cadă. Îl auzi pe tatăl lui spunând „Îi propunem la cină, sunt sigur că o să fie de acord".

Patrick încremeni pe trepte. Vorbeau despre el. Aveau să-l facă să fie de acord. Strânse cu înverşunare în mână piciorul paharului şi simţi un val de ruşine şi teroare. Ridică privirea spre tabloul de pe scări şi îşi imagină că rama acestuia se repede prin aer şi îşi înfige colţul ascuţit în pieptul tatălui său, iar un alt tablou şuieră pe coridor şi retează capul lui Nicholas.

— Ne vedem la parter peste o oră sau două, spuse Nicholas.

— Corect, spuse tatăl lui.

Patrick auzi cum uşa lui Nicholas se închide şi ascultă atent paşii tatălui său care se apropiau pe coridor. Oare se ducea în dormitorul lui sau cobora scările? Patrick ar fi vrut să se mişte, dar puterea de a se mişca îl părăsise din nou. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce paşii se opreau.

David era pe coridor, împărţit între a o vizita pe Eleanor, pe care era întotdeauna furios din principiu, şi a se duce să facă baie. Opiul care atenuase durerea perpetuă a trupului său îi slăbea acum dorinţa de a-şi insulta soţia. După câteva momente de reflecţie asupra acestei alegeri, David intră în dormitorul lui.

Patrick ştia că din vârful scărilor nu putea fi văzut, dar când auzise paşii oprindu-se, încercase să respingă imaginea tatălui său cu o concentrare de aruncător de flăcări. Mult timp după ce David intrase în baie, Patrick nu acceptă faptul că pericolul trecuse. Când relaxă strânsoarea asupra paharului, baza şi jumătate din piciorul acestuia îi alunecară din mână, spărgându-se de treapta de sub el. Patrick nu putea înţelege cum se rupsese paharul. Luă din mână restul paharului şi observă în mijlocul palmei o mică tăietură. Abia când văzu că sângerează înţelese ce se întâmplase şi, ştiind că trebuia să-l doară, simţi în sfârşit usturimea ascuţită a tăieturii.

Era îngrozit că avea să fie pedepsit pentru că scăpase paharul. Acesta i se rupsese în mână, dar ei n-aveau să creadă niciodată asta, aveau să spună că îl scăpase. Păşi cu atenţie printre bucăţile de sticlă împrăştiate pe treptele de dedesubt şi ajunse la baza scărilor, dar nu ştia ce să facă cu jumătatea de pahar din mână, aşa că urcă înapoi trei trepte şi decise să sară. Se aruncă înainte cât de tare putu, dar la aterizare se împiedice şi restul paharului îi zbură din mână, spărgându-se de perete. Patrick rămase pe podea, răşchirat şi şocat

Când auzi ţipetele lui Patrick, Yvette lăsă jos polonicul, îşi şterse iute mâinile pe şorţ şi se duse în grabă în hol.

— *Ooh-la-la,* spuse ea mustrător, *tu vas te casser la figure un de ces jours.*

Neajutorarea lui Patrick o îngrijora, dar când se apropie de el îl întrebă mai blând:

— *Où est-ce que ça te fait mal, pauvre petit?*

Patrick resimţea şocul lipsei respiraţiei şi arătă spre pieptul care suportase greul căzăturii. Yvette îl ridice de jos, murmurând „Allez, c'est pas grave", şi îl sărută pe obraz. Patrick continuă să plângă, dar mai puţin disperat. O senzaţie complicată de transpiraţie, dinţi de aur şi usturoi se amesteca cu plăcerea de a fi ţinui în braţe, dar când Yvette începu să-l frece pe spate Patrick se zvârcoli în braţele ei şi se eliberă.

Eleanor se gândi, la biroul ei, „O, Doamne, a căzui la parter şi s-a tăiat în paharul pe care i l-am dat. Iar e vina mea". În timp ce reflecta la oroarea poziţiei ei, ţipetele lui Patrick o străpungeau ca o suliţă, ţintuind-o de scaun.

Încă stăpânită de vinovăţie şi de frica represaliilor lui David, Eleanor îşi adună curajul să iasă pe palier. La baza scărilor o găsi pe Yvette lângă Patrick.

— *Rien de cassé, Madame,* spuse Yvette. *Il a eu peur en tombant, c'est tout.*

— *Merci, Yvette,* spuse Eleanor.

Nu era bine să bei atât de mult cât bea Eleanor, se gândi Yvette, ducându-se să aducă făraşul şi o perie.

Eleanor se aşeză lângă Patrick, dar un ciob de sticlă îi intră în fund.

— Au! exclamă ea.

Se ridică să-şi scuture partea din spate a rochiei.

— Mami s-a aşezat pe o bucată de sticlă, îi spuse ea lui Patrick, care părea posomorât. Dar nu contează, povesteşte-mi despre căzătura ta groaznică.

— Am sărit de foarte sus.

— Cu un pahar în mână, dragul meu? Asta poate fi foarte periculos.

— A fost periculos, spuse Patrick cu furie.

— Ah, sunt convinsă că a fost, încuviinţă Eleanor, întinzând cu timiditate mâna ca să-i dea de pe frunte bretonul şaten-deschis. Ştii ce-am putea face? Eleanor era mândră că îşi amintise. Am putea să mergem mâine la parcul de distracţii, la Le Wild Ouest, ţi-ar plăcea? Am fost azi cu Anne ca să vedem dacă ţi-ar plăcea şi erau o grămadă de cowboy, indieni şi carusele. Să mergem mâine?

— Vreau să plec, spuse Patrick.

*

Îmbrăcat în camera lui de călugăr, David se duse în grabă alături şi deschise la maximum robinetele băii, până când vâjâitul apei acoperi zgomotul dezagreabil pe care îl scotea fiul lui. Presără în apă săruri de baie dintr-o cochilie de porţelan şi se gândi că era absolut inadmisibil că vara

aceea nu aveau o bonă care să-l facă pe băiat să stea liniştit seara. Eleanor nu avea nici cea mai vagă idee cum să crească un copil.

După ce bona lui Patrick murise, prin casa din Londra se perindase o procesiune nebuloasă de fete străine. Sălbatice cărora le era dor de acasă şi care plecau înlăcrimate după câteva luni, uneori însărcinate, dar niciodată vorbind mai fluent engleza pe care veniseră s-o înveţe. În cele din urmă, Patrick îi fusese încredinţat adesea lui Carmen, menajera spaniolă ursuză care nu putea să-i refuze lui David nimic. Locuia la subsol şi venele ei varicoase protestau la fiecare treaptă a celor cinci etaje pe care le urca arareori până în camera copilului. Într-un fel, trebuia să fii recunoscător că această ţărancă sinistră avusese atât de puţină influenţă asupra lui Patrick. Totuşi, era foarte exasperant să-l găseşti în fiecare noapte pe scări, evadat din spatele porţii lui de lemn, aşteptând-o pe Eleanor.

Atât de des se întorceau târziu de la Annabel's[4], încât Patrick întrebase o dată îngrijorat, „Cine e Annabel?" Toţi cei din încăpere râseseră, şi David îşi aminti că Bunny Warren spusese, cu acea naivă lipsă de tact pentru care aproape toată lumea îl adora, „E o fată foarte tânără şi încântătoare la care părinţii tăi ţin extrem de mult". Nicholas profitase de ocazie şi spusese „Prezupun che copilul rezimte gelozia faţă de frasi".

Când David se întorcea noaptea târziu şi îl găsea pe Patrick aşezat pe trepte, îi ordona să se ducă în camera lui, dar după ce acesta se ducea la culcare, uneori auzea scârţâind podeaua de pe palier. Ştia că Patrick se strecurase în camera mamei lui, ca să încerce să extragă puţină consolare de la spatele ei năuc, în timp ce ea zăcea ghemuită şi inconştientă la marginea saltelei. David îi văzuse dimineaţa, ca nişte refugiaţi într-o sală de aşteptare scumpă.

David închise robinetele şi descoperi că ţipetele încetaseră. Ţipetele care durau doar atâta timp cât era necesar pentru umplerea unei căzi nu puteau fi luate în serios. David testă apa cu piciorul. Era mult prea fierbinte, dar el îşi vârî piciorul mai adânc, până când apa îi acoperi gamba lipsită de păr şi începu să-l opărească. Fiecare nerv îl îndemna să iasă din baia aburindă, dar David îşi adună resursele interioare de dispreţ şi rămase cu piciorul afundat în apă, ca să-şi demonstreze autoritatea asupra durerii.

Încălecă pe marginea căzii, cu un picior care îl ardea, şi cu celălalt rece, pe podeaua din lemn de plută. Nu fu nevoie de niciun efort pentru a readuce la viaţă furia pe care o simţise cu o oră în urmă, când o zărise pe Bridget îngenunchind sub copac. În mod evident, Nicholas îi povestise acelei curve proaste despre smochine.

---

[4] Club de noapte exclusivist din Londra.

Ah, oftă el, unde dispăruseră vremurile bune? Vremea în care soţia lui, acum distrusă, era încă proaspătă şi docilă, dornică să placă, şi păscuse atât de calm printre smochinele descompuse.

David îşi trecu şi celălalt picior peste marginea căzii şi îl afundă în apă, în speranţa că durerea suplimentară avea să-l stimuleze să se gândească la modalitatea potrivită prin care să se răzbune pe Nicholas în timpul cinei.

∵

— De ce naiba a trebuit să faci asta? se răstise Nicholas la Bridget de îndată ce auzise uşa camerei lui David închizându-se. Sunt sigur că David te-a văzut.

— A văzut ce?

— Pe tine în patru labe.

— N-a trebuit, spuse Bridget somnoroasă din pat. Am făcut-o doar pentru că tu ţineai atât de mult să-mi spui povestea, că m-am gândit că ar putea să te excite. E evident că prima oară te-a excitat.

— Nu fi absurdă, spuse Nicholas cu mâinile în şolduri, o personificare a dezaprobării. Iar în ceea ce priveşte remarcile tale exuberante... Nicholas începu să o imite afectat... „Ce viaţă perfectă duceţi aici", „Ce privelişte minunată"... Toate astea te-au făcut să pari încă şi mai vulgară şi proastă decât eşti.

Lui Bridget încă îi era greu să ia în serios grosolănia lui Nicholas.

— Dacă vrei să fii dezgustător, spuse ea, eu fug cu Barry.

— Plus asta, icni Nicholas, scoţându-şi sacoul de mătase şi lăsând să se vadă cercurile întunecate de transpiraţie de la subsuorile cămăşii. Ce-a fost în mintea ta – dacă minte e cuvântul potrivit – când i-ai dat acelui mitocan numărul de telefon de aici?

— Când eu am zis că trebuie să ţinem legătura, el mi-a cerut numărul casei unde stau.

— Ai fi putut să minţi, ştii? scânci Nicholas. Există lucruri precum lipsa de onestitate, adăugă plimbându-se dintr-o parte în alta şi scuturând din cap. Precum promisiunile încălcate.

Bridget coborî din pat şi traversă încăperea.

— Du-te dracu', spuse ea, trântind uşa de la baie şi încuind-o.

Se aşeză pe marginea căzii şi îşi aminti că revista ei, *Tatler,* şi, mai rău, articolele de cosmetică erau în încăperea alăturată.

— Deschide uşa, curvă proastă! spuse Nicholas învârtind clanţa.

— Du-te dracu', repetă Bridget.

Cel puţin, putea să-l împiedice pe Nicholas să folosească baia cât mai mult posibil, chiar dacă ea nu avea altceva cu care să se distreze decât o cadă cu spumă.

11.

În timpul în care nu putu să intre în baie, Nicholas despachetă şi umplu cele mai la îndemână rafturi cu cămăşile lui; în dulap, costumele lui ocupară binişor mai mult de jumătate din spaţiu. Biografia lui F.E. Smith, pe care o cărase deja cu el în cinci-şase case în vara aceea, fu plasată din nou pe măsuţa din partea dreaptă a patului. Când i se permise în sfârşit să intre în baie, îşi distribui bunurile în jurul chiuvetei, în ordinea familiară, pământuful din păr de bursuc într-o parte şi apa de gură cu aromă de trandafiri în cealaltă.

Bridget refuză să despacheteze cum se cuvine. Pentru seara aceea scoase o rochie care părea fragilă, din catifea de mătase roşu-închis, o aruncă pe pat şi îşi abandonă valiza în mijlocul camerei. Nicholas nu se putu abţine să nu o dea cu piciorul la o parte, dar nu spuse nimic, conştient că dacă era din nou grosolan cu ea imediat, Bridget ar fi putut să-i facă probleme în timpul cinei.

Nicholas se îmbrăcă în tăcere cu un costum de mătase bleumarin şi cu o cămaşă gălbuie veche, cea mai convenţională pe care o putuse găsi la Mr Fish, iar acum era gata să coboare la parter. Părul lui mirosea uşor a ceva creat pentru el de Trumper, iar obrajii a extract simplu de limetă, pe care el îl considera curat şi bărbătesc.

Bridget stătea la măsuţa de toaletă, aplicându-şi foarte încet prea mult dermatograf negru.

— Trebuie să coborâm, altfel întârziem, zise Nicholas.

— Aşa spui mereu şi dup-aia nu e nimeni acolo.

— David e chiar mai punctual decât mine.

— Atunci, coboară fără mine.

— Aş prefera să mergem împreună, spuse Nicholas, cu dezgust ameninţător.

Bridget continuă să se admire în oglinda prost luminată, în timp ce Nicholas stătea pe marginea patului şi trăgea uşor de mâneci, pentru ca butonii lui regali să se vadă mai bine. Butonii din aur masiv, gravaţi cu iniţialele E.R., ar fi putut să fie contemporani, dar de fapt fuseseră primiţi cadou de bunicul lui libertin, Sir Nicholas Pratt în vremea aceea, curtean loial al lui Eduard al VII-lea. Nereuşind să găsească alte modalităţi de a-şi îmbunătăţi aspectul, Nicholas se ridică în picioare şi se plimbă prin jur. Intră din nou în baie şi se mai privi o dată în oglindă. Contururile moi ale bărbiei, acolo unde începea să se acumuleze grăsimea, ar fi avut fără îndoială de

câştigat de pe urma unui nou bronz. Se mai tamponă cu puţin extract de limetă în spatele urechilor.

— Sunt gata, spuse Bridget.

Nicholas se apropie de măsuţa de toaletă şi îşi apăsă repede pe pomeţi puful de pudrat al lui Bridget, trecându-l reticent peste şaua nasului. În timp ce ieşeau din cameră, Nicholas o privi critic pe Bridget, neputând să aprobe pe deplin rochia de catifea roşie pe care cândva o lăudase. Rochia aducea cu ea aura unui stand de haine vintage din Kensington Market, iar în prezenţa altor haine vintage îşi etala orbitor ieftinătatea. Roşul sublinia părul blond, iar catifeaua scotea în evidenţă albastrul sticlos al ochilor lui Bridget, dar designul rochiei, care părea să fi fost făcută pentru o vrăjitoare medievală, şi mărturiile reparaţiilor de amator de pe materialul uzat i se păreau lui Nicholas mai puţin amuzante decât i se păruseră prima oară când o văzuse pe Bridget în această rochie. Asta se întâmplase la o petrecere oarecum boemă din Chelsea, dată de un peruan ambiţios. Nicholas şi celelalte vârfuri sociale pe care gazda încerca să le escaladeze stăteau împreună într-un capăt al încăperii, insultându-l pe montaniardul care se agita îndatoritor în jurul lor. Când nu aveau altceva mai bun de făcut, îi îngăduiau să-i mituiască cu ospitalitatea lui, cu înţelegerea tacită că acesta avea să fie măturat de o avalanşă de invective dacă i-ar fi tratat cu familiaritatea de la o petrecere găzduită de oameni care chiar contau.

Uneori, marile festivaluri ale celor privilegiaţi erau cele care îţi confirmau sentimentul de a fi deasupra, alteori, linguşirile şi invidia celorlalţi. Uneori, această sarcină importantă era îndeplinită prin seducerea unei fete drăguţe, alteori, ea depindea de butonii tăi şic.

— Toate drumurile duc la Roma, murmură Nicholas complezent, dar Bridget nu manifestă nicio curiozitate să afle de ce.

Conform predicţiei ei, în salon nu îi aştepta nimeni. Cu draperiile trase şi luminată doar de cercurile de lumină de culoarea urinei de sub abajururile galben-închis, încăperea părea deopotrivă obscură şi opulentă. „Ca atât de mulţi din prietenii pe care îi ai", reflectă Nicholas.

— Ah, *Extraits de Plantes Marines,* spuse el, adulmecând zgomotos esenţa care ardea, ştii, acum nu se mai găseşte.

Bridget nu răspunse.

Nicholas se duse la bufetul negru şi luă o sticlă de votcă rusească dintr-o frapieră argintie plină de cuburi de gheaţă. Turnă lichidul rece şi vâscos într-un păhărel.

— Înainte se vindea împreună cu inele din aramă care uneori se supraîncălzeau şi aruncau esenţă aprinsă pe becuri. Într-o seară, *Monsieur et Madame de Quelque Chose* se schimbau pentru cină, când becul din

sufrageria lor a explodat, abajurul s-a aprins şi flăcările au cuprins perdelele. După asta a încetat să se mai vândă.

Bridget nu manifestă nicio surpriză sau interes. Telefonul sună încet undeva departe. Lui Eleanor îi displăceau atât de mult zgomotele telefonului, încât era unul singur în toată casa, pe un mic birou de sub scările din spate.

— Vrei să-ţi pun ceva de băut? întrebă Nicholas, dând peste cap votca într-o manieră pe care o considera autentic rusească.

— Doar o Cola, spuse Bridget.

Nu îi plăcea deloc alcoolul, era o euforie atât de grosieră. Cel puţin aşa spunea Barry. Nicholas deschise o sticlă de Cola şi lui îşi mai turnă nişte votcă, de data asta într-un pahar înalt plin cu gheaţă.

Se auzi ţăcănitul unor tocuri cui pe lespezi, şi Eleanor intră sfioasă înăuntru, într-o rochie lungă purpurie.

— Te caută cineva la telefon, spuse ea zâmbindu-i lui Bridget, al cărei nume reuşise cumva să-l uite de la telefon până în salon.

— Ah, uau! se miră Bridget. Pe mine?

Se ridică în picioare, evitând să se uite la Nicholas. Eleanor îi descrise traseul până la telefon şi, în cele din urmă, Bridget ajunse la biroul de sub scările din spate.

— Alo, spuse ea, *alo?*

Nu răspunse nimeni.

Când se întoarse în salon, Nicholas spunea:

— Ei bine, într-o seară, marchizul şi marchiza *de Quelque Chose* erau la etaj, unde se schimbau pentru o mare petrecere pe care o dădeau, când un abajur s-a aprins, şi salonul lor a fost complet distrus.

— Ce minunat, spuse Eleanor, fără să aibă cea mai vagă idee despre ce vorbea Nicholas.

Îşi revenea de pe urma unuia dintre acele episoade de vid în care n-ar fi putut să spună ce se întâmpla în jurul ei, ştia doar că trecuse un timp de când fusese conştientă ultima oară.

— Ai reuşit să vorbeşti? îi spuse ea lui Bridget.

— Nu. E foarte ciudat, nu era nimeni. Probabil a rămas fără bani.

Telefonul sună iar, de data asta mai tare, prin toate uşile lăsate deschise de Bridget, care se întoarse energic înapoi.

— Imaginează-ţi cum e să vrei să vorbeşti cu cineva la telefon, spuse Eleanor. Mie mi-e groază de asta.

— Tinereţea, rosti îngăduitor Nicholas.

— În tinereţe, mi-era şi mai groază, dacă asta e posibil.

Eleanor îşi turnă nişte whisky. Se simţea în egală măsură epuizată şi agitată. Era senzaţia pe care o cunoştea cel mai bine dintre toate. Se duse la locul ei obişnuit, un taburet scund din colţul neluminat din spatele paravanului. În copilărie, când paravanul aparţinuse mamei ei, Eleanor se ghemuia adesea sub crengile pline cu maimuţe, prefăcându-se că era invizibilă.

Nicholas, care se aşezase ezitant pe marginea scaunului ducelui, se ridică iar, neliniştit.

— Ăsta e locul preferat al lui David, nu-i aşa?

— Presupun că, dacă deja stai pe el, n-o să se aşeze, spuse Eleanor.

— Nu sunt foarte sigur de asta, spuse Nicholas. Ştii cât de mult ţine ca totul să fie aşa cum vrea el.

— Mie-mi spui! răspunse Eleanor sec.

Nicholas se mută pe o canapea din apropiere şi mai sorbi o gură de votcă din pahar. Aceasta căpătase gustul gheţii topite, care nu-i plăcea, dar o plimbă prin gură, deoarece nu avea nimic anume să-i spună lui Eleanor. Iritat de absenţa lui Bridget şi temându-se de sosirea lui David, Nicholas aşteptă să vadă care din ei avea să intre pe uşă. Se simţi dezamăgit când Anne şi Victor sosiră primii.

Anne îşi înlocuise rochia albă simplă cu una neagră tot simplă şi ţinea deja în mână o ţigară aprinsă. Victor îşi învinsese neliniştea legată de hainele pe care să le îmbrace şi purta în continuare puloverul gros şi pestriţ.

— Bună, îi spus e Anne lui Eleanor, sărutând-o cu afecţiune sinceră.

După ce saluturile luară sfârşit, Nicholas nu se putu abţine să nu comenteze ţinuta lui Victor.

— Dragul meu, arăţi de parcă te-ai duce să pescuieşti macrou în Hebride.

— De fapt, ultima oară am purtat puloverul ăsta, zise Victor întorcându-se şi întinzându-i un pahar lui Anne, când a trebuit să mă întâlnesc cu un student care se chinuia cu teza lui de doctorat. Se numea „Abelard, Nietzsche, Sade şi Beckett", ceea ce spune ceva despre dificultăţile pe care le avea.

„Chiar aşa?", se gândi Eleanor.

— Serios, zilele astea oamenii nu se dau înapoi de la nimic ca să-şi ia doctoratul.

Victor se încălzea pentru rolul pe care credea că trebuie să-l joace în timpul cinei.

— Dar cum ţi-a mers *ţie* azi cu scrisul? întrebă Eleanor. M-am gândit toată ziua la faptul că tu abordezi identitatea într-un mod nonpsihologic. Am înţeles bine?

Eleanor minţea, nu se gândise la asta.

— Absolut, spuse Victor. De fapt, am fost atât de obsedat de remarca ta, că dacă în minte există ceva, e cine eşti tu, încât n-am putut să mă gândesc la nimic altceva.

Eleanor roşi. Avea impresia că era luată peste picior.

— Mie mi se pare că Eleanor are dreptate, rosti galant Nicholas. Cum putem separa cine suntem noi de cine credem că suntem?

— Ah, aş îndrăzni să spun că nu putem, răspunse Victor, dacă decidem să privim lucrurile astfel. Dar eu nu încerc să fac psihanaliză, o activitate care, întâmplător, va părea la fel de bizară precum cartografia medievală după ce vom avea o imagine precisă a modului în care funcţionează creierul.

— Nimic nu-i place mai mult unui specialist decât să calce în picioare disciplina altuia, spuse Nicholas, care se temea că Victor avea să fie imposibil de plicticos în timpul cinei.

— Dacă poţi numi asta disciplină, chicoti Victor. Inconştientul, despre care putem discuta doar atunci când *încetează* să fie inconştient, e un alt instrument medieval de cercetare care dă analistului posibilitatea de a trata negarea ca dovadă a opusului ei. Conform acestor reguli, spânzurăm un om care neagă că e criminal şi felicităm un altul care afirmă că e.

— Respingi ideea că există inconştient? spuse Anne.

— Respingi ideea că există inconştient? repetă Nicholas afectat, doar pentru el, cu vocea lui de femeie americană isterică.

— Ce spun eu, explică Victor, e că dacă suntem controlaţi de forţe pe care nu le înţelegem, termenul pentru această stare de fapt e „ignoranţă". Obiectez împotriva faptului că transformăm ignoranţa într-un peisaj interior şi pretindem că acest demers alegoric, care ar putea fi inofensiv sau chiar fermecător, dacă n-ar fi atât de scump şi influent, e echivalentul unei ştiinţe.

— Dar îi ajută pe oameni, spuse Anne.

— Ah, promisiunea terapeutică, spuse Victor înţelept.

David îi studia de ceva timp din uşă, neobservat de nimeni, în afară de Eleanor.

— A, bună, David, spuse Victor.

— Salut, spuse Anne.

— Draga mea, e la fel de minunat ca întotdeauna să te văd, răspunse David. Se întoarse imediat dinspre ea şi i se adresă lui Victor: Spune-ne mai multe despre promisiunea terapeutică.

— Dar de ce nu ne spui *tu?* spuse Victor. Tu eşti medic.

— În destul de scurta mea carieră medicală, zise David cu modestie, am descoperit că oamenii îşi petrec întreaga viaţă imaginându-şi că sunt pe punctul de a muri. Singura lor consolare e că într-o zi o să aibă dreptate.

Între ei şi această tortură mentală nu există altceva decât autoritatea unui medic. Şi asta e singura promisiune terapeutică care funcţionează.

Nicholas era uşurat că David îl ignora, în timp ce Anne urmărea cu detaşare modalitatea teatrală în care bărbatul începea să domine încăperea. Ca un sclav dintr-o mlaştină plină de ogari, Eleanor tânjea să dispară şi se ghemui încă şi mai aproape de paravan.

David străbătu maiestuos încăperea, se aşează pe scaunul ducelui şi se aplecă spre Anne.

— Spune-mi, draga mea, zise el, trăgând uşor de mătasea ţeapănă a pantalonilor lui grena şi încrucişându-şi picioarele, ţi-ai revenit după sacrificiul complet inutil de a merge la aeroport împreună cu Eleanor?

— Nu a fost un sacrificiu, a fost o plăcere, răspunse Anne pe un ton nevinovat. Ceea ce îmi aminteşte, am avut şi plăcerea de a-ţi aduce înapoi *Vieţile celor doisprezece cezari.* Vreau să spun că a fost o plăcere s-o citesc, iar acum tu ai plăcerea de a o primi înapoi.

— Atât de multă plăcere într-o singură zi, spuse David, lăsând unul din papucii lui galbeni să i se legene pe picior.

— Exact, spuse Anne. E prea mult.

— Şi eu am avut o zi încântătoare, spuse David, probabil că în aer pluteşte magia.

Nicholas întrezări o ocazie de a se alătura conversaţiei fără să-l provoace pe David.

— Şi cum ţi s-a părut *Vieţile celor doisprezece cezari*? o întrebă el pe Anne.

— Ar fi fost un juriu minunat împreună, spuse Anne, dacă îţi plac procesele rapide.

Anne întoarse degetul mare spre podea.

David scoase un „Ha" brusc, prin care arătă că era amuzat.

— Ar fi trebuit să facă cu rândul, spuse el, îndreptându-şi şi el degetele mari în jos.

— Absolut, spuse Anne. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să aleagă un prim-jurat.

— Şi gândeşte-te la Durerea de Degete Imperială, spuse David, răsucindu-şi în sus şi în jos degetele mari îndurerate, cu o plăcere copilărească.

Acest filon fantezist vesel fu întrerupt de întoarcerea lui Bridget. După ce vorbise cu Barry la telefon, Bridget fumase încă un cui mic, iar culorile din jurul ei deveniseră foarte vii.

— Îmi plac *la nebunie* papucii ăia galbeni perverşi, i se adresă ea pe un ton vioi lui David.

Nicholas tresări.

— Chiar îţi plac? întrebă David, fixând-o cu bunăvoinţă. Sunt încântat.

David ştia intuitiv că Bridget s-ar fi simţit stânjenită să discute despre convorbirea ei telefonică, dar acum nu avea timp s-o interogheze, fiindcă Yvette intră să anunţe cina. Nu contează, se gândi el, pot să mă ocup de ea mai târziu. În demersul cunoaşterii nu avea niciun rost să omori iepurele înainte de a afla dacă ochii lui sunt alergici la şampon sau dacă pielea lui e inflamată de rimel. Era ridicol să „tragi un fluture pe roată". Instrumentul potrivit pentru un fluture era acul. Stimulat de aceste gânduri consolatoare, David se ridică de pe scaun şi spuse expansiv: „Să mergem la cină".

Tulburate de un curent dinspre uşa deschisă, lumânările din sufragerie pâlpâiau şi dădeau viaţă lambriurilor pictate de pe pereţi. O procesiune de ţărani recunoscători, foarte apreciată de David, mai avansă puţin pe drumul şerpuit care ducea la porţile castelului, doar pentru a reveni la loc atunci când flăcările se mutară în partea cealaltă. Roţile unei căruţe împotmolite în şanţul unui drum păreau să scârţâie la nesfârşit şi, pentru o clipă, muşchii măgarului care o trăgea se umflară, noi şi întunecaţi.

Yvette pusese pe masă două holuri cu *rouille* pentru supa de peşte, iar în capetele mesei era câte o sticlă verde aburită de Blanc de Blanes.

Pe drumul de la salon la sufragerie, Nicholas făcu o ultimă încercare de a smulge puţin entuziasm pentru suferinda lui anecdotă. Acum ea avea loc în reşedinţa prinţului şi prinţesei *de Quelque Chose.*

— Vâââj! strigă el către Anne, cu un gest care imita explozia. Tapiţeriile de secol XV au fost cuprinse de flăcări, iar *hôtel particulier*-ul lor A ARS DIN TEMELII. Recepţia a trebuit contramandată. A urmat un scandal naţional şi toate sticluţele de Plantes Marines au fost interzise *în întreaga lume.*

— De parcă nu le-ar fi fost deja suficient de greu că numele lor de familie era Quelque Chose, spuse Anne.

— Şi acum nu se mai găsesc nicăieri, strigă Nicholas, epuizat din cauza eforturilor lui.

— Mi se pare o decizie corectă. Adică, cine ar vrea ca hotelul lui privat să ardă din temelii? Eu nu!

Toţi aşteptau să li se arate locurile, privind întrebător spre Eleanor. Chiar dacă nu părea să existe urmă de îndoială, femeile stând lângă David, bărbaţii lângă ea şi cuplurile amestecate, Eleanor avea convingerea oribilă că o să facă o greşeală şi o să dezlănţuie furia lui David. Rămase aşa, agitată, şi spuse:

— Anne... vrei să... nu, tu stai acolo... nu, îmi pare rău...

— Slavă Domnului că suntem doar şase, îi spuse David lui Nicholas într-o şoaptă sonoră.

— Există şanse să rezolve problema înainte ca supa să se răcească, spuse Nicholas afectat, zâmbindu-i obedient.

„Dumnezeule, cât urăsc cinele de adulţi", se gândi Bridget în timp ce Yvette aducea supa aburindă.

— Spune-mi, draga mea, ce impresie ţi-a făcut împăratul Galba? o întrebă David pe Anne, aplecându-se curtenitor spre ea ca să sublinieze faptul că Bridget îl lăsa rece.

Era direcţia pe care Anne sperase că nu o va urma conversaţia. „Cine?" se gândi ea, dar spuse:

— Ah, ce personaj! Dar ce m-a interesat *cu adevărat* a fost personajul lui Caligula. De ce crezi că era atât de obsedat de surorile lui?

— Păi, ştii cum se spune, rânji David, viciile sunt plăcute, dar nu mai bune ca incestul.

— Dar care... întrebă Anne, prefăcându-se fascinată, care e psihologia unei astfel de situaţii? Era un fel de narcisism? Ceva care semăna cel mai bine cu autoseducerea?

— Cred că mai degrabă convingerea că numai un membru al familiei lui ar fi putut să sufere la fel de mult ca el. Ştii, desigur, că Tiberius le-a ucis aproape toate rudele, astfel că el şi Drusilla erau singurii supravieţuitori ai acelei terori. Doar ea putea să-l înţeleagă.

Când David se opri ca să mai bea nişte vin, Anne îşi reluă rolul de elevă zeloasă.

— Aş mai vrea să ştiu şi de ce Caligula a crezut că torturarea soţiei lui avea să-i dezvăluie motivul pentru care el îi era atât de devotat?

— Explicaţia oficială a fost descoperirea vrăjitoriei, dar probabil că era suspicios faţă de o afecţiune separată de ameninţarea morţii.

— Şi, la scară mai mare, avea aceeaşi suspiciune faţă de poporul roman, spuse Anne. Nu-i aşa?

— Nu neapărat, spuse David.

Părea că ştie unele lucruri pe care nu avea să le divulge niciodată. Deci, acestea erau beneficiile unei educaţii clasice, se gândi Anne, care îi auzise adesea pe David şi Victor discutând despre ele.

Victor îşi mânca supa în tăcere, foarte rapid, în timp ce Nicholas îi povestea despre parastasul lui Jonathan Croyden. Eleanor îşi abandonase supa şi îşi aprinsese o ţigară; dexedrina suplimentară îi tăiase pofta de mâncare. Bridget visa ferm cu ochii deschişi.

— Mă tem că eu nu sunt de acord cu parastasele, spuse Victor ţuguindu-şi pentru o clipă buzele, ca să asezoneze lipsa de sinceritate a ceea ce urma să spună, sunt doar nişte pretexte pentru petrecere.

— Problema cu ele, îl corectă David, e că sunt pretexte pentru petreceri atât de proaste. Presupun că vorbeaţi despre Croyden.

— Exact, încuviinţă Victor. Se spune că vorbea mai bine decât scria. Fără îndoială, exista loc de mai bine.

David îşi dezgoli dinţii, pentru a aproba această mică răutate.

— Ţi-a spus Nicholas că prietenul tău Vijay a fost şi el acolo?

— Nu, spuse Victor.

— Ah, zise David întorcându-se persuasiv spre Anne, iar tu nu ne-ai spus niciodată de ce a plecat Vijay atât de subit.

Anne refuzase de mai multe ori să răspundă la această întrebare, şi lui David îi plăcea s-o tachineze, deschizând acest subiect de fiecare dată când se întâlneau.

— Nu? spuse Anne, făcându-i jocul.

— Era cumva incontinent? întrebă David.

— Nu, spuse Anne.

— Sau, mai rău, era uşuratic?

— În niciun caz.

— Era doar el însuşi, sugeră Nicholas.

— Poate că asta ar fi fost de ajuns, spuse Anne, dar a fost mai mult decât atât.

— Dorinţa de a transmite informaţii e ca foamea, iar ceea ce o stârneşte e uneori curiozitatea, alteori indiferenţa celorlalţi, rosti Victor pompos.

— Bine, bine, spuse Anne.

Voia să-l scutească pe Victor de tăcerea care probabil că ar fi urmat după declaraţia lui şi continuă cu reţinere:

— Vouă, nişte oameni sofisticaţi, nu o să vi se pară mare lucru, dar, când i-am dus o cămaşă curată în cameră, am găsit o grămadă de reviste groaznice. Nu doar pornografie, mult, mult mai rău. Bineînţeles că nu aveam de gând să-i cer să plece. E treaba lui ce citeşte, dar când s-a întors, a fost atât de grosolan din cauză că intrasem în camera lui, când eu mă dusesem acolo doar ca să-i duc cămaşa aia amărâtă, încât mi-am cam pierdut cumpătul.

— Bravo ţie, spuse Eleanor timid.

— Ce fel de reviste, mai exact? întrebă Nicholas, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi picioarele.

— Ce bine era dacă le-ai fi confiscat, chicoti Bridget.

— Ah, absolut groaznice, spuse Anne. Crucificări. Tot felul de chestii cu animale.

— Doamne, ce amuzant, spuse Nicholas. Stima mea pentru Vijay creşte.

— Serios? se miră Anne. Păi, ar fi trebuit să vezi expresia de pe faţa sărmanului porc.

Victor era puţin jenat.

— Etica obscură a relaţiilor noastre cu regatul animal, chicoti el.

— Le omoram când avem chef, spuse David concis, nu e nimic obscur.

— Etica nu e studiul a ceea ce facem, dragul meu David, ci a ceea ce ar trebui să facem, explică Victor.

— De asta e o mare pierdere de timp, bătrâne, replică Nicholas voios.

— De ce crezi că e ceva superior să fii amoral? îl întrebă Anne.

— Nu e vorba de superior, răspunse Nicholas, întorcându-şi spre Anne nările cavernoase, ci vine din dorinţa de a nu fi plicticos sau pedant.

— Tot ce ţine de Nicholas e superior, spuse David. Chiar dacă el *ar fi* plicticos sau pedant, sunt sigur că ar fi unul superior.

— Mulţumesc, David, spuse Nicholas cu o complezenţă hotărâtă.

— Doar în engleză, spuse Victor, cineva poate să fie „plicticos", bunăoară un avocat sau un cofetar, să faci din plictiseală o profesie – în alte limbi o persoană e pur şi simplu plictisitoare, o stare de fapt temporară. Presupun că întrebarea e dacă asta indică o mai mare intoleranţă faţă de oamenii plictisitori sau o intensitate deosebită a plicticoşeniei în rândul englezilor.

„E din cauză că sunteţi aşa o adunătură de boşorogi băşinoşi plictisitori", se gândi Bridget.

Yvette luă farfuriile de supă şi închise uşa în urma ei. Lumânările pâlpâiră, şi ţăranii pictaţi reveniră din nou la viaţă pentru o clipă.

— Ceea ce trebuie să urmăreşti, spuse David, este *ennui.*

— Bineînţeles, zise Anne, asta nu e doar termenul francez pentru vechiul nostru prieten, plictiseala. E plictiseală plus bani sau plictiseală plus aroganţă. E „totul mi se pare plictisitor", prin urmare, sunt fascinant. Dar oamenii nu par să-şi dea seama că nu poţi să ai o imagine a lumii fără să faci parte din ea.

Urmă un moment de tăcere, în timp ce Yvette se întorcea cu un platou mare cu friptură de viţel şi legume.

— Draga mea, îi spuse David lui Eleanor, ce memorie minunată ai, ca să poţi reproduce cina pe care le-ai oferit-o lui Anne şi Victor ultima oară când au fost aici.

— O, Doamne, ce groaznic! spuse Eleanor. Îmi pare foarte rău!

— Apropo de etica animalelor, rosti Nicholas, înţeleg că anul trecut Gerald Frogmore a împuşcat mai multe păsări decât oricine altcineva din Anglia. Nu e deloc rău pentru un individ în scaun cu rotile.

— Poate că nu-i place să vadă că ceva se mişcă liber, spuse Anne.

Simţi imediat însufleţirea de a-şi dori să nu fi făcut totuşi observaţia asta.

— Doar nu eşti împotriva sporturilor sângeroase? întrebă Nicholas, cu completarea nerostită „pe lângă toate celelalte”.

— Cum aş putea fi? întrebă Anne. Asta e o prejudecată a clasei de mijloc bazată pe invidie. Am înţeles bine?

— Păi, eu n-aveam de gând să spun asta, zise Nicholas, dar tu ai formulat-o mult mai bine decât aş putea eu spera vreodată...

— Dispreţuieşti oamenii proveniţi din clasele de mijloc? întrebă Anne.

— Nu dispreţuiesc oamenii proveniţi din clasele de mijloc, dimpotrivă, cu cât avansează mai mult, cu atât mai bine, spuse Nicholas, făcând să sclipească un buton. Oamenii *din* clasele de mijloc sunt cei care mă dezgustă.

— Pot oamenii din clasa de mijloc să provină din clasa de mijloc, în accepţiunea ta?

— A, da, rosti Nicholas generos, Victor e un exemplu remarcabil.

Victor zâmbi, ca să arate că se distra.

— Pentru fete e mai uşor, bineînţeles, continuă Nicholas. Căsătoria e o mare binecuvântare, le ridică pe femei din medii jalnice într-o lume mai largă. Nicholas aruncă o privire spre Bridget. Tot ce poate spera un tip, în afara cazului în care e genul de excentric care îşi petrece timpul scriind cărţi poştale celor care ar putea avea nevoie de un ajutor, e să facă ce trebuie. Şi să fie absolut fermecător şi bine informat.

Nicholas îi zâmbi reconfortant lui Victor.

— Nicholas, desigur, e expert în asta, interveni David, dat fiind că el personal a ridicat mai multe femei din mocirlă.

— Cu mari cheltuieli, aprobă Nicholas.

— Costul de a fi târât în mocirlă a fost încă şi mai mare, nu eşti de acord, Nicholas? spuse David, amintindu-i acestuia de umilinţa lui politică. În ambele cazuri, pare că în mocirlă te simţi ca acasă.

— Ce naiba, şefu'! spuse Nicholas cu vocea lui cockney comică. Cân' te duci pă apa Sâmbetei cum m-am dus io, mocirla pare un paradis.

Lui Eleanor încă i se părea inexplicabil faptul că cele mai frumoase maniere englezeşti conţineau o proporţie atât de ridicată de grosolănie făţişă şi belicozitate de gladiator. Ştia că David abuzează de acest drept, dar ştia şi că a interveni în manifestările de cruzime era atât de „plictisitor”. Atunci când David îi amintea cuiva de slăbiciunile şi neajunsurile lui, Eleanor era împărţită între dorinţa de a salva victima, ale cărei sentimente le adopta ca fiind ale ei, şi o dorinţă la fel de puternică de a nu fi acuzată că îi strică jocul. Cu cât se gândea mai mult la acest conflict, cu atât mai strâns o prindea el în capcană. Nu ştia niciodată ce să spună, pentru că, orice-ar fi spus, era greşit.

Eleanor se gândi la tatăl ei vitreg care se răstea la mama ei peste risipa de argintărie englezească, mobilă franţuzească şi vaze chinezeşti, care contribuiau la a-l împiedica să devină violent fizic. Acest duce francez pitic şi impotent îşi dedicase viaţa ideii că civilizaţia murise în 1789. Cu toate astea, accepta o reducere de 10% din partea negustorilor care îi vindeau soţiei lui obiecte de epocă prerevoluţionare. O obligase pe Mary să vândă tablourile de Monet şi Bonnard ale mamei ei, pe motiv că erau mostre de artă decadentă care nu aveau să conteze vreodată. Pentru el, Mary era obiectul cel mai puţin preţios din muzeele rafinate în care locuiau, iar după ce, în sfârşit, o tiranizase până la moarte, ducelui i se păruse că eliminase ultima urmă de modernitate din viaţa lui, bineînţeles, cu excepţia venitului imens pe care îl primea acum din vânzările lichidului de curăţat produs în Ohio.

Eleanor urmărise persecuţia maniei ei cu aceeaşi tăcere însufleţită pe care o simţea în faţa dezintegrării ei treptate din seara aceea. Chiar dacă nu era un om crud, Eleanor îşi amintea că nu se putuse abţine să nu râdă văzându-l pe tatăl ei vitreg, la acel moment suferind deja de boala Parkinson, cum ridică furculiţa cu mazăre doar ca să descopere că aceasta îi ajunge la gură goală. Însă nu îi spusese niciodată cât de mult îl ura. Nu vorbise atunci, şi nu avea să vorbească nici acum.

— Uitaţi-vă la Eleanor, spuse David, are expresia aceea pe care o afişează doar atunci când se gândeşte la draga şi bogata ei răposată mamă. Nu-i aşa că am dreptate, draga mea? Nu-i aşa?

— Da, ai dreptate, recunoscu Eleanor.

— Mama şi mătuşa lui Eleanor, spuse David pe tonul cuiva care citeşte *Scufiţa Roşie* unui copil credul, au crezut că pot cumpăra antichităţi umane. Purtătorii roşi de molii ai unor titluri străvechi au fost retapiţaţi cu teancuri groase de dolari, dar, trase el concluzia cu o banalitate cordială care nu putea nicidecum ascunde intenţia de a ridiculiza, nu poţi să tratezi fiinţele umane ca pe nişte obiecte.

— Absolut, spuse Bridget, uimită să se audă vorbind.

— Eşti de acord cu mine? întrebă David, dintr-odată atent.

— Absolut, spuse Bridget, care părea să-şi fi întrerupt tăcerea doar în anumite limite.

— Poate că antichităţile umane voiau să fie cumpărate, sugeră Anne.

— Nimeni nu se îndoieşte de asta, spuse David, sunt sigur că lingeau vitrinele. Ce e şocant e că după ce-au fost salvaţi, au îndrăznit să se cabreze pe picioarele lor subţiri Louis Quinze şi să înceapă să dea ordine. Câtă *nerecunoştinţă!*

— A naibii! spuse Nicholas. Ce n-aş da să fi avut şi io neşte picioare d-alea *Lui Chen* – cre' că sun' meseriaşe.

Victor era stânjenit în numele lui Eleanor. La urma urmei, ea plătea pentru cină.

Bridget era derutată de David. Era cu totul de acord cu ce spusese el despre faptul că oamenii nu sunt obiecte. De fapt, cândva se gândise şi îşi şi dăduse seama cu o claritate copleşitoare că ceea ce era în neregulă cu lumea era că oamenii se tratau unii pe alţii ca pe nişte obiecte. Era o idee atât de importantă, că era greu să te ţii cu dinţii de ea, dar la momentul acela o mişcase foarte tare pe Bridget, căreia i se părea că acum David încerca să spună acelaşi lucru. De asemenea, îl admira pentru că era singura persoană care îl înspăimânta pe Nicholas. Pe de altă parte, vedea de ce îl înspăimântă David pe Nicholas.

Anne se săturase. Simţea o combinaţie de plictiseală şi revoltă care îi amintea de adolescenţă. Nu mai putea suporta dispoziţia lui David şi modul în care o hărţuia pe Eleanor, îl chinuia pe Nicholas, o amuţea pe Bridget şi chiar îl bagateliza pe Victor.

— Scuze, murmură ea către Eleanor, mă întorc imediat.

După ce ajunse pe holul întunecos, scoase din geantă o ţigară şi o aprinse. Flacăra chibritului se reflecta în toate oglinzile din jurul holului, făcând un ciob de sticlă de la baza scărilor să sclipească efemer. Anne se aplecă să ia sticla cu vârful arătătorului şi îşi dădu seama brusc că era urmărită. Ridică privirea şi îl văzu pe Patrick pe treapta cea mai lată, acolo unde scările se curbau. Purta pijama de flanel cu elefanţi albaştri, dar avea o expresie abătută.

— Bună, Patrick, spuse Anne, pari atât de trist. Nu poţi să dormi?

Patrick nu răspunse şi nici nu se mişcă.

— Trebuie să arunc bucata asta de sticlă, spuse Anne. Bănuiesc că s-a spart ceva mai devreme?

— Eu am fost de vină, spuse Patrick.

— Stai aşa puţin, spuse ea.

„Minte", se gândi Patrick, „n-o să se mai întoarcă".

În hol nu exista coş de gunoi, dar Anne aruncă micul ciob de pe degetul ei într-un suport din porţelan pentru umbrele, ticsit cu colecţia lui David de bastoane exotice.

Se întoarse în grabă la Patrick şi se aşeză pe treapta de sub el.

— Te-ai tăiat în sticla aia? întrebă ea afectuos, punând o mână pe braţul lui.

Patrick se trase şi spuse:

— Lasă-mă în pace.

— Vrei s-o chem pe mama ta? întrebă Anne.

— Bine, spuse Patrick.

— Bun, mă duc se chem imediat, zise Anne.

Când ajunse în sufragerie, îl auzi pe Nicholas spunându-i lui Victor:

— Înainte de cină, eu şi David voiam să te întrebăm dacă John Locke chiar a spus că un om care şi-a uitat crimele nu ar trebui pedepsit pentru ele.

— Da, chiar aşa, spuse Victor. El susţinea că identitatea personală depinde de continuitatea memoriei. În cazul unei crime uitate, am pedepsi persoana greşită.

— Beau în cinstea acestei idei, spuse Nicholas.

Anne se aplecă spre Eleanor şi îi spuse încet:

— Cred că ar fi bine să te duci la Patrick. E pe scară şi vrea să te vadă.

— Mulţumesc, şopti Eleanor.

— Poate că ar trebui să fie invers, spuse David. De obicei, poţi conta pe faptul că un om care îşi aminteşte crimele lui se pedepseşte singur, în timp ce legea ar trebui să pedepsească persoana care e suficient de iresponsabilă ca să le uite.

— Crezi în pedeapsa cu moartea? interveni Bridget.

— După ce a încetat să mai fie un eveniment public, nu, spuse David. În secolul al XVIII-lea, să asişti la spânzurarea cuiva era o ieşire în oraş reuşită.

— Toată lumea se simţea bine: până şi cel spânzurat, adăugă Nicholas.

— Distracţie pentru întreaga familie, continuă David. Nu e asta expresia pe care azi o foloseşte toată lumea? Dumnezeu ştie *că eu* asta îmi doresc mereu, dar probabil că o excursie din când în când la Tyburn[5] mi-ar fi uşurat sarcina.

Nicholas chicoti. Bridget se întrebă ce era Tyburn. Eleanor zâmbi uşor şi îşi împinse scaunul în spate.

— Sper că nu ne părăseşti, draga mea, spuse David.

— Trebuie... mă întorc într-o clipă, murmură Eleanor.

— N-am înţeles bine: trebuie să te întorci într-o clipă?

— Trebuie să fac ceva.

— Ei, grăbeşte-te, grăbeşte-te, spuse David galant, fără conversaţia ta suntem pierduţi.

Eleanor se duse la uşă exact când Yvette o deschise, cu o carafă din argint cu cafea.

— L-am găsit pe Patrick pe scări, spuse Anne. Părea destul de trist.

Ochii lui David fulgerară cu privirea spatele lui Eleanor, care se strecura pe lângă Yvette.

— Draga mea, spuse el. Apoi tonul lui deveni mai categoric: Eleanor!

---

[5] Timp de mai multe secole, locul principal de execuţie al criminalilor din Londra.

Eleanor se întoarse, cu dinţii încleştaţi pe unghia degetului mare, încercând să găsească o priză bună. Atunci când nu fuma, îşi rodea adesea unghiile deja scurte.

— Da? spuse ea.

— Credeam că am convenit să nu te duci imediat la Patrick de fiecare dată când plânge şi se smiorcăie.

— Dar a căzut mai devreme şi poate că s-a rănit.

— În cazul acesta, spuse David cu o seriozitate subită, poate că are nevoie de medic.

David puse palmele pe masă, ca pentru a se ridica.

— A, nu cred că e rănit, spuse Anne ca să-l oprească.

Avea sentimentul că nu şi-ar ţine promisiunea faţă de Patrick dacă, în locul mamei, l-ar trimite pe tatăl lui.

— Vrea doar să fie alinat, continuă ea.

— Vezi, draga mea, spuse David, nu e rănit, aşa că e doar o problemă sentimentală: facem sau nu pe placul unui copil care-şi plânge de milă? Ne lăsăm şantajaţi sau nu? Vino şi stai jos – cel puţin putem discuta despre asta.

Eleanor se întoarse fără tragere de inimă la scaunul ei. Ştia că avea să fie ţintuită de o conversaţie care avea s-o înfrângă, dar nu şi s-o convingă.

— Ideea pe care vreau s-o propun, spuse David, e că educaţia ar trebui să fie ceva despre care copilul să poată spune mai târziu: dacă am supravieţuit acestui lucru, pot să supravieţuiesc la orice.

— E o nebunie şi ceva complet greşit, spuse Anne, şi tu ştii asta.

— Fără îndoială, eu cred că copiii ar trebui împinşi spre limita capacităţilor lor, spuse Victor, dar sunt la fel de sigur că asta nu se poate întâmpla dacă ei sunt profund nefericiţi.

— Nimeni nu vrea să facă pe nimeni nefericit, spuse Nicholas, umflându-şi neîncrezător obrajii. Nu vrem să spunem altceva decât că pe copil nu-l ajută cu nimic să fie cocoloşit. Poate că sunt un reacţionar groaznic, dar cred că tot ce trebuie să faci pentru copii e să angajezi o bonă rezonabilă şi să-i bagi la Eton.

— Pe cine, bonele? spuse Bridget chicotind. În orice caz, dacă e fată?

Nicholas o privi sever.

— Presupun că băgatul e specialitatea ta, îi spuse Anne lui Nicholas.

— Ah, ştiu că zilele astea nu e o viziune la modă, continuă Nicholas plin de sine, dar după părerea mea nu prea contează nimic din ce ţi se întâmplă în copilărie.

— Dacă vorbim de lucruri care nu contează, spuse Anne, tu eşti în fruntea listei mele.

— Ah, pe Dumnezeul meu, spuse Nicholas cu vocea lui de comentator sportiv, un rever feroce din partea tinerei americane, dar arbitrul de tuşă decide că e afară.

— Din ce mi-ai spus mie, zise Bridget, încă înveselită de ideea bonelor în frac, nimic din ce s-a întâmplat în copilăria *ta* n-a prea contat: ai făcut pur şi simplu ce se aşteptau ceilalţi.

Bridget simţi o presiune vagă pe coapsa dreaptă şi întoarse privirea spre David, dar el părea să se holbeze înainte, compunându-şi o expresie sceptică pe faţă. Presiunea încetă. De cealaltă parte, Victor cojea o nectarină cu o precizie grăbită.

— E adevărat, spuse Nicholas, făcând un efort vizibil să-şi păstreze calmul, copilăria mea a fost lipsită de evenimente. Oamenii nu-şi amintesc niciodată fericirea cu grija pe care o irosesc ca să conserve fiecare detaliu al suferinţei lor. Îmi amintesc cum îmi mângâiam obrazul de gulerul de catifea al paltonului. Cum îi ceream bunicului meu bănuţi pe care să-i arunc în fântâna cu bani de la Ritz. Pajişti întinse. Găletuşe cu lopăţele. Genul ăsta de lucruri.

Bridget nu se putea concentra asupra spuselor lui Nicholas. Simţea un metal rece pe genunchi. Privi în jos şi văzu cum David îi ridică marginea rochiei cu un cuţit mic din argint, pe care îl plimbă de-a lungul coapsei ei. Ce dracu' avea impresia că face? Bridget se încruntă la el mustrător. David nu făcu decât să apese puţin mai tare vârful cuţitului pe coapsa ei, fără să se uite la ea.

Victor îşi şterse vârfurile degetelor cu şervetul, în timp ce răspundea unei întrebări pe care Bridget o ratase. Era puţin plictisit, ceea ce ei nu i se păru surprinzător, când auzi ce avea acesta de spus.

— Fără îndoială, dacă nivelul legăturii psihologice şi al continuităţii psihologice a fost slăbit suficient, se poate spune că o persoană ar trebui să-şi privească copilăria doar cu o anumită curiozitate indulgentă.

Mintea lui Bridget se repezi la trucurile neghioabe de iluzionist ale tatălui ei şi la rochiile cu imprimeuri florale oribile ale mamei ei, dar ceea ce simţi ea era altceva decât curiozitate indulgentă.

— Vrei o smochină? o întrebă David, luând un fruct din bolul din mijlocul mesei. În perioada asta a anului sunt cele mai bune.

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

David strânse bine smochina între degete şi o împinse spre gura lui Bridget.

— Haide, insistă el, ştiu că-ţi plac foarte mult.

Bridget deschise gura obedient şi prinse smochina între dinţi. Roşi, pentru că masa amuţise şi ştia că toată lumea o urmărea. De îndată ce putu,

scoase smochina din gură şi îl întrebă pe David dacă putea să-i împrumute cuţitul, ca s-o cureţe. David admira rapiditatea şi discreţia acestei tactici şi îi întinse cuţitul.

Eleanor o urmări pe Bridget cum ia smochina cu o senzaţie familiară de damnare. Întotdeauna când îl vedea pe David impunându-şi voinţa asupra celorlalţi, reflecta la cât de des şi-o impusese asupra ei.

La originea groazei ei se afla amintirea fragmentară a nopţii în care fusese conceput Patrick. Împotriva voinţei ei, Eleanor îşi imagină casa din Cornwall, pe promontoriul ei îngust, întotdeauna umed, întotdeauna cenuşiu, mai degrabă Atlantic decât pământ. David o lipise cu ceafa de colţul mesei de marmură. Când ea se eliberase, el o lovise în spatele genunchilor, o făcuse să cadă pe scări şi o violase acolo, răsucindu-i braţele la spate. Ea îl urâse ca pe un străin şi îl ura ca pe un trădător. Dumnezeule, cât îl detestase, dar când descoperise că era însărcinată, îi spusese că rămâne doar dacă el nu o va mai atinge niciodată, *niciodată.*

Bridget mestecă smochina fără entuziasm. În timp ce o privea, Anne nu se putu abţine să nu se gândească la întrebarea eternă pe care fiecare femeie şi-o pune la un moment dat: trebuie să înghit? Se întrebă dacă să şi-o închipuie pe Bridget ca pe o sclavă cu zgardă, prăbuşită la picioarele unui zbir oriental, sau ca pe o elevă rebelă forţată să mănânce plăcinta cu mere pe care încercase s-o lase neatinsă la prânz. Anne se simţi dintr-odată complet detaşată de compania din jurul ei.

Nicholas i se părea mai jalnic decât înainte. Era unul dintre acei englezi care spune întotdeauna lucruri neghioabe ca să pară mai puţin pompos şi lucruri pompoase ca să pară mai puţin neghiob. Aceştia se transformau în parodii ale lor înşişi fără să trebuiască să facă efortul de a dobândi mai întâi un sine. David, care se credea creatura din Laguna Neagră, era doar o specie mai evoluată a acestui eşec complicat. Anne se uită la Victor, cu umerii căzuţi şi rotunjiţi deasupra resturilor nectarinei. Victor nu întreţinuse zeflemeaua semiinteligentă pe care de obicei considera că era de datoria lui să o ofere. Anne îşi amintea că, la începutul verii, Victor spusese „Poate că îmi petrec timpul îndoindu-mă de îndoială, dar când vine vorba despre bârfe îmi plac faptele *incontestabile".* De atunci încolo fusese vorba doar de fapte incontestabile. Astăzi era altfel. Poate chiar voia să lucreze din nou.

Nici expresia distrusă a lui Eleanor nu o mai mişca. Singurul lucru care o făcea pe Anne să ezite în detaşarea ei era gândul că Patrick aştepta pe scări şi că dezamăgirea lui creştea pe măsură ce aştepta, dar asta nu făcea decât s-o împingă spre aceeaşi concluzie: că nu mai voia să aibă de-a face cu oamenii aceştia, că era timpul să plece, chiar dacă Victor avea să fie stânjenit de o plecare timpurie. Privi spre el, ridică sprâncenele şi fulgeră din priviri spre

uşă. În locul micii încruntări la care se aşteptase din partea lui, Victor încuviinţă din cap discret, ca şi cum ar fi fost de acord cu râşniţa de piper. Anne lăsă câteva clipe să treacă, apoi se aplecă spre Eleanor şi spuse:

— E trist, dar cred că trebuie să plecăm. A fost o zi grea, cred că şi tu trebuie să fii obosită.

— Da, spuse Victor ferm, mâine trebuie să mă trezesc devreme, ca să avansez cu lucrul.

Se ridică în picioare şi începu să le mulţumească lui Eleanor şi David, înainte ca ei să apuce să-şi pregătească protestele obişnuite.

De fapt, David abia ridică privirea. Continuă să-şi treacă unghia degetului mare în jurul capătului sigilat al trabucului.

— Ştiţi pe unde se iese, spuse el ca răspuns la mulţumirile lor, sper că mă veţi ierta dacă nu vin să-mi iau la revedere.

— Niciodată, spuse Anne, mai serios decât intenţionase.

Eleanor ştia că există o formulă pe care toată lumea o folosea în aceste situaţii, dar o căută în zadar. De fiecare dată când se gândea la cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună, ele păreau să fugă după colţ şi să se piardă în mulţimea lucrurilor pe care n-ar fi trebuit să le spună. Propoziţiile care se pierdeau cel mai uşor erau adesea cele mai monotone, cele pe care oamenii le observă abia atunci când nu sunt rostite: „M-am bucurat să vă văd... Nu mai staţi puţin... Ce idee bună".

Victor închise cu grijă uşa în urma lui, ca un om care nu voia să trezească o santinelă adormită. Îi zâmbi lui Anne, care îi zâmbi la rândul ei. Îşi dădură seama, dintr-odată, cât de uşuraţi erau să plece de la familia Melrose. Începură să râdă încet şi să se îndrepte pe vârfuri spre hol.

— Vreau să văd dacă Patrick mai e aici, şopti Anne.

— De ce şoptim? şopti Victor.

— Nu ştiu, şopti Anne.

Ridică privirea spre scări. Scările erau goale. În mod evident, Patrick se săturase să mai aştepte şi se dusese înapoi în pat.

— Presupun că s-a culcat, îi spuse ea lui Victor.

Ieşiră pe uşa de la intrare şi urcară treptele late spre maşina lor. Luna era mascată de un nor subţire şi înconjurată de un cerc de lumină dispersată.

— Nu poţi spune că n-am încercat, spuse Anne, am rezistat până când Nicholas şi David au început să-şi schiţeze programul educaţional. Dacă un prieten important de-al lor, cum ar fi George, s-ar simţi singur şi trist, s-ar duce cu avionul în Anglia şi i-ar prepara cocteiluri cu martini şi i-ar încărca puştile *personal,* dar când fiul lui David se simte singur şi trist în camera de alături, se opun oricărei încercări de a-l face să fie mai puţin nefericit.

— Ai dreptate, spuse Victor deschizând portiera, până la urmă trebuie să te opui cruzimii, cel puţin refuzând să iei parte la ea.

— Sub cămaşa asta New & Lingwood, spuse Anne, e o inimă de aur.

∵

„Trebuie să plecaţi atât de devreme?" se gândi Eleanor. *Asta* era expresia. Şi-o amintise. „Mai bine mai târziu decât niciodată", era altă expresie, nu neapărat adevărată în acest caz. Unele lucruri veneau prea târziu, prea târziu chiar în clipa în care se întâmplau. Alţi oameni ştiau ce trebuiau să spună, ştiau ce trebuiau să transmită, iar alţii – cu totul alţii – ştiau ce voiseră primii să spună. Dumnezeule, era beată! Când îi lăcrimau ochii, flăcările lumânărilor semănau cu o reclamă la băutură, despicându-se în aşchii de lumină de culoarea mahonului. Nu era suficient de beată ca să-şi oprească gândurile ezitante să bolborosească în noapte, împiedicând-o să se odihnească. Poate că acum putea să se ducă la Patrick. Cum-o-fi-chemând-o se furişase abil afară, imediat după plecarea lui Victor şi Anne. Poate că aveau s-o lase şi pe ea să plece. Şi dacă nu? Eleanor n-ar mai fi suportat încă un eşec, nu mai putea să facă încă o reverenţă. Aşa ca nu făcu nimic încă o bucată de vreme.

— „Dacă nimic nu contează, tu eşti în fruntea listei mele", cită Nicholas, cu un scâncet uşor de încântare. Trebuie să-l admiri pe Victor, care se străduieşte atât de tare să fie convenţional, pentru că nu are niciodată o prietenă pe deplin convenţională.

— Aproape că nu există nimic mai distractiv decât contorsiunile unui snob evreu inteligent, spuse David.

— E foarte tolerant din partea ta că îl inviţi în casă la tine, zise Nicholas cu vocea lui răsunătoare de judecător. Unii membri ai juriului ar putea considera că e *prea* tolerant, dar asta nu pot eu să spun.

Nicholas îşi potrivi o perucă imaginară.

— Deschiderea societăţii englezeşti a fost întotdeauna marea ei forţă: antreprenorii şi ariviştii de ieri – cei pe care îi chema Cecil, de exemplu – au devenit gardienii stabilităţii în doar trei-patru sute de ani. Totuşi, nu există niciun principiu, oricând de lăudabil ar fi în sine, care să nu poată fi pervertit. Tu şi numai tu poţi să decizi dacă deschiderea şi generozitatea a ceea ce presa preferă să numească „cercurile conducătoare" a fost abuzată în acest caz prin primirea în mijlocul nostru a unui intelectual periculos cu origini semite tulburi.

David râânji. Avea chef de distracţie. La urma urmei, ceea ce salva viaţa de la oroare absolută era numărul aproape nelimitat al lucrurilor faţă de care puteai fi răutăcios. Acum nu mai trebuia decât să scape de Eleanor, care se

zbătea în tăcere ca un gândac întors pe spate, să ia o sticlă de brandy şi să se aştearnă la bârfe cu Nicholas. Era absolut perfect.

— Hai să mergem în salon, spuse el.

— Bine, încuviinţă Nicholas.

Ştia că îl câştigase pe David şi nu voia să piardă acest privilegiu acordându-i atenţie lui Eleanor. Se ridică în picioare, îşi goli paharul cu vin şi îl urmă pe David în salon.

Eleanor rămase încremenită pe scaun, nevenindu-i să creadă ce noroc avea să rămână complet singură. Se repezi cu gândul la o tandră reconciliere cu Patrick, dar rămase, prăbuşită, în faţa rămăşiţelor cinei. Uşa se deschise, şi Eleanor tresări. Era doar Yvette.

— *Oh, pardon, Madame, je ne savais pas que vous étiez toujours là.*

— *Non, non, je vais justement partir,* spuse Eleanor pe un ton de scuză.

Trecu prin bucătărie şi urcă pe scările din spate, ca să-i evite pe Nicholas şi pe David, apoi străbătu întreg coridorul ca să vadă dacă Patrick încă o mai aştepta pe scări. Patrick nu era acolo. În loc să fie recunoscătoare că acesta se dusese deja la culcare, Eleanor se simţi şi mai vinovată că mai devreme nu venise să-l aline.

Deschise încet uşa camerei lui, torturată de tânguitul balamalelor. Patrick dormea în patul lui. Ca să nu-l deranjeze, Eleanor ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Patrick era treaz, cu inima bubuind. Ştia că era mama lui, dar venise prea târziu. Nu avea s-o mai cheme din nou. Când încă o mai aştepta pe scări, şi uşa de la hol se deschisese, Patrick rămăsese să vadă dacă era mama lui şi să se ascundă în cazul în care era tatăl lui. Dar era doar femeia aceea care îl minţise. Toţi îi rosteau numele, dar nu ştiau cine era el. Într-o bună zi, avea să joace fotbal cu capetele duşmanilor lui.

∵

Cine dracu' se credea? Cum îndrăznea să-i bage un cuţit pe sub rochie? Bridget îşi imagină cum îl strângea de gât pe David, care stătea în sufragerie pe scaunul lui, cum îl apăsa cu degetele pe trahee. Apoi îşi imagină, derutant, că îi căzuse în poală, în timp ce îl strângea de gât, şi că simţea că el avea o erecţie imensă.

— Scârbos, spuse ea cu voce tare, absolut scârbos.

Cel puţin David era intens, intens la modul scârbos, dar intens. Spre deosebire de Nicholas, care se dovedise a fi un linguşitor absolut, cu adevărat jalnic. Iar ceilalţi erau atât de plictisitori. Cum mai putea să rămână măcar o secundă în casa asta?

Bridget îşi dorea un cui, ca să-şi calmeze indignarea. Deschise valiza şi scoase o pungă de plastic din vârful cizmelor ei de cowboy. În pungă era

nişte iarbă verde-închis din care ea scosese deja seminţele şi tulpinile şi un pachet de foiţe Rizla portocalii. Se aşează la un birou gotic amuzant, plasat între cele două ferestre rotunde ale dormitorului. Sub cea mai înaltă arcadă a lui erau teancuri de hârtie de scris cu antet, iar sub arcadele mai mici de o parte şi de alta erau plicuri. Pe blatul deschis al biroului era un bloc de scris din piele neagră, cu o sugativă mare. Bridget rulă pe ea un cui mic, apoi mătură atent în pungă frunzele rămase.

Stinse lumina, ca să creeze o atmosferă mai ceremonială şi mai intimă, se aşeză pe pervazul curbat şi aprinse cuiul. Luna se înălţase deasupra norilor rari şi arunca umbre întunecate pe terasă. Bridget aspiră, recunoscătoare, un colac gros de fum şi îl ţinu în plămâni, observând că licărirea mată a frunzelor smochinului le făcea să pară sculptate din cositor vechi. În timp ce sufla încet fumul prin găurile mici ale plasei pentru ţânţari, auzi uşa de sub fereastra ei deschizându-se.

— De ce sunt atât de răspândite sacourile sport? îl auzi pe Nicholas întrebând.

— Pentru că sunt purtate de oameni groaznici ca el, răspunse David.

Dumnezeule, nu se mai săturau să se plângă de alţi oameni? se gândi Bridget. Sau, cel puţin, de oameni pe care ea nu-i cunoştea. Sau poate că-l cunoştea? Bridget îşi aminti, într-o mică străfulgerare de ruşine şi paranoia, că tatăl ei purta sacouri sport. Poate că încercau s-o umilească. Îşi ţinu respiraţia şi rămase perfect nemişcată. Acum îi vedea pe amândoi cum îşi fumează trabucurile. Începură să se plimbe pe terasă, iar conversaţia lor se estompă în timp ce se îndreptau spre celălalt capăt al ei. Bridget mai trase un fum din cui; aproape se stinsese, dar ea îl aprinse iar. Probabil că nemernicii vorbeau despre ea, dar poate că ea credea asta din cauză că era luată. Ei, era adevărat că era luată şi că şi credea asta. Bridget zâmbi. Şi-ar fi dorit să fi avut pe cineva cu care să se prostească. Îşi linse degetul şi stinse latura cuiului care ardea prea repede. Cei doi se întorceau acum şi ea auzi iar ce spuneau.

— Presupun că va trebui să răspund la asta, zise Nicholas, cu remarca lui Croyden – care, întâmplător, n-a fost citată la parastas – când a fost surprins ieşind dintr-un veceu public notoriu din Hackney. Vocea lui Nicholas crescu cu o octavă. „Am urmat frumuseţea oriunde m-a condus, chiar şi în cele mai nefrumoase locuri”.

— Nu e o politică rea, spuse Davjd, chiar dacă e formulată puţin cam homo.

12.

Anne era bine dispusă când ajunseră acasă. Se trânti pe canapeaua cafenie, îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi aprinse o ţigară.

— Toţi ştiu că ai o minte sclipitoare, îi spuse ea lui Victor, dar ce mă interesează pe mine e trupul tău ceva mai puţin cunoscut.

Victor râse, puţin nervos, şi traversă încăperea ca să-şi toarne un pahar cu whisky.

— Reputaţia nu e totul, spuse el.

— Vino aici, îi ordonă Anne încet.

— Ceva de băut? întrebă el.

Anne scutură din cap. Se uită cum Victor îşi pune în pahar câteva cuburi de gheaţa.

Victor se duse la canapea şi se aşeză lângă ea, zâmbind blajin.

Când ea se aplecă să-l sărute, el pescui un cub de gheaţă din pahar şi, cu o rapiditate neaşteptată, îl strecură sub partea din faţă a rochiei ei.

— O, Doamne, icni Anne, încercând să-şi păstreze calmul, e încântător de răcoros şi revigorant. Şi umed.

Victor îşi băgă mâna sub rochia ei şi recuperă abil cubul, îl băgă în gură şi îl supse, după care îl lăsă să alunece din gură înapoi în pahar.

— M-am gândit că vrei să fii răcorită, spuse el, punându-şi ferm mâinile pe genunchii ei.

— O, Doamne, toarse Anne tărăgănând sudist cuvintele, în ciuda aparenţelor, văd că eşti un om cu un apetit puternic.

Îşi ridică un picior pe canapea şi în acelaşi timp întinse mâna, ca să-şi treacă degetele prin onduleurile bogate ale părului lui. Îi trase încet capul spre tendonul întins al coapsei ei ridicate. Victor sărută bumbacul alb al chiloţilor ei şi îl ciupi uşor, ca un om care prinde o boabă de strugure între dinţi.

∵

Eleanor nu putea să doarmă, aşa că îşi luă un halat japonez şi se retrase în maşina ei. Se simţea ciudat de exuberantă în interiorul din piele albă al Buick-ului, cu pachetul de Player's şi sticla de coniac pe care o recuperase de sub scaunul şoferului. Fericirea ei deveni completă când porni Radio Monte Carlo şi descoperi că acesta difuza una dintre melodiile ei preferate: „I Got Plenty o'Nuttin" din *Porgy and Bess.* Mimă din buze cuvintele „Iar mie nimic

nu-mi ajunge", înclinându-şi capul dintr-o parte în alta, aproape în ritm cu muzica.

Când o văzu pe Bridget că ţopăie în lumina lunii cu o valiză care i se lovea de genunchi, Eleanor crezu, nu pentru prima oară, că are halucinaţii. Ce Dumnezeu făcea fata aia? Ei, de fapt era cât se poate de evident. Pleca. Simplitatea acestui gest o îngrozi pe Eleanor. După ani de zile în care visase cum să sape un tunel nevăzut pe sub postul de gardă, era uimită să vadă că o nou-venită pleca pe poarta deschisă. Mergea pur şi simplu pe alee, ca şi cum ar fi fost liberă.

Bridget mută valiza dintr-o mână în alta. Nu era sigură că avea să încapă pe portbagajul motocicletei lui Barry. Toată chestia era o nebunie absolută. Îl lăsase pe Nicholas în pat, sforăind ca de obicei, ca un porc bătrân care suferă de gripă letală. Ideea era să-şi lase valiza la baza aleii şi să se întoarcă s-o ia după ce se întâlnea cu Barry. Schimbă iar mâna. *Open Road* îşi pierdea o mare parte din farmec dacă îţi luai cu tine bagaje.

La două şi jumătate lângă biserica din sat, aşa spusese Barry la telefon, înainte de cină. Bridget îşi lăsă valiza într-un tufiş de rozmarin şi scoase un oftat bosumflat, ca să-şi demonstreze că era mai degrabă iritată decât speriată. Dacă satul nu avea biserică? Dacă îi fura cineva valiza? Şi „oricum, cât de departe era satul? Dumnezeule, cât de complicată era viaţa. Fugise o dată de acasă, când avea nouă ani, dar se întorsese pentru că nu suportase să se gândească la ce-ar fi spus părinţii ei cât ea nu era acolo.

Când intră pe drumeagul care ducea în sat, Bridget se trezi înconjurată de pini. Umbrele se îndesiră până când lumina lunii nu mai străluci pe drum. Un vânt uşor însufleţea crengile copacilor înalţi. Plină de groază, Bridget se opri brusc. Oare Barry chiar era o persoană amuzantă, dacă stăteai să te gândeşti? După ce stabiliseră întâlnirea, Barry îi spusese „Dacă nu vii, eşti nasoală!" La momentul acela, Bridget fusese atât de înnebunită după ideea de a fugi de Nicholas şi familia Melrose, că uitase să se enerveze, dar acum îşi dădea seama cât de enervant era.

∵

Eleanor se întreba dacă să mai ia o sticlă de coniac (coniacul era pentru maşină, pentru că era atât de stimulant) sau să se întoarcă în pat şi să bea whisky. În oricare din variante, trebuia să se întoarcă în casă. Când era pe punctul de a deschide portiera maşinii, o văzu iar pe Bridget. De data asta se întorcea pe aleea de acces, poticnindu-se şi târând valiza. Eleanor se simţi calmă şi detaşată. Decise că nimic nu mai putea s-o surprindă. Poate că Bridget făcea asta în fiecare seară, ca gimnastică. Sau poate că voia să ia autostopul. Eleanor preferă s-o urmărească decât să se implice, atâta timp cât Bridget se întorcea în casă rapid.

Lui Bridget i se păru că aude un radio, dar sunetul se pierdu din nou printre foşnetele frunzelor. Era zguduită şi destul de stânjenită de escapada ei. Unde mai pui că braţele erau gata să-i cadă. Ei, nu contează, cel puţin se impusese, oarecum. Deschise uşa casei, care scârţâi. Din fericire, se putea baza pe faptul că Nicholas dormea ca un elefant drogat, aşa că niciun zgomot nu putea să ajungă la el. Dar dacă-l trezea pe David? *Aiureaaa.* Încă un scârţâit, după care Bridget închise uşa în urma ei. În timp ce se furişa pe coridor, auzi un fel de geamăt şi apoi un strigăt scâncit, ca un ţipăt de durere.

David se trezi cu un strigăt înfricoşat. De ce naiba spuneau oamenii „A fost *doar* un vis"? Visele lui îl epuizau şi îl mutilau. Păreau să dea într-un strat mai profund al insomniei, ca şi cum era ademenit să adoarmă doar ca să i se arate că nu se putea odihni. Noaptea asta visase că era invalidul din aeroportul din Atena. Îşi simţea membrele răsucite ca nişte butuci de viţă şi capul clătinându-i-se într-o parte şi-n alta în timp ce încerca să se arunce înainte, pălmuindu-se singur peste faţă cu mâini neprietenoase. Toţi pasagerii din sala de aşteptare a aeroportului erau oameni pe care îi cunoştea: barmanul de la Central din Lacoste, George, Bridget, oameni din deceniile de petreceri din Londra, toţi vorbind şi citind cărţi. Şi iată-l pe el, târând un picior în urma lui în timp ce traversa sala şi încercând să spună „Bună, sunt David Melrose, sper că nu vă lăsaţi păcăliţi de această deghizare absurdă", dar nu reuşea decât să geamă sau, pe măsură ce devenea tot mai disperat, să schelălăie, în timp ce le arunca reclame la alune prăjite cu o imprecizie îngrijorătoare. Vedea stânjeneala de pe feţele unora dintre ei şi lipsa de expresie simulată a altora. Şi îl auzi pe George spunându-i vecinului său „Ce om absolut îngrozitor!"

David aprinse lumina şi căută *Jorrocks Rides Again.* Se întrebă dacă Patrick avea să-şi amintească. Bineînţeles, exista reprimarea, chiar dacă în cazul dorinţelor lui nu părea să funcţioneze prea bine. Trebuia să *încerce* să nu mai facă asta, altfel chiar şi-ar fi forţat norocul. David nu se putu abţine să nu zâmbească în faţa propriei cutezanţe.

∵

Patrick nu se trezi din visul lui, chiar dacă simţea cum un ac i se strecoară pe sub omoplat şi îi iese prin piept. Aţa groasă îi cosea plămânii ca pe un sac vechi, până când nu mai putea să respire. Panica plutea deasupra feţei lui ca o viespe, coborând, răsucindu-se şi lovind aerul.

Văzu alsacianul care îl fugărise în pădure şi simţi că aleargă din nou printre frunzele galbene foşnitoare, cu paşi din ce în ce mai mari. Când câinele se apropie, fiind cât pe ce să-l prindă, Patrick începu să facă adunări cu voce tare şi în ultima clipă trupul i se ridică de la pământ, iar el începu să

privească de sus vârfurile copacilor, ca spre algele de lângă o barcă. Ştia că nu trebuia să-şi îngăduie niciodată să adoarmă. Sub el, alsacianul se opri brusc, într-un vârtej de frunze moarte, şi luă de jos cu gura o creangă uscată.

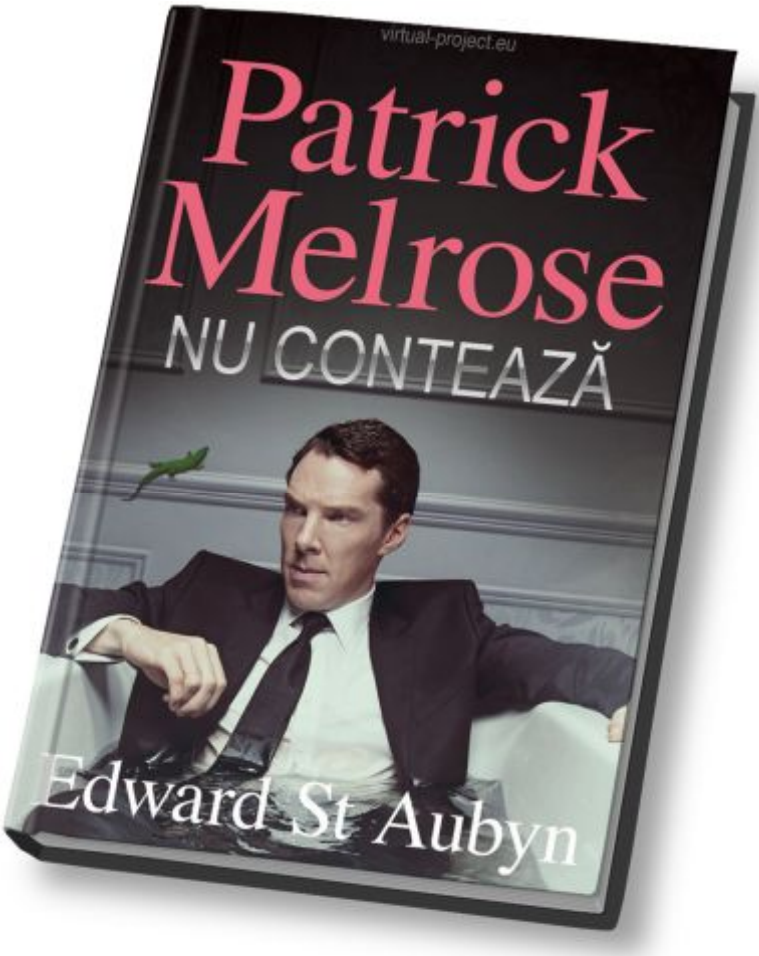

virtual-project.eu

violin